

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

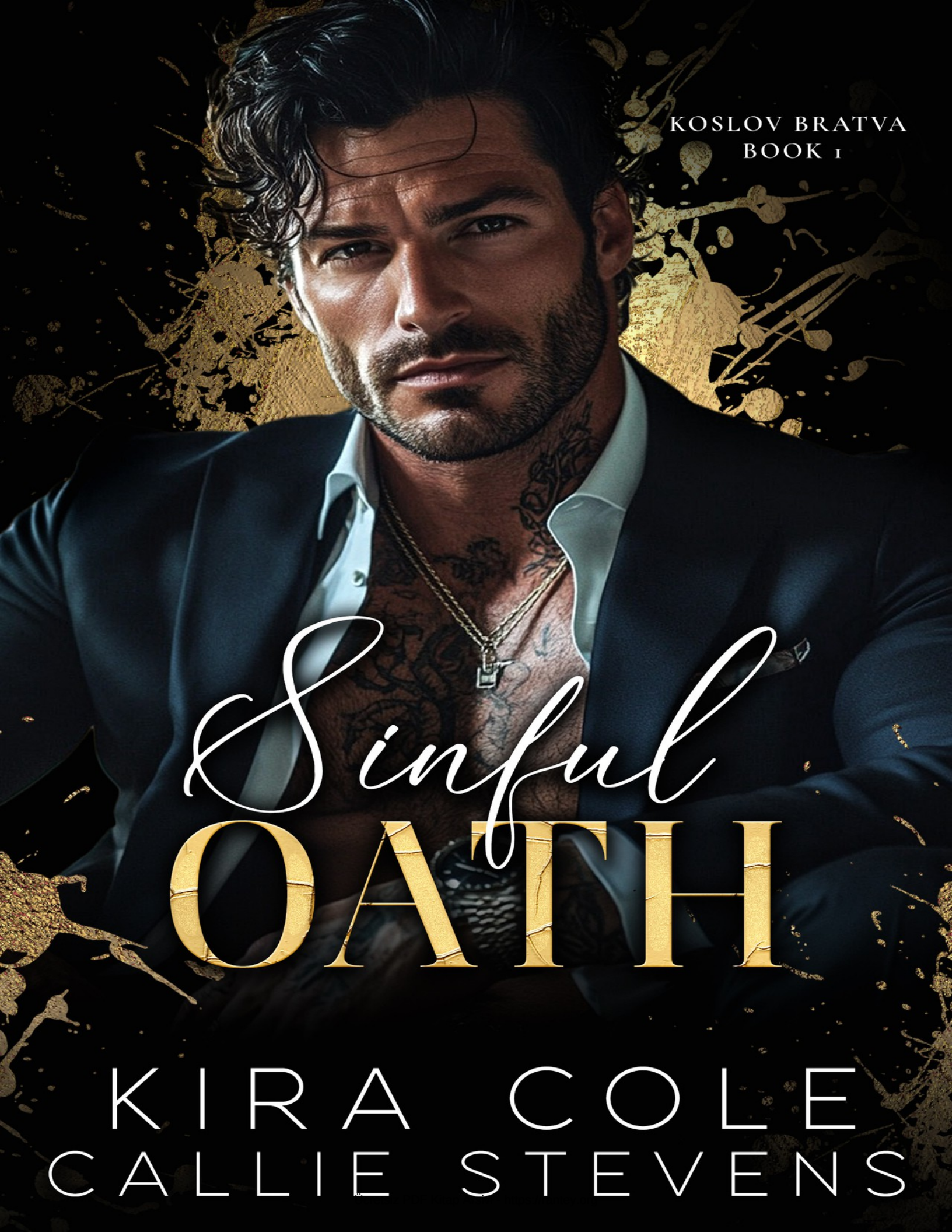
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a man with dark, wavy hair, a beard, and visible tattoos on his neck and chest. He is wearing a dark suit jacket over a light blue shirt. The background is dark with gold splatters.

KOSLOV BRATVA
BOOK 1

Sinful
OATH

KIRA COLE
CALLIE STEVENS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÜNAHKAR YEMİN

KIRA COLE

Copyright © 2024 by Kira Cole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

1. [Bianca](#)
2. [Alexei](#)
3. [Bianca](#)
4. [Alexei](#)
5. [Bianca](#)
6. [Bianca](#)
7. [Alexei](#)
8. [Bianca](#)
9. [Alexei](#)
10. [Bianca](#)
11. [Alexei](#)
12. [Alexei](#)
13. [Bianca](#)
14. [Bianca](#)
15. [Alexei](#)
16. [Bianca](#)
17. [Alexei](#)
18. [Bianca](#)
19. [Alexei](#)
20. [Bianca](#)
21. [Alexei](#)
22. [Bianca](#)
23. [Alexei](#)
24. [Bianca](#)
25. [Alexei](#)
26. [Bianca](#)
27. [Alexei](#)
28. [Bianca](#)
29. [Alexei](#)
30. [Bianca](#)
31. [Alexei](#)
32. [Bianca](#)
33. [Bianca](#)
34. [Alexei](#)

[Sonsöz](#)
[Hadley](#)
[Jovan](#)

BIANCA

"SIKEYİM SIKEYİM *sikeyim!*" SAÇ FIRÇAMI SAÇLARIMIN ARASINDAN ÇEKERKEN AĞLIYORUM.

Karmakarışık saçlar.

Düğün günlerinin kutlama sebebi olması gerekir. Ama şu ana kadar, bu günün tek yaptığı kendimi bir şişe tekila ile banyoya kilitlemek istememe neden oldu.

Dün gece sızmadan önce alarmımı iki kez kontrol etmediğim için kendi aptal hatam.

Keşke biri bana nedime olmanın ne kadar büyük bir iş olduğunu söyleseydi. Tek yapmam gerekenin kuzenim Rosanna'nın seçtiği elbiseyi giyip koridorda yürümek ve bu işi bitirmek olduğunu sanıyordum.

Ne kadar da yanılmışım.

İki yüz davetlinin tamamının LCV listesini iki kez kontrol edip oturma planı ve yemek seçenekleriyle karşılaştırarak onaylamayı bitirdiğimde saat gece yarısını geçmişti.

Rosanna'nın iki yüz kişiyi *tanıdığını* bile sanmıyorum, ama biz büyük bir İtalyan ailesinden geliyoruz, bu yüzden bizimle bir şekilde akraba olan herkesin otomatik olarak davetli listesinde bir yeri var.

Başımı yastığa koymadan önce hatırladığım son şey, tören için Waldorf'a gitmeden önce elbisemi buğulamak ve saçımı yıkamak için erken kalkacağıma dair kendime sessizce söz verdiğimdi.

Keşke gelecekteki Bianca'nın bir zaman makinesi olsaydı.

Banyo aynasında kendime bakıyorum ve göz altlarımdaki koyu halkaları fark ediyorum. Otuz dakika içinde mekâna gitmem gerekiyor ama saçlarımın ve yüzümün haline bakınca, bu kadar kısa sürede kendimi biraz olsun prezentabl bir insana dönüştürmek için bir mucize gerekecek.

Boku yedim.

Neyse ki Rosanna nedimelerin saç ve makyaj konusunda oldukça rahat davranıyor, ben de uzun kahverengi saçlarımı yağlı değil de şık görünmesini umarak geriye doğru topuz yapıyorum ve gözlerimin mavisini ortaya çıkaran daha doğal bir makyaj yapıyorum, çünkü tüm zamanım buna yetiyor.

Biraz rimel sürüp günü sonlandırırken, Manhattan'daki stüdyomun ana yaşam alanına geri dönüyorum ve odanın haline lanet ediyorum.

Burası çok büyük bir alan değil, bu yüzden kontrolden çıkması için fazla bir şey gerekmiyor, ancak sehpanın üzerindeki boş pizza kutuları, atılmış oturma çizelgeleri ve her yüzeydeki kıyafetler beni rahatsız ediyor.

Bundan daha iyiyim, ama bunu düğün stresine bağlıyorum.

"Zamanı geldiğinde kaçacağım," diye mırıldanıyorum sayısız misafir ve kayıt listesini karıştırıp sonunda kanepenin arkasına asılı bulduğum elbisemi ararken.

"Kahretsin, buharda tamamen unutmuşum," diye inliyorum.

Malzeme oldukça bağışlayıcı ancak koridorda yürümeden önce elbisenin ortasındaki büyük kırıklığı giderebilseydim daha iyi .

Elbiseyi kolumun üzerinden atarken nefesimin altında "Bianca'yı öldüreceğim" diye mırıldanıyorum.

Topuklu ayakkabılarımı toplayıp elbisemi bir giysi çantasına koyduğumda ve gecelik eşyalarımı, makyaj malzemelerimi ve

Daha sonra giymek üzere bir çift Converse'e güvenerek arabama binip mekâna doğru yola çıkmak için sadece iki dakikam var.

Anahtarlarımı ararken İngilizce ve İtalyanca karışımı küfürler mırıldanıyorum, sonunda onları tezgahın üzerindeki eski bir Çin yemeği kabının altında buluyorum, dairemten dışarı fırlıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başlıyorum.

Binanın ön kapısını açıp Mercedes'imi park ettiğim yere doğru ilerlerken üst dudağımda ve ensemdede ince bir ter tabakası oluştuğunu hissedebiliyorum.

Çantamı yolcu koltuğuna atıp direksiyonun arkasına geçiyorum ve *çalıştırma* düğmesine basıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"Oh, lütfen. Bunu bana yapma," diye inleyerek tekrar bastırıyorum.

Gösterge paneli karanlık kalıyor ve kontağa basmaya devam ettiğimde motor henüz kükremeye başlamadı.

"Hayır, , hayır!" Ellerimi vurarak haykırıyorum. Arka cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum.

Resmen programın gerisinde kalıyorum ve bir uber çağırıp Waldorf'a gittiğimde Rosanna çoktan koridorda yürüyor olacak ve ben de kuzenimin hayatının en büyük gününde kadar dağınık olduğum için cehennemin yanan çukurlarına doğru yol alıyor olacağım.

Uber uygulamamı açıp, kuzenimin zamanında gelmemek için bugünü seçmiş olması için dua ederken hızlıca bir araba siparişi veriyorum.

"Arka koltukta üstümü değiştirmem gerekecek." Yeşil giysi çantasına bakarak iç geçirdim.

Uygulamam arabanın altı dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor, ben de Mercedes'imden iniyorum, eşyalarımı alıyorum ve aracımı beklemek için köşeye gidiyorum,

Gümüş renkli Prius'un kaldırırma yanaştığını görünce rahatladım ve hızla arkaya tırmanıp bir avuç dolusu yirmiliği arabaya attım.

orta konsolun içine.

Şoför onları yakalayıp geri vermeye çalışır. "Hanımefendi, zaten ödediniz-"

"Bir düğüne geç kalıyorum ve üstümü değiştirmem gerekiyor. Bu, aynada beni süzmediğinden emin olmak için, anladın mı?" Dikiz aynasına bakıyorum, ateşli İtalyan tarafımın ortaya çıkmasına izin veriyorum, genellikle erkeklerin tepelere kaçmasına neden olan tarafımın.

Şoförün gözleri büyür ama başını sallar.

"Gözünüz yolda olsun, sorun yaşamayız." Giysi çantamı açtım ve işe koyuldum.

Waldorf'un önüne geldiğimizde, altın sandaletlerimi giyiyor ve daha tamamen durmadan önce uber'den inmek için çabalıyorum.

"Sürüngen olmadığın için teşekkürler!" Kaldırımdan hızla geçip otelin içine doğru ilerlerken omzumun üzerinden sesleniyorum.

Düğün özel bir çatı katında yapılıyor, ben de kalabalık lobiden geçerek en uçtaki asansörlere doğru ilerliyorum.

Çantamı omzuma atıp başımı kaldırdığımda soldaki asansör kapılarının açık olduğunu fark ediyorum.

"Bekle!" Siyah takım elbiseli uzun boylu bir adamın asansöre adım attığını fark ettiğimde ağlıyorum. Eğilip altın topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve sağ elimle tutup koşmaya başlıyorum. "Durun!"

Halı çıplak ayaklarımı tırmalıyor ve aniden sütyensiz, sırtı açık bir elbise giydiğimin farkına varıyorum, yani göğüslerim ortaya çıkmakla tehdit ediyor ama umurumda değil. Asansöre binmem gerekiyor.

Elimi uzatıyorum ve kapıların tamamen kapanmasını engellemeyi başarıyorum.

Kapılar açılıyor ve ben içeri giriyorum, arka duvara yaslanmış siyah saçlı yabancıya bakarken öfkelenmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Ne oluyor be?" Ayakkabılarımı tekrar giymek için eğildiğimde nefesim kesiliyor.

Topuklu ayakkabılarımın içindeyken bile hala benden yüksek ve bir o kadar da geniş, kolları neredeyse ceketinin kollarından dışarı fırlıyor.

Eğer bu kadar yorgun ya da kızgın olmasaydım, ona hayranlık duymak için bir saniye ayırabilirdim.

"Üzgünüm, acelem var." O lezzetli omuzlarını silkiyor.

Sesi zımpara kağıdı gibi hırçın ve nihayet bir kaşını kaldırarak bana baktığında omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları koyu, zengin bir kahverengi, bana öyle bir yoğunlukla bakan gözlerine mükemmel bir ayna tutuyor ki, bir an için neden sinirlendiğimi unutuyorum.

"Belli ki ben de öyleyim," diye hayıflanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup yanaklarımın pancar rengine dönmesine fırsat vermeden başka tarafa bakıyorum.

Öne doğru eğildim ve zaten yanıyor olmasına rağmen çatı terasının düğmesine bastım.

"Sanırım düğün için buradasınız?"

Bakışlarının tenimi yaktığını hissedebilsem de gözlerimi ileriye dikerek başımı sallıyorum.

"Gelin mi damat mı?"

"Gelin," diye mırıldandım, hâlâ sinirliydim. "Sen mi?"

"Damat." Elimde olmadan tekrar ona bakıyorum ve o da sırtıyor, sağ yanağında beliren bir gamze taş gibi yüz hatlarını yumuşatıyor.

Asansörün duvarına yaslanıyor ve sırtarak bana bakıyor. "Belki daha sonra sana bir içki ısmarlamama izin verirsin?"

"Bu açık bir bar."

Kıkırdıyor. "Ouch."

"Ayrıca, muhtemelen nedime görevlerimle meşgul olacağım." Elbiseme bakarken kaşları tekrar kalkıyor.

Bu kez, vücudumun her kıvrımına yapışan, bronz tenimi ve maun rengi saçlarımı tamamlayan altın rengi ipek elbiseme bakarken yanaklarımın yanmasına engel olamıyorum.

"Sen nedime misin?"

"Gelin benim kuzenim."

"Öyle mi..." Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor.

Gözlerim dolgun dudaklarına kayıyor ve dilinin dudakları ıslatmak için dışarı fırlayışını izlerken hava ciğerlerimi terk ediyor.

Yutkunuyorum, boğazım .

"Siz aileden misiniz yoksa..." Onun cüssesinde ve görünüşünde bir adamla bu kadar yakın olmaktan dolayı beynimin arızalanmış gibi görünmesi nedeniyle sorumun yarım kalmasına izin verdim.

"Evet. Damat ve ben çok... *yakınız*." Konuşurken gözlerinde belli belirsiz bir eğlence var.

Kaçırdığım bir şaka olmalı, belki de Greek Row'daki bir kardeşlik evinde geçirdiğim geçmiş üniversite günlerinden.

Kapılar kayarak açılıp törenin yapılacağı tıklım tıklım dolu çatı terasını ortaya çıkarırken, dışarı çıkmadan önce bana son bir kez göz kırpmıyor. "Düğünün tadını çıkar."

Misafir kalabalığının içinde kaybolurken gözlerimi deviriyorum ama kısa süre sonra terasın görüntüsü dikkatimi dağıtıyor.

Neredeyse öğle vakti ve güneş konukların üzerine vurarak mekânı sıcak bir ısıltıya boğuyor. Yumuşak pembe şakayıklar ve beyaz güllerden oluşan kemerler koridor boyunca sıralanırken, her iki tarafta da arkalarına altın kurdeleler bağlanmış beyaz sandalyeler bulunuyor.

Bir an etrafıma bakıyorum, birçoğunun elinde garsonlar tarafından tepsilerle taşınan şampanya kadehleri var.

"Nefes kesici, değil mi?"

Yanımda beliren ve rahatlatıcı kolunu omzuma dolayan babamın sesiyle sığıyorum.

"Ah, *Papino*," diye iç geçirerek babama bakıyorum.

Tuzlu ve biberli saçları düzgünce şekillendirilmiş ve üzerinde onun için seçtiğim keten bir takım elbise var. "Çok şık görünüyorsun," diye takıldım. "Bir şey kaçırmadığıma sevindim! Alarmımın çalmaması, sonra arabamın çalışmaması derken her şey üst üste geldi."

"*Bambina*..." Babam elimi tutuyor, sıkıca sıkıyor.

Ona doğru dönüyorum. Kaşlarının arasında derin bir kırıışıklık oluşuyor ve ağzı kaşlarını çatacak şekilde aşağıya doğru çekiliyor.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Sorunun ne olduğunu anlamak için yüzünü tarıyorum.

Emilio Bellucci duygularını pek belli eden bir adam değildir ama kalabalık terasta etrafına bakarken mavi gözleri hüzünden başka bir şeyle dolu değildir.

"Evet." Gözlerimi kaçırıyor.

"Ne oldu, *Papino*? Rosanna mı? O iyi mi?" Etrafıma bakıyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor.

Tereddütleri var mı? Damadın mı? "Hayır,

Rosanna'yla bir ilgisi yok."

Biraz rahatlayarak nefes aldım. Eğer gelin ve damat hala düğüne devam ediyorsa, diğer tüm meseleler önemsiz olacaktır.

" zaman ne oldu? Tören başlamadan önce gidip Rosanna'yı kontrol etmem gerekiyor. Zaten birkaç dakika geç kaldık."

"Benimle gelin, bunu bu kadar aleni tartışmamalıyız."

Beni kolumdan tutarak terasın kenarından dolaştırıyor ve görünüşe göre düğün konukları tarafından vestiyer olarak kullanılan özel bir odaya açılan bir kapıdan .

Babam çantamı benden alıyor ve yere, paltoların bulunduğu rayın yanına koyuyor.

"Sana karşı tamamen dürüst olmadım, *bambina*."

Babamın gözlerimin içine bakmayı reddetme şekli midemin sinirden titremesine neden oluyor.

Çok konuşan bir adam değildir ve en yakın ilişkilere sahip değiliz, ancak ne olursa olsun birbirimize karşı her zaman dürüst olduk.

Bu yüzden, bana söyleyemediği her ne ise, onun sıkıntı içinde olduğu gerçeği boğazımda bir yumru oluşturdu.

"Ne oldu, *Papino*?" Sesim ancak fısıltıyı geçecek şekilde bastırıyorum.

Omuzlarının çöküşünü, gözlerini benimkilere dikmeden önce ağzının bir, iki kez açılıp kapanışını izliyorum.

"Bu Rosanna'nın düğünü değil."

"Tamam..." Bir kahkaha dudaklarımdan

kaçmakla tehdit ediyor. Babam bir tür şaka mı yapıyor?

Rosanna ile haftalarca konuk listeleri ve yemek seçenekleri üzerinde çalıştık.

"Kimin düğünü bu?"

Ama babamın yüz ifadesinin suçluluktan sempatiye dönüşmesi dizlerimin neredeyse bükülmesine neden oluyor.

"O senin."

ALEXEI

KIZARAN GELİNİMİ İLK KEZ GÖRDÜĞÜMDE

Yeminlerimizi etmeden önce koridorun sonuna kadar yürüdük, asansörün küçük ve dar alanında değil.

Gelin mi Damat mı... Bana sorduğunu hatırladıkça kıkırdarak başımı sallıyorum.

Benim kim olduğum ya da bugünün gerçekte kimin için olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

Ama gerçeği öğrendiğinde benden nefret etme şansı bulmadan önce onunla baş başa bir an geçirebildiğim için mutluyum.

Onun kadar güzel olmasını beklemiyordum; tatlı, zengin kahverengi saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Giydiği altın sarısı elbisenin tenindeki sıcak tonları ortaya çıkarması ve vücudunun her santimini sarması da yardımcı olmadı.

Yumuşak kıvrımlarını düşünmek bile onu aramak için terası tararken kendimi ayarlamama neden oluyor. Sonunda, babasının arkasındaki yan kapıdan beliriyor, öfke neredeyse vücudundan yayılan bir dalga.

"Bu iyi olmalı."

Kalabalık terasta göz göze geliyorum ve bana doğru hançer fırlatmasını eğlenerek izliyorum.

Belli ki babasıyla bir tartışmanın ortasında. Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, bugünün gündemiyle meşgul olduğunu tahmin ediyorum.

Sadece bana yabancı olan değil, aynı zamanda rakip bir mafya babasının kızı olan bir kadınla evlenmek kanımı dondurmali. Kendimi Bellucci ailesine yasal olarak bağlamak sadece kendimi değil, kardeşlerimi de riske atıyor.

Ama Emilio Bellucci'ye bir borcum var.

Gilanto ailesi hakkında değerli bilgilere sahipti. Ailemi yok ettiler.

Ve sonunda onları sonsuza dek yok edecek son bilgiyi de bulmuştum.

Ben de anlaşılmayı kabul ettim. Emilio'nun ailesini koruma karşılığında sahip olduğu bilgiler. *Kızını*.

Bana verdiklerini intikamımı almak için kullandım. Hepsini yok etmeye çalıştım. Başaramadım.

Gitmelerini istiyorum. . Bianca

bana doğru fırlıyor.

Gözlerimin onu içine almasına izin veriyorum; elbisesinin biçimli bacaklarını nasıl sardığını ve aramızdaki mesafeyi kapatırken dolgun göğüslerinin her adımda nasıl zıpladığını.

Bir saatten kısa bir süre içinde yasal olarak bana bağlı olacağı gerçeği kendimi *yeniden* ayarlamama neden oldu.

Sanırım evliliği düşündüğümde daha çok seveceğim.

"İşte " Gözlerimi tekrar Bianca'nın kılere çevirirken içimden kıkırdıyorum.

"*Biliyordun!*" diye tükürüyor, yumruklarını göğsüme indirirken mavi gözleri parlıyor.

Küçük bileklerine uzanıyorum, ona bakarken onu yerinde tutuyorum. Dokunduğumda kollarının tüylerinin nasıl diken diken olduğunu, bana göz kırparken ağzının şaşkınlıkla nasıl açıldığını fark etmeyi ihmal etmiyorum.

Onu içime dudaklarıma yapışan engel olamıyorum.

"Güven bana, *Kisa*, bu planımın bir parçası değildi," diye mırıldanıyorum, başparmaklarımla bileklerini okşayarak.

"Bana ne dedin sen?" Bana dişlerini gösteriyor.

Kahretsin, çok vahşi ve ben her saniyesine bayılıyorum. "*Kisa*. Kedicik demek." "*Kedicik* mi?"

"Tıpkı biri gibi tıslıyorsun ama pençelerin gerçek bir hasar verecek kadar keskin değil."

Ellerini kavrayışından çekip kalçalarına koyuyor ve dikkatimi bir kez daha vücuduna çekiyor.

"Sen de bana öyle bakamazsın."

"Ne gibi?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Gözlerinin pazılarına kaydığını fark ediyorum ve bu sefer yüzümde bir sırıtış .

"*İşte* böyle."

"Bir erkek karısına hayran olamaz mı?"

Bianca'nın gözleri sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir anlığına kapanıyor, bu da beni daha da eğlendiriyor.

Kadınların karşılık vermesine alışık değilim ve onu kızdırmaktan keyif aldığımı söylemeliyim.

"Ben. Değilim. Senin. Karın değilim."

"Henüz değil, ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, yaklaşık yarım saat içinde olacaksın." Sırıtiyorum. "*Bianca Koslov*'un sesini çok sevdim."

"Seninle evlenmeyeceğim. Ve kesinlikle adımlı değiştirmeyeceğim." "*Başka* seçeneğin yok."

Bianca bana bir kez daha çıkışacakmış gibi ağzını açıyor, ama sonra gözleri parlıyor ve alt dudağı titriyor ve gerçekliğin onun için yerleşmeye başladığını anlıyorum.

Nihayetinde bu evliliğin işten başka bir şey olmadığını bildiğim halde ona ulaşma, onu rahatlatma dürtüsüyle savaşıyorum.

İkimiz de şu anda burada evlenmek istemiyoruz ama bu olması gereken bir şey.

Duygularımın araya girmesine izin veremem, bu yüzden ellerimi kendime saklıyorum ve yüzüme kayıtsız bir ifade yerleştiriyorum.

"Eğer cevap istiyorsan, *Kisa*, babanla konuş. Bu anlaşmayı kabul kişi o."

"Oh, inan bana, babamla konuşacağım. Bu yüzden, o neler olup bittiğini açıklayana kadar bugün düğün olacağı gibi saçma bir düşünceyi askıya alabilirsiniz."

"Çok uzun sürmesin, düğün kahvaltısı bir saat içinde servis edilecek."

Bianca yanımdan hışımla geçmeden önce bana son bir kez kaşlarını çatıyor, omzu omzuma değiyor.

Burnuma tatlı bir yasemin kokusu çarptığında nefesim kesiliyor ve yüzümü saçlarına gömme, kendimi onun derinliklerine gömerken bu kokuyu içime çekme düşüncesiyle bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum-

Kardeşim Dimitri kıkırdayarak omzuma bir tokat atıyor ve beni hayallerimden koparıyor. "Ele avuca sığmıyor. Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

Boğazımı temizliyorum, Bianca'nın Emilio'ya geri dönmesini izlerken ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydırıyorum, ince kolları ona saldırırken sallanıyor.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

En küçük kardeşim Danil sırtlıyor. "Kendini sana atmayan bir kadın tanıdığımı hiç sanmıyorum, Alexei. Müstakbel eşinin seni ilk anda reddettiğini bilmek nasıl bir duygu?"

"Meydan okumayı severim."

Mikhail gülüyor. "İçten içe ölüyor."

Gözlerimi deviriyorum ve üç kardeşime dönüp Mikhail'e ters bir bakış fırlatıyorum.

"Hepiniz gidip başka birini rahatsız edemez misiniz?"

Kardeşlerim birbirlerine bakıp sırtıyorlar.

Bazen en büyük olmaktan nefret ediyorum. Onlar çocukluk masumiyetlerinin son kırıntılarına bir süre daha tutunmak zorunda kalırken, benim büyümem, aile reisliğini devralmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bunun için onlara kızmıyorum. Ailemizin bizden alınması onların suçu değildi. Ama onlara karşı, bu aileye karşı bir sorumluluğum var ve bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım.

Hayatımı rakip bir suç patronunun kızına devretmek üzere olmamın tek nedeni, sonunda intikamımı almak için ihtiyacım olan bilgiyi bana vermiş olması. Kendim ve kardeşlerim için.

Ne kadar sinir bozucu olurlarsa olsunlar, aileme karşı bir görevim var. Mikhail kalabalık terasa göz gezdiriyor.

"Bu küçük buluşmayı kim organize ettiyse iyi iş çıkarmış. Açık barın tadını çıkarıyorum." Elinde tuttuğunu fark etmediğim yarısı boş viski bardağını kaldırıyor, dövme kolunu göstermek için gömleğinin kolunu hafifçe yukarı kaldırıyor.

"Daha öğlen bile olmadı." İçkiye uzanıyorum.

Mikhail gözlerini devirerek alay ediyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Kutlama yapıyoruz, kardeşim."

En büyük ikinci kişi olarak Dimitri'den destek istiyorum ama o sadece omuz silkiyor.

Kardeşlerimi içeri alırken, hepimizin koyu renk takım elbiseler içinde birbirimize benzediğimizi fark ettim.

Bugün burada bulunan misafirlerin çoğu, gerçekte kim olduğumuzu bildiklerinden değil, kardeşlerim ve benim korkutucu varlığımızdan dolayı mesafelerini koruyorlar. Keşke beklenmedik misafirlerin sorun çıkarmaya karar verme ihtimaline karşı her birimizin üzerinde sakladığımız sayısız silahtan haberleri olsaydı...

Bizim işimizde asla çok dikkatli olamazsınız.

Kardeşlerime başımı salladım. "Beladan uzak durmaya çalış."

Mikhail ve Danil birbirlerine sırtarak bara doğru yürüdüler ve beni Dimitri ile yalnız bıraktılar.

"Annem ve babam gurur duyardı," diyor Dimitri nefesinin altında.

Kardeşıme yan gözle bakıyorum, ailemizi düşündükçe boğazım düğümleniyor.

"Sadece Emilio'ya verdiği sözü yerine getirdiğin için değil, o zamandan beri her şeyi bir arada tuttuğun için de..."

Ailemden bahsedildiğinde üzerime düşen gölgeden nefret ederek başımı öne eğiyorum.

Burada olmalıydılar ve onları kaybetmemizin üzerinden neredeyse on yıl geçmiş olmasına rağmen, hala dün gibi geliyor.

Bu Kâbuslar yapmadım gitti uzakta Henüz. Bu
Keder hala sakatlar Bazen beni. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Teşekkürler."

"Farklı olmasını istemez miydin?"

Kardeşimle yüzleşmek için döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Süslenmiş çatı katını işaret ediyor. "Düğününün senin gibi biriyle olacağını..."

"Sevdiğim biri mi?"

Omuzlarını silkiyor, kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor.

"Belki de. Ama Emilio ile yaptığım bu anlaşma daha önemli. Buna saygı duymak zorundayım. Ayrıca, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki hayatımıza soktuğumuz herkesin risklerin farkında olması gerekir. Ve ben gerçekten sevdiğim başka bir insanı daha riske atmak istiyor muyum?"

"Doğru. Özellikle de Emilio'nun bize sunduğu bilgilere rağmen Mario'yu hâlâ yakalayamadığımız için."

Gilanto ailesinin reisinden bahsedildiğinde parmaklarımı büküyorum. Ayakta kalan son adam. Ölmesini her şeyden çok istediğim tek adam. "Mario kaçmış olsa bile bilgi faydalıydı."

"Bana öyle geliyor ki Emilio burada iyi bir anlaşma yapıyor. Ailemizi yok etmekten sorumlu tek adam hala serbestçe dolaşırken, bizim korumamız ve kızının güvenliği."

"Anlaşma anlaşmadır. O teslim etti, biz buna güvenmekte başarısız olduk."

"Belki de Mario'nun kellesini tepside istemeliydik," diye mırıldanıyor Dimitri, çenesi bükülerek.

"Mario'yu öldürecek biri varsa, o da benim."

Dimitri ellerini kaldırır.

İlgisini takdir ederek onu omzundan alkışlıyorum.

Dimitri çenesini bir yere doğru eğiyor. "Görünüşe göre, hızlanmamız gerekiyor. Eğer dikkatli olmazsak, bugün öldürülen kişi Emilio olabilir."

Kaşlarımı çatarak elim kılıfıma gidiyor ve onun görüş açısını takip ediyorum. Emilio kızı tarafından köşeye sıkıştırılırken kahkahalarla gülüyorum.

"Sanırım müstakbel kayınpederim onu öldürmeden önce gidip onu müstakbel gelinimin elinden kurtarmam gerekebilir."

Dimitri güler. "Cinayet olmadan gerçek bir Koslov düğünü ."

BIANCA

BİR KABUS YAŞIYORUM.

Bu gerçekten oluyor olamaz. New York'un en güçlü suç ailelerinden birinin Don'uyla evlenmek üzere olamam.

İtalyan mafyası yerine Bratva'ysa Don bile sayılır mı?

Önemli değil. Alexei Koslov benim gelecekteki kocam olamaz. O benim gelecekteki *hiçbir şeyim* .

"*Papino*, bunu nasıl yaparsın?" Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Tamamen yabancı biriyle evlendirilmek üzereydim.

"Beni uyarmalıydın." Gözyaşlarımı geri kırıpıyorum.

"Koslov'larla bir ittifaka ihtiyacımız vardı, *bambina*. Gilantos'a karşı korunmak için."

Benden histerik bir hıçkırık kaçıyor.

Tabii ki işle ilgili. Babamla hep öyle olur. Ne zaman onun önceliğinin ben olabileceğimi düşünsem, hep yanıldığım kanıtlanıyor.

Ne zaman öğreneceğim?

"Başka bir yolu yok muydu?" Sesim çatlıyor. "Evlilik yoluyla mı olmak zorunda? Seninle yaptığım gibi gidip onlar için çalışabilirim. Başka her şeyi yapabilirim! *Papino, lütfen.*"

Babama bakarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Bir yanım yüzüne kazınmış suçluluk duygusunu görmekten memnun, ama böyle bir pazarlığı hafife almadığını bilmek beni daha iyi hissettirmiyor.

Bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Babam kendini nasıl bir işe bulaştırdı da hayatımı Koslov'lara devretmek zorunda kaldı?

Henüz yirmi üç yaşındayım ve evliliğe hazır değilim. Üniversite son sınıftaki son ilişkim tam bir çöplük yangınına dönüştü ve öngörülebilir bir gelecek için erkeklere ara vermeye yemin ettim.

"Hayır, başka yolu yoktu, *tesorino.*" Babam iç geçirdi. "Sen benim tek çocuğumsun. Onlara benim için çok değerli bir şey sunmak zorundaydım."

Sözlerinin altındaki gizli anlam karşısında göğsüm sıkışıyor.

Tek çocuk.

Annem beni doğururken ölmüş ve babam bir daha hiç evlenmemiş. Dünyaya geldiğim gün hayatının aşkını kaybetmiş ve *annemin* ölümünden beni asla sorumlu tutmamasına rağmen, suçluluk duygusunu omuzlarımda ağır bir şekilde taşıyorum.

Belki de bu benim ona kendimi affettirme yolumdur.

"Bunun benim için kolay bir karar olmadığını bilmelisin Bianca." Elime uzandı. "Umarım seni Koslov'lara gönülsüzce teslim etmediğimi biliyorsundur. Sen benim dünyamsın ve seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Bu beni güvende tutmak gibi hissettirmiyor, *Papino.*" Gözlerim yere düşüyor. "Kurtlara yem oluyormuşum gibi geliyor."

Babam irkildi ve göğsüm sıkıştı.

Ama bir iki dakikalığına incinmeliyim. Bunu hak ediyorum, değil mi? Buraya gelene kadar kendime ait olduğunu bilmediğim bir düğünü aylarca organize etmek zorunda bırakıldım.

Tüm ailem tarafından ihanete uğradım. Ve şimdi benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey için veriliyor ya da satıyorum.

Kimsenin umurunda değil mi?

"Size zarar vermeyecekler. Buna müsamaha göstermeyeceğimi onlara açıkça belirttim."

"Bunun güven verici olması mı gerekiyor?"

Babam omzunun üzerinden, birazdan gelinin hangi cehennemde olduğunu merak etmeye başlayacak olan konuk kalabalığına bakıyor. Eğer konuşmaya başlamazsa köşede kendi babasına karşı bir suç işlemek üzere olduğunu bilmiyorlar.

Ya da belki hepsi biliyor ve bana acıdıkları için bana bakmaktan kaçınıyorlardır.

"Benimle gel, *Stellina*." Babam beni derme çatma vestiyere, meraklı gözlerden uzak bir yere götürüyor.

"Tüm konuklar kimin düğünü için burada olduklarını biliyor mu? Gerçeği bilmeyen tek ben miyim?" Başımı sallıyorum. "Peki ya Rosanna? Bunca zamandır bu işin içinde miydi?"

"Biliyorlar."

Kusmak üzereyim.

Kuzenimin düğünü için oturma planları ve yemek seçenekleri üzerinde saatlerce düşündüm ve Rosanna hayatının aşkına doğru koridorda yürüyen kişi olmayacak.

Müebbet hapis cezasına doğru yürüyen ben olacağım, çünkü bunu tarif etmenin başka bir yolu yok.

Tüm vücudum o kadar kötü titriyor ki kendimi sabitlemek için uzanıp portmantolardan birine tutunmak zorunda kalıyorum.

Aşağılanma ve ihanet beni neredeyse eziyor. Ve Alexei Koslov'un gerçeği öğrendiğimi fark ettiğinde yüzünde beliren sırıtışın kafamda tekrar tekrar çalması da yardımcı olmuyor.

Pislik.

"Başından beri bana karşı dürüst olabilirdin, *Papino*. Gerçekten evlenecek olan ben olduğum halde bana misafir olduğumu düşündürmen senin için bile çok alçakça."

"Gelmemeni göze alamazdım." Başını eğdi. "Her şeyi fazla düşünüyorsun, *bambina*."

"İyi bir sebepten dolayı. Neden bana söyleyecek kadar güvenemedin? Ben mantıksız bir insan değilim. Eğer bu evlilik için iyi bir nedenin varsa, o zaman bilmeyi hak ettim. Bunu anlamak ve kabullenmek için zamanım olmasını hak ediyordum."

Boğazımda oluşan düğümü durdurmaya çalışarak yere bakıyorum. "Bunca zaman sonra, kendimi kanıtlamadım mı? Bu aileyi önemseddiğimi? Benden ne beklendiğini biliyorum *Papino*. Ne de olsa senin tek varisinim."

"Haklısın." Babam iç geçiriyor, gözlerinde acıma duygusuyla bana bakarken çenesini ovuşturuyor. "Bunu başka bir şekilde yapmalıydım ve bunun için özür dilerim."

"Burada benden tam olarak ne isteniyor, *Papino*? Sadece evlilik cüzdanını imzalamam ve bu işi bitirmem mi gerekiyor?"

Başını sallıyor.

Ben de benimkini sallıyorum. "Tabii ki hayır... Kendimi yasal olarak bir yabancıya bağlamam yetmiyormuş gibi bir de özgürlüğümün mi vazgeçmem gerekiyor? Beni tüm hayatımdan vazgeçiriyorsun, *Papino*. Kendim için inşa etmek için çok çalıştığım her şeyden..."

İkimiz de bir an için birbirimize bakıyoruz ve omuzlarımız olacakların ağırlığıyla çöküyor.

Hayatım altımdan çekilip alınıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Zara bile değil." "*Bambina*-"

"Hayır. Bugün benim lanet olası düğün günüm ve en iyi arkadaşım burada bile değil! Bu ne kadar boktan bir durum?" Kollarım şimdi etrafımda uçuşuyor. "Peki sence onun *haberi* bile olmadan evlendiğimi öğrendiğinde ne hissedecek?"

Gülüyorum. "Tabii ki, *ben* bilmesem nasıl bilebilir ki? Bu ne kadar acınası bir durum?"

"Öğrenmen riskini göze alamazdım. Gerçeği öğrenip kaçmanı engellemek için sadece ailevi bir meseleymiş gibi davranmak zorunda kaldım."

Babamın mavi gözlerine bakıyorum, kendiminkilere çok

benziyor. Ama o bana hiç . Umurunda bile değil. Hiç

umursadı mı?

Bugünden parmağımda yüzük olmadan ayrılmamın imkanı yok. Emilio Bellucci her zaman istediğini alır, ne olursa olsun.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, *Papino*. Ve umarım bu kızını kaybetmeye değer."

Babam uzun bir iç çekti.

"Özür dilerim, *bambina*." Uzanıp yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama tek yolu bu."

"O zaman şu işi bitirelim." Yanaklarımdan aşağı dökölmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıyorum.

İsteyeceğim son şey Alexei'nin beni ağlarken görmesi. Bu adama herhangi bir zayıflık gösteremem ve bunu bana karşı kullanması riskini göze alamam.

Babam beni asansöre götürüyor ve kuzenim Rosanna'nın, yani sahte gelinin beni giydirmek için beklediği çatı katı süitinin düğmesine basıyor. Bana doğru koşup elimden tutarken mavi gözleri yaşlarla parlıyor.

Rosanna beni lüks yatak odasına götürürken, "Çok üzgünüm Bianca," diye mırıldanıyor.

Gözlerim banyo kapısının arkasında asılı duran beyaz giysi çantasına takılıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Bunca zaman sana söylemek istedim ama baban bana söz verdirdi... Çok üzgünüm."

Yatak odasına doğru yürüyüp parmak uçlarımı giysi torbasının üzerinde gezdirirken Rosanna'yı zar zor dinliyorum. Gerçekler ortaya çıkmaya başladığında midem düğümleniyor ve banyoya koşup bağırsaklarımı kusma isteğimle savaşıyorum.

Tek düşünebildiğim kaçırdığım her şey.

Bu *benim* düğünüm değil. Bu benim planladığım ve şimdi devraldığım başka birinin düğünü.

Bunların hiçbirisi beni düşünerek yapılmadı. Bunların hiçbirisi benim seçimim değil. Elbisemden lanet olası kocama kadar. Böyle olmaması gerekiyordu.

Düğün günümün mutluluk ve *aşk*la dolu olması gerekiyordu ama bunlar bana çok uzak geliyor.

Gözlerim kapanıyor ve asansörde üzerimde yükselen Alexei'nin yüzünü hayal ediyorum, dolgun dudaklarında bir sırıtış belirirken karanlık gözleri beni yutuyor.

Midemde bir şeyler kıpırdıyor ve tüylerim diken diken olurken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Alexei Koslov tehlikelidir ve bunu unutmamam iyi olur.

Gelinliği giydiğim an, onun sapkın oyunundaki bir başka piyon olacağım. Ve rolümü iyi oynayacağım.

"Baban korkutucu bir adam. Ona nasıl hayır diyeceğimi bilemedim." Rosanna gevezelik etmeye devam ederek sessizliği boş özürlerle doldururken ben de gözümü dikmiş elbise çantasına bakıyorum. "Bu elbise senin üzerinde de çok güzel duracak..."

Bu olayda oynadığı rolle ilgili suçluluk duygusunu hafifletmeye çalıştığını biliyorum ama umursamayacak kadar yorgunum. Çok incindim.

Doğrusu, Rosanna için bu elbiseye bayıldım. Kıvrımlı vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu ve yanan kızıl saçları omuzlarına dökülürken straplez detayı nefes kesici olurdu.

Kendimi bir an bile bu elbiseyi giyip koridorda yürürken hayal etmemiştim. Evlilik benim için çok uzak bir gelecekti; sevdiğim, birlikte bir hayat kurmak istediğim birine tamamen bağlanmaya hazır hissettiğimde gerçekleşeceğini düşündüğüm bir şeydi.

Bunun yerine, birkaç dakika uzakta ve mihrapta beni karşılayan adam şehrin en güçlü adamlarından biri ve tamamen yabancı biri.

"Sanırım giyinsem iyi olacak." Titreyen ellerimle fermuara uzandım.

Rosanna'nın saçımı düzeltmesine izin veriyorum, geriye doğru toplanmış saçımı koruyor ve makyajımı tazeliyorum. O çalışırken aynada kendime zar zor bakabiliyorum, gözlerimdeki perili bakışı görmek istemiyorum.

Gelinliğime adımımı attığım ve Rosanna fermuarı düzelttiği an, ciğerlerimdeki son hava parçasının da koparıldığını ve bir daha asla tam olarak nefes alamayacağımı hissediyorum.

Karnımı tutuyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki her an bayılabilirim.

"Çok güzel görünüyorsun Bianca." Rosanna beni elbisenin içine sokmayı bitirdi.

Hiçbir şey söylemiyorum, boğazım gözyaşlarımla doluyor ve onun geldiğim ipeksi altın elbiseyi giymesini bekliyorum.

Oynadığı rol için kaç kez özür dilediğini sayamıyorum. Benimle birlikte *Papino*'nun beklediği asansöre kadar yürüyen ya da yeminimi ederken çiçeklerimi almak için mihrapta yanımda duran kişi o olmamalıydı.

Bu her zaman Zara'nın rolü olmalıydı - üniversite birinci sınıftan beri en iyi arkadaşım. O benim kayam, benim insanım ve burada değil.

Güvenliğini riske atmadan tüm bunları ona nasıl açıklayabilirim?

Babamın koluna girip asansörden çıkarken yanağımın içini ısıırıyorum, bacaklarım her adımda bükülmekle tehdit ediyor.

Köşeyi döndüğümüzde, tüm koltuklar dolu olduğundan ve müstakbel kocama giden koridorun sonunda durduğumdan bir inilti çıkardım.

Gözlerimi kaldırdığımda Alexei'nin bana baktığını görüyorum, gözleri üzerimde gezinirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Belime yapışıp uzun bir kuyruğa dönüşen straplez elbiseme bakarken yanaklarım ısınıyor.

Geniş boyu ve keskin çene hattıyla son derece çekici bir adam olduğunu inkar edemem. Ama aynı zamanda ondan yayılan altta yatan bir tehlike ipucu var. Her sırtışının, her bakışının ardında bu var.

Neden bu adamın değerinden daha fazla sorun hissediyorum?

ALEXEI

AYAKTA DURURKEN YÜZLERCE GÖZÜN ÜZERİMDE OLDUĞU HISSİNİ GÖRMEZDEN GELMEYE ÇALIŞIYORUM.

Yanımda üç erkek kardeşimle birlikte mihrapta. Genelde ilgi odağı olan biri değilimdir, özellikle de sadece birkaç kelime paylaştığım bir kadına yemin etmek üzereyken.

Ama bir söz verdim.

Ve ben *asla* sözümünden dönmem.

Ben de sabırla Bianca'nın gelmesini bekledim.

Dimitri kulağıma eğildi. "Kaçmaya , değil mi?" Ona ters ters bakıyorum.

"Belki de bana bir kez baktı ve yanlış kardeşle evlendiğini fark etti?"

"İnan bana, Bianca gibi bir kadınla nasıl başa çıkacağın konusunda en ufak bir fikrin bile yok," diye mırıldanıyorum içimden.

"Senin de anladığından emin değilim kardeşim."

Bir yanım haklı olabileceğini düşünse de gözlerimi deviriyorum.

Bianca'nın yumuşak kıvrımları ve iri gözleri var, ama ağzını açtığı anda... Lanet olsun, normal bir erkeği tepelere doğru koşturur.

Ama ben değilim.

Karşılaştığım çoğu kadın gerçekte kim ya da ne olduğum hakkında hiçbir fikre sahip değil ve herkesin iyiliği için bu şekilde kalmasını istiyorum. Ancak soyadımın ardındaki gerçeği bilmeseler bile, çoğu beni zorlamamayı tercih ediyor. Beni mutlu etmek için ne dersem onu yapıyorlar.

Pek çok kişinin arzuladığı iki şey olan güç ve zenginlik yaydığım gerçeğinden habersiz değilim. Ama benim durumumda, sonuçlarına katlanıyorlar. Ve başa çıkabilecekleri sonuçlar değil.

Bianca tam tersini yaptığında, niyetlerime meydan okuduğunda ve benimle eşitmişiz gibi konuştuğunda, bu vücudumda büyük bir heyecan yarattı.

İçime girerken dolgun dudaklarını hırıltıyla geriye çektiğini hayal ettiğimde hâlâ tahrik olmaktan kurtulamıyorum.

Daha sonra balayı süitinde olduğumuzu hayal ederken dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye karşı koyamıyorum.

O zaman paramı kesinlikle hak edecek. Dimitri'nin kolu omzuma indi. "İşte geliyor."

Bir yaylı çalgılar dörtlüsünün giriş müziğini çalmaya başladığı sırada dönüp koridora bakıyorum.

Gözlerim babasının kolunu tutmuş bana bakan Bianca'ya nefesim kesiliyor.

Gözlerimin çıplak omuzlarında gezinmesine izin verdim, belini sarmadan ve tam bir eteğe yayılmadan önce dolgun göğüslerini zar zor içeren askısız ipek elbiseyi aldım.

Nefes kesici.

Ve o benim.

Bakışlarımın ağırlığı altında yanakları pembenin güzel bir tonuna bürünüyor ve bu da tenine belli bir masumiyet katıyor.

Ondan on yaş büyük olduğumun ve çoğu kızın çocukluğundan beri hayalini kurduğu bir anı ondan çaldığının farkındayım. Ama benim dünyamda hayatta kalmak için fedakârlık yapmak zorundasınız.

Bianca, çiçeklerle uyumlu olması için uçuk pembe bir halıyla döşenmiş koridorda ilerlerken gözlerimiz kilitli kalıyor. Dolgun dudakları aralanıyor ve yanımda durduğu anda yine küçümseyici bir yorum yapacağını biliyorum.

Ve .

"İşte başlıyoruz." Bianca ve Emilio sonunda koridorun sonuna ulaşırken Dimitri bıyık altından güler.

Kızının elini tutup bana uzatmadan önce başını bir kez sallayan Emilio'ya bakıyorum.

Ben Bianca'nın eline uzanmak üzereyken o elini çekip alıyor ve elbisesinin ağır eteğini kaldırıp bana bakacak şekilde hareket etmeyi tercih ediyor.

"Beni affedin, kendi yeminimi yazma şansım olmadı." Bana ters ters baktı.

Küçük kalabalığın kahkahaları sadece kaşlarını çatmasını derinleştiriyor.

"Senin için bir şeyler yazma cüretini gösterdim." Sırıtarak ceketimin iç cebine uzandım ve bir kâğıt çıkardım. "Sanırım onları tatmin edici bulacaksın."

Kağıdı açıp üstünü değiştirirken onun için not ettiğim yeminleri tararken kaşlarını çatıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Homurdanıyor. "Ne bu, doksan ellili yıllar mı? Bunları söylememin imkanı yok."

"Birkaç değişiklik yapabilirsin ama yazdıklarımın özüne sadık kalmanı öneririm." Ona gülümsüyorum ama ipucu alabileceğini biliyorum.

Bianca'nın mavi gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve yanakları anında kızarıyor ve orada bahsettiğim şeyi hayal ettiğini biliyorum.

Sanki düşüncelerimi gibi boğazını temizliyor ve tekrar yeminlere bakıyor.

"Seni ara sıra dinlemeyi ve birbirimize karşılıklı saygı duymayı kabul etmeme ne dersin?"

"Sanırım bu görür. Şimdilik." Kaşımı kaldırıyorum. "Ama o ikinci paragraf-"

"Böyle bir şey olmayacak."

Dimitri yanımda kahkahalarını bastırıyor.

Dudaklarım neredeyse kulağına degecek şekilde eğildim.

"Aynı şey senin için de geçerli, *Solnyshka*. Her türlü ihtiyacınızı ve arzunuzu karşılamaktan büyük mutluluk duyacağım..."

Nefesinin kesilme sesi beni sırtıttırıyor.

Doğruluyorum ve gözlerimin, o kendini sakinleştirmeye çalışırken hızla inip kalkan göğüslerine kaymasına izin veriyorum.

" saniye bile yüzük taktığımı düşünmeyin."

"Sorun değil, *Kisa*. Herkes senin kime olduğunu zaten biliyor."

Bana öyle bir bakıyor ki gülümsememek için yanağımın içini ısıriyorum.

Onu kızdırmanın bu kadar kolay olması hoşuma gidiyor.

"Hadi şu işi bitirelim." Bu düğünün doğası gereği oldukça endişeli görünen çok sabırlı papazla yüzleşmek için döner.

Birinci raunt benim.

BIANCA BELLUCCI'NIN

İŞARETLER VE
SERTİFİKA İÇİNDE

EVLİLİK

İki yüz davetlinin önünde resmen karım olarak ilan edildiğim an, sonsuza dek beynime kazınmış bir andır. Ne kadar romantik olduğu için değil.

Ama kalemi masaya vurduğu anda ayağa kalktı, koridorda hışımla ilerledi, yol üzerindeki buz kovaşından bir şişe şampanya kaptı ve arkasına bile bakmadan asansörün içinde kayboldu.

Bianca'nın tavrı karşısındaki şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak ayağa kalkıyorum ve konuklara hitap ediyorum.

"Kutlama zamanı!" Ellerimi birbirine vurarak haykırıyorum. "Hepiniz balo salonuna doğru ilerlemek isterseniz."

Konukların ayağa kalkıp sıra sıra dizilmiş sandalyelerden inmeye başlamalarını izlerken yüzüme bir gülümseme yerleşiyor. Yüzlerin çoğu bana yabancı gelse de Emilio'nun onların gelmesini istemesinin bir nedeni olduğunu biliyorum.

Bianca ile evliliğim bir mesaj gönderiyor. New York'un en güçlü iki ailesi yasal olarak birbirine bağlı. Birine bulaşırsan, ikisine de bulaşırsın.

Dimitri bana sarıldı. "Mario'nun harika haberinizi öğrenmesi ne kadar sürecektir merak ediyorum."

Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Çeneni kapalı tut, Dimitri. Burayı kimin dinliyor olabileceğini bilemezsin."

Koridorda ilerlerken yanımdan geçen konukların yüzlerini tek tek tarıyorum, kardeşlerim de arkamdan geliyor.

Çatı katının köşelerine baktığımda, özel günümü paylaşmaları için davet ettiğim diğer insanlarla göz göze geliyorum. Feliks, Micha ve kuzenim Anton. Sırayla bana başlarını sallıyorlar ve ben de arkamı kolladıklarını bilerek biraz rahatlıyorum.

Bu bir düşün olabilir, ama bu hiçbir zaman mafyanın durdurmaya yetmemiştir.

Asansöre yaklaştığımızda Dmitri'ye döndüm. "Gözün Bianca'nın üzerinde olsun." Hiçbir güvenlik izi bırakmadan ortadan kayboldu ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Bir daha bu kadar dikkatsiz olmayacağıma dair sessiz bir yemin ettim.

Benimle evli olmaktan hoşlanmıyor olabilir, aramızda bir kağıt parçasından başka bir şey olmayabilir, ama bu beni onun her ne pahasına olursa olsun korunmasını sağlamaktan alıkoymayacak. Tutmam gereken bir söz var.

Bana kaşlarını çattı. "Bu senin işin değil mi, kardeşim?" "Sadece dediğimi yap." Asansöre adımımı attım.

Dimitri kıkırdıyor ve Mikhail Danil ile birlikte gelip balo salonunun düğmesine basıyor.

"Tebrikler, kardeşim." Mikhail omzuma bir tokat attı.

Danil bana baktı. "Şimdi plan nedir? Aile evlerine ne zaman taşınacak?"

"Yarın."

Danil boğulur ve Mikhail sırtına bir tokat atmak zorunda kalır. "Şaka yapıyordum."

"O benim karım, Danil." Asansör on kat aşağı inerken parmaklarımı kalçalarım vuruyorum.

"Kağıt üzerinde," diye hatırlatıyor Mikhail.

"Artık bana bağlı olduğum için kafasında daha da büyük bir hedef var." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bunu sana açıklamam gerekeceğini düşünmemiştim ama öyle olsun. O artık bu ailenin bir parçası ve sen de onu bizden biriymiş gibi koruyacaksın, anladın mı?"

Kardeşlerimin gözlerinin içine bakıyorum. "mı?"

"*Da, velet.*"

"Ve bizim çatımız altında yaşadığı sürece ona son derece saygılı davranacaksın. Her şeyden bağımsız olarak, o hala benim karım. Anlaşıldı mı?"

"*Da, velet.*"

Asansörün kapıları açılırken, "Güzel, şimdi gidip düğünümün tadını çıkaralım," diyorum.

Balo salonunu tararken Dimitri yanımdan ayrılmıyor.

Sanki burada bir çiçekçi patlamış gibi. Belki de benim zevkime göre biraz fazla. Gözlerim Bianca'ya takılıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bianca'nın sadece birkaç saat önce giydiği altın rengi elbiseyi giyen canlı bir kızıl saçlı ile müzik eşliğinde hafifçe sallanırken elinde artık şişe değil bir kadeh şampanya tutuyor.

"Bu kuzen olmalı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında Dimitri'ye.

"Onunla evlenemez ?" Sırıttıyor. "O daha... yumuşak görünüyor."

"Kızıl saçlıları pek sevmem." Sırıttıyorum, sonunda karıma yaklaşmaya karar veriyorum, umarım şampanya onu biraz sakinleştirmiştir. Gerçi ben ona yaklaşıırken bana ters ters baktığına bakılırsa yanılıyor da olabilirim.

"Ne istiyorsun?"

Dehşete düşmüş kızıla bakıyorum ve ona toplayabildiğim en sıcak gülümsemeyi sunuyorum.

"Karımla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Başını sallayıp kaçıyor ve beni dans pistinin ortasında Bianca ile yalnız bırakıyor.

"Dans etmek ister misin?" Ona elimi uzattım.

Bianca ona bakar ve burnunu kırıstırır.

"Bir erkeğin egosu için gerçekten harikalar yaratıyorsun." Kıkırdıyorum, ellerimi cebime sokuyorum.

"Sürpriz evlilik olsun ya da olmasın, beni kazanmak için bir gülümsemeden daha fazlası gerekir, *gattino*." Sırıttıyor. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Küçük kedi, ha? Ben alırım, *Kisa*." Ona göz kırptıyorum. "Şimdi bana izin ver."

Gözlerini deviriyor ama konukların arasından balo salonunun en ucundaki bara doğru ilerlerken yanıma geliyor.

Barmene bir parmağımı kaldırıyorum. "Şampanya lütfen."

Bianca kaşlarını çatı. "Sen içmiyor musun?"

"Bu gece olmaz. Birimizin ayık kalmasının en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Sen öyle diyorsan." Barmenden kadehi alıyor ve yarısını tek seferde boşaltıyor.

Boğazı sallanırken büyüleniyorum ve dilimi boynunun pürüzsüz sütunu boyunca gezdirdiğimi hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bu kadın *sarhoş edici*.

"Ben gerçekten kötü bir adam değilim." Kulağına fısıldayabilmek için başımı eğiyorum. Bianca bana bakarken gözlerini deviriyor.

"Bazı kadınlar beni oldukça çekici bulur, bilirsiniz..."

"Belki de standartları yerde olsaydı..." İçkisinden bir yudum daha alır.

"Buradaki kötü adam ben değilim, *ptichka*."

Kaşlarını çatıyor ve taş gibi soğukkanlılığını kısa süreliğine kaybedince sırıttırıyor.

"Öyle mi?" Gözleri yüzümü arıyor. "Şu anda üzerinde kaç tane silah saklıyorsun?" Cevabımı beklerken kaşları çatılıyor.

Ona en baştan çıkarıcı tonumu veriyorum. "Sadece bir tane, *solnyshka*..."

Göğsünde yumuşak pembe bir renk belirirken kolumu

tokatlıyor. Sikimi düşünüyor ve bu da sikimin seğirmesine

neden oluyor. Yüzümden başka bir yere bakıyor. "Ciddiyim."

Ceketime uzanıyorum, çekerek açıyorum ve iç cebinde çok net bir tabanca taslağı olduğunu görüyorum.

"Bir." Diğer tarafı açıyorum. "İki."

Pantolonumun paçasını yukarı çekerken Bianca'nın boğazı sallanıyor, baldırıma bir bıçak bağlamışım, bıçağın ucu çorabımın altından görünüyor.

"Üç."

"Hayır dersem bunlardan herhangi birini kullanmayı mı planlıyordun?" Gözleri ceketimden hiç ayrılmıyor, sanki ona silah çektiğimi hayal etmeye çalışıyor.

"Bunu bana cidden soruyor olamazsın?"

Beni gerçekten o kadar canavar olarak mı görüyor?

Bu düşünceyle sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum ve o bir cevap bulmaya çalışırken yüz ifademi nötr tutuyorum.

İnce omuzlarını silkiyor.

"Sen benim için bir yabancısın Alexei, neler bilmiyorum."

Bianca'nın soğuk yüz ifadesine bakarken ellerimi saçlarımda gezdirerek nefes veriyorum.

"Seni korumak için bir yemin ettim ve bunu hayatım pahasına yerine getirmeyi planlıyorum." "Hmm..." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor.

Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. "Birçok kişi böyle bir açıklamanın son derece romantik olduğunu düşünür."

"Konuşan adam sadist olmasaydı belki."

Bana bir kez daha kaşlarını çatarken gülmekten kendimi alamıyorum.

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum, *ptichka*, hoşuna gitsin ya da gitmesin, biz evliyiz. Ve bu evliliğin nasıl gideceği sana bağlı. Kartlarımı masaya koydum, nasıl istersen öyle oyna."

"Bana daha önce de böyle seslenmiştin. Bu ne anlama geliyor?" "*Ptichka*?"

Başını sallıyor.

"Küçük kuş demek."

Bianca gözlerini

devirir.

"Seni korumak istediğimi söylerken ciddiymdim. Ama aramızdaki bu evlilik meselesinin nasıl ilerleyebileceğine gelince, bunu biraz düşün."

Başını eğiyor, sanki beni değerlendiriyormuş gibi, sonra bir kez başını sallıyor ve sinirli bir şekilde yanımdan geçip gidiyor.

Onu takip etmek istiyorum, ona haber vermek için... Ne?

Önemli değil çünkü Dimitri yüzünde acımasız bir ifadeyle yaklaşıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Gilanto çok kızgın." Kardeşim meraklı kulakların dinleme ihtimaline karşı etrafına bakınıyor.

"Feliks'e haber gitmiş. Mario'nun yeni ikincisini takip eden bir adamı varmış. Ailesinin nerede olduğu bilgisine kimin ihanet ettiğini çok iyi biliyor. Emilio şansı varken şehri terk etse iyi olur. Aksi takdirde kendini kafatasına saplanmış bir kurşunla bulabilir."

"Emilio'yla ben ilgilenirim. Feliks ve diğerlerinin tetikte olduğundan emin ol. Bunun Bianca'nın kulağına gitmesini istemiyorum."

"Elbette." Dimitri kalabalığın içinde kaybolmadan önce başını sallar.

Derin bir nefes alıp arkamı döndüm ve bara yaslanarak yeni kayınpederimi bulmak için odayı taradım. Emilio'nun hayatına yönelik bir tehdit gelmeden önce belki birkaç haftamız olur diye düşünmüştüm ama meğer Gilantolar kimseyi beklemiyormuş.

Emilio'yu masalardan birinde bir bardak viski içerken buluyorum; gözleri, gözyaşlarına boğulmasına ramak kalmış gibi görünen kuzeniyle dans etmeye geri dönen Bianca'ya dikilmiş.

Kayınpederimin yanındaki boş koltuğa kayarak bir elimi omzuna koyuyorum. "Vakit geldi, Emilio."

Hiçbir şey söylemiyor, Bianca'yı izlerken kadehini dudaklarına götürüyor.

Her ikisi için de üzüliyorum ama bunun olması gerekiyor. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Hepimizin iyiliği için. "Mario biliyor."

Bardağını boşalttıktan sonra ikimiz de ayağa kalkıyoruz.

Bana bakmadan önce Bianca'ya bir kez daha bakan Emilio'nun mavi gözlerinde acıdan başka bir şey yok.

"Kızıma iyi bak." Gözleri yalvarıyor. "Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğine dair bana hayatın üzerine söz ver."

Sağ elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "*Klyanus'un svoyey chest'yu*." Bana kaşlarını çatıyor.

"Şerefim üzerine yemin ederim. Ya da şöyle *mi* demeliyim, *lo giuro sul mio onore*."

Elimi uzatırken biraz gülümsüyorum ve Emilio elimi kavrayıp sallıyor, omuzları çöküyor.

"O benim her ," diye . "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

BIANCA

"*BAMBINA*."

Dönüyorum, neredeyse elimdeki taze şampanya bardağını babamın üzerine döküyordum. "*Papino*?"

"Gitmem gerek."

Babamın gözleri parlamaya başlayınca kaşlarımı çatıyorum. Bir an donup kalıyorum, acaba alkol bana halüsinasyon mu gördürüyor diye düşünüyorum.

Emilio Bellucci ağlamak üzere mi?

"Üzülme, *Papino*." İçimi çekerek elini tuttum. "Başka bir seçeneğin olmadığını biliyorum ve bu durumu kabullenmem biraz zaman alsa da seni hâlâ seviyorum."

Babam başını sallıyor, elimi iki elinin arasına alıyor ve sıkıca kavırıyor. "Böyle olmak zorunda kaldığı için üzgünüm."

"Bunu takdir ediyorum."

Yüzü yıkımla delik deşik olmuş durumda.

Babamın yüzündeki duygu seviyesi beni şaşırttı.

Normalde bu tür duyguları gösterecek biri değildir ve onu bu şekilde görmek midemi düğümlüyor.

"Sonunda her şey yoluna girecek, *Papino*."

"Seni çok seviyorum, *mia stellina*." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Neler olduğunu anlamıyorum. Gülmek istiyorum ama ağlamak da istiyorum.

bakılırsa, sanki beni bir daha hiç görmeyecek. Ama başka bir ülkeye taşınacak değilim. Birbirimizi her zaman görebiliriz.

"Yakında görüşürüz, *Papino*." Yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda duruyorum.

Başını eğiyor ve dönüyor, başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Babamın ani duygu ifadesini düşünmeye fırsat bulamadan, üzüntülerimi sınırsız şampanyada boğmaya kararlı bir bara geri dönüyorum.

GÜÇLÜ BİR EL GELDİĞİNDE NEREDEYSE İKİ ŞİŞEYE ULAŞMIŞ OLMALIYIM.

Belim ve sıcak nefesim yanağımı gıdıklıyor.

"Sanırım bu geceyi sonlandırmanın vakti geldi, *karıcığım*," diye mırıldanıyor Alexei.

Gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin verdim ve onun iri bedeninden yayılan sıcaklığın tadını çıkardım.

Belki de alkolün etkisiyle vücudum ona doğru eğiliyor, iki eli de kalçalarımı bulup parmakları yumuşak etime girdiğinde memnun bir iç çekiyorum.

"Bianca..."

"Yatma vakti." Alexei ile yüzleşmek için arkamı döndüm.

Gözlerim onun geniş göğsüne kilitlenene kadar iz sürüyor, gözlerinin sıcak çikolatası beni tamamen yutuyor.

Gerçekten son derece çekici ve New York eyaletine göre benim.

Dudaklarımda bir sırtış

beliriyor. "Ne?"

Kaşlarını çatıyor.

"Bu bizim düğün gecemiz," diye fısıldıyorum.

Dudaklarından boğuk bir ses çıkıyor ve ben gülüyorum.

"Bu senin yatağa gitme işaretin." Alexei ellerini belimden indiriyor ve beni kolumdan tutarak yavaş yavaş boşalan balo salonundan dışarı çıkarıyor.

Yanına koşuyorum, *Alexei Koslov*'u becerdiğimi hayal ederken kıkırdamayla karışık hıçkırıklar kaçıyor.

Beni asansöre sürükleyip çatı katı süitinin düğmesine basarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Waldorf'un tepesine doğru dokuz kat çıkarken Alexei'yle bakışıyoruz.

Vücudu kaskatı, omuzları dik, hafifçe önümde duruyor. Gözlerim sırtında , takım elbise pantolonunun içinde inanılmaz görünen kışında oyalanıyorum.

"Kes şunu," diye uyarıyor bana bakmadan.

"Neyi durdurayım?" Bir dizi hıçkırık beni

kıkırdatıyor. "Arkamdan gözlerini sikmeyi."

"Günün büyük bölümünde benimle göz göze geliyordun. Benim de payımı almamın adil olacağını düşünüyorum, *kocacığım*." Alexei'nin vücudu sözlerim karşısında gerilirken yanağımın içini ısııyorum.

Eğer geri dönerse, gördüklerinden hoşlandığını gösteren herhangi bir kanıt olacak mı?

Ama o kıkırdamadan duruyor, asansör açılırken koluma girmek için arkaya uzanıyor ve çatı katı süitine adım atarken beni de yanına çekiyor.

Beni geniş oturma alanından geçirip en uçtaki yatak odasına götürürken alkolün neden olduğu kıkırdamaların ağzımdan dökülmesine engel olamıyorum.

Dev yatağa ve yanımdaki dev adama bir bakışım, kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

"Uyu." Beni tutmayı bıraktı.

"Kendimi içinde bulduğum bu durum yüzünden öfkeli olmam gerektiğini biliyorum." Parmak uçlarımı yumuşak çarşafların üzerinde gezdirirken dudaklarımı yalıyorum. "Ama bu yatakta neler yapabileceğimizi düşündükçe, kızgın kalmakta zorlanıyorum." Alexei'ye bakarak iç geçiriyorum.

Önümüzdeki devasa yatağa bakarken yüzü acı içinde görünüyor.

"Bence ikimiz de biraz uyumalıyız. Yarın uzun bir gün olacak." Alexei yataktan, *benden* uzaklaşıyor.

Surat astım. "Uyumak istemiyorum."

Elbisemin yan tarafındaki fermuara uzandım.

Alexei'nin gözleri hareketlerimi takip ediyor ve fermuarı yavaşça indirmemi izlerken bakışları ısınıyor.

"Belki başka bir tür yatak odası aktivitesi yapabiliriz diye düşünüyordum."

"Bianca." Alexei'nin boğazı düğümlenir.

Fermuarı açarken sırtıyorum ve elbisem yere düşüyor, üzerimde pembe dantelli bir külottan başka bir şey kalmıyor.

"Hay aksi." Çıplak göğüslerime bakarak kıkırdıyorum. "Sütyen giymediğimi ."

Yukarı uzanıp dolgun göğüslerimi avuçluyorum.

Kirpiklerimin altından Alexei'ye bakıyorum ve göğüslerimi yoğurmamı izlerken yüz ifadesi donuklaşıyor. İç çekerek, başparmaklarımı çakıllı meme uçlarımın üzerinde gezdiriyorum.

Alexei bedenimi içine çekerken alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

Gözlerim göğsünde geziniyor, pantolonundaki etkileyici şişkinliği görünce duraklıyorum.

Bu manzara karşısında içimden yumuşak bir inilti yükseliyor ve dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almaktan başka bir şey istemiyorum.

"Alexei." Elbiseden çıkıp ona doğru bir adım atıyorum. Ona ihtiyacım var. Bu duygu her şeyi tüketiyor.

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken kollarını iki yana açmış, belli ki kendini dizginlemek için elinden geleni yapıyor.

"Öp beni... *kocacığım*," diye mırıldanıyorum parmaklarımı Alexei'nin gömleğine sokup ağzını kendime doğru çekerken.

Dudakları dudaklarıma değdiği an, vücudum eriyor.

Umutsuzca ona yaklaştırmaya, gömleğinin yumuşak malzemesini ağrıyan meme uçlarımda hissetmeye çalışarak gömleğine yapışıyorum.

Dilim alt dudağının izini sürmek için dışarı fırlıyor ve onu ağzını benim için ayırmaya teşvik ediyor.

Elleri kavlıyor ve beni iterek kafamın karışmasına neden oluyor.

"Sen açıkça Sarhoş, *solnyshka*," Alexei mırıldanıyor. "I olmaz senden bu şekilde faydalanmak."

"Biz evliyiz." Neredeyse çıplak olan vücuduma bakarken yanaklarım yanıyor, kalçalarımı oynatarak yeni kocamı yatağa çekmeye çalışıyorum. "Her türlü cinsel ihtiyacımı karşılayacağına yemin ettin."

Alexei bir kahkaha atıyor, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bana doğru bir adım attığında meme uçları anında sertleşiyor, kıvrımlarıma bakarken gözleri beni yakıyor.

"Yaptım," diye , elleri şişkinliğini ayarlamak için hareket ediyor. Gözlerimin elini takip etmesine izin veriyorum ve manzara karşısında nefesim kesiliyor.

"Eee?" Kalçalarımı birbirine sürterken sesim soluğum kesilerek bastırıyorum.

"Daha fazlasını istemesem de, *ptichka*, işleri daha ileri götürmeden önce çözmen gereken bazı sorunlar var. Bu yüzden ikimizin de biraz uyumasını öneriyorum."

Bana taktığı küçük lakaplar beni etkiliyor ve ondan daha fazlasını istiyorum.

"Ciddi olamazsın." Kendimi korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Çok ciddiylim."

"Çıplak bir kadın neredeyse kendini sana doğru atıyor ve sen *hayır* mı diyorsun?"

Alexei'nin gözleri bir an için kapanıyor, sanki kendini sakın tutmak için her şeyini harcıyormuş gibi.

Onun devasa cüssesine bakarken kalçalarımın arasında oluşan sıkıcı ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Beyaz gömleğini dirseklerine kadar kıvrıp kaslı ön kollarını ortaya çıkarması. Düğmelerinden birini fazla açıp koyu renk göğüs kıllarını ortaya çıkarması ağzımı sulandırıyor.

Gözlerini açıp bana doğru bir adım daha atıyor ve nefesi kulağımı gıdıklayacak eğiliyor.

Sırtım anında dikleşiyor, meme uçlarım bana sunabileceği her türlü sürtünme için ağrıyor.

"Bu gerçeğe yabancı değilim, *ptichka*, ama sen artık benim *karımsın*," diye mırıldanıyor. "Ve savunmasız bir durumdayken seni kullanmayı reddediyorum, özellikle de kendi serbest bırakma ihtiyacımı tatmin etmek için."

Onun sözleri karşısında boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor ve zihnimi her türlü düşünceyle dolduruyor.

pis düşünceler.

Hiçbir şekilde bakire değilim, ancak deneyimlerim çeşitli Manhattan kulüp banyolarında birkaç özensiz tek gecelik ilişki, üniversitenin ikinci yılında bir yaz kaçamağı ve beni arkadaşlarımdan biriyle aldatan bir adamla bir yıl süren bir ilişkiden oluşuyor.

Birlikte olduğum erkekler, bırakın bir kadını boşaltmayı, doğru düzgün prezervatif takmayı bile bilmiyorlar. Bana bir erkek lazım.

Alexei'ye ihtiyacım var.

Tecrübe kokuyor ve beni boşaltmak için rehberliğe ihtiyacı olmayacağını biliyorum.

"Şimdi bana tekrar söyletme, biraz uyu." Reddettiğı için yanaklarım yanıyor.

Sanırım bir yanımda günün nasıl biteceğı üzerinde bir parça da olsa kontrol sahibi olmak istiyordu, zira günün geri kalanı bu kontrolün çok dışındaydı. Ancak alkolün etkisi geçmeye başladığında ve sadece birkaç saat önce tanıştığım ve aynı zamanda kocam olan bir adamın önünde bir çift külottan başka bir şey giymediğimi fark ettiğimde, utançtan başka bir şey hissetmiyorum.

"Ben kanepeyi alacağım," diye mırıldanarak Alexei'nin yanından yatak odasına doğru yürüyorum.

Koltuğun üzerine koyduğum çantamı alıp yatmadan önce giyecek bir şeyler bulmak için karıştırmaya başladığımda gözleri üzerimdeydi.

"Kanepede yatmana gerek yok."

Eski bir üniversite tişörtünü kafama geçirip pamuklu bir şortu kalçalarımın üzerinden geçirirken sırtımı Alexei'ye dönüyorum, çünkü bana çocuksu bir hayırsevermişim gibi bakmasını istemiyorum.

"Yatağı paylaşmadığımız çok açık." Yüzümü ona dönmeden önce tişörtümü düzeltiyorum.

Kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmış, kaşlarının arasında derin bir çatıklıkla bana bakıyor.

"Ve bana *öyle* bakmayı kes." "Ne gibi?"

"Sanki milyonlarca parçaya ayrılmak üzereymişim gibi."

"Bianca..."

Adımı dudaklarında duyunca donup kalıyorum.

"Kırılğan olmaktan çok uzaksın."

"O zaman neden bana dokunmuyorsun?"

"Çünkü karımı ilk kez becerdiğimde, onun ayık olmasını istiyorum. Onun beni istediğini bilmek istiyorum, alkolün değil."

Gözlerim Alexei'ninkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve beni nasıl alacağı belli oluyor. Bu konuda nazik bir şey olmayacaktı.

Beni bu yatağın kenarına doğru eğdiğini ve içime öyle derin battığını hayal ederken bir inlemeyle savaşıyorum, ikiye ayrılabilirim.

"Sana üçüncü kez sormayacağım, *Solnyshka*. *Yatağına* git."

Sözleri şehvet dolu fantezimi yarıp geçerken kaşlarımı çatıyorum.

Kızgınlığımı göstermek için yataktan yorganı alıp kolumun altına bir yastık sıkıştırıyorum ve kocamdan mümkün olduğunca uzakta uyumaya niyetleniyorum.

Yine de fazla uzağa gidemiyorum.

Alexei ben kapıdan geçerken kolumu tutuyor. "Yatağa.

Şimdi."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, emredici ses tonu karşısında

gözlerimi kısıyorum. "Hayır."

Uzun bir nefes veriyor, itaatsizliğime karşı herhangi bir eğlence şimdi yerini kızgınlığa bırakıyor.

"Bu gece benimle aynı yatağı paylaşmamakta bu kadar kararlıysan, sorun değil. Ama kanepeyi ben alacağım." Kolumun altına sıkıştırdığı yastığa uzanıyor.

Yorgana uzanırken ona karşı koyamayacak kadar sersemlemiş bir halde gözlerimi kırptırıyorum.

"İyi geceler *karıcığım*," diye mırıldanarak kanepeye doğru ilerliyor.

BIANCA

PELÜŞ YATAĞIMA VE İPEK ÇARŞAFLARIMA RAĞMEN UYKUM BIRAZ RAHATLIYOR. düşüncelerime. Birkaç kez uyandığımda nerede olduğumu şaşıırıyorum. Sonra fark ettiğimde, bir önceki günün olayları geri geliyor ve Alexei yan odada olmasına rağmen kendimi boş ve yalnız hissediyorum.

Muhtemelen gecenin bir yarısı kaçmamdan korktuğu için ayrı bir oda tutma zahmetine girmemiştir. Ama gerçekçi olursak, nereye giderdim? Stüdyoma mı? Zara'nın dairesine mi?

Gecenin bir yarısı Zara'nın evine gidip, şehrin en güçlü suç ailelerinden birinin başı olan yeni kocamdan kaçtığımı söyleme düşüncesine neredeyse güleceğim.

Bir şişe tekila içtiğimi düşünürdü ve kafamdaki çarpıntıdan ben de öyle düşünürdüm.

Sonunda, perdelerin arasından içeri girmeye başlayan güneş ve yatağımın üzerine düşen kocaman bir gölge ile uyandığımda uykuya dalmak zorundayım.

"Günaydın, *solnyshka*." Alexei kıkırdar.

Yorganı başımın üzerine atarak inliyorum. "Yeni evlilik evimize gitmeden önce kahvaltı etmek ve duş almak için bir saatin var."

" , " diye mırıldanıyorum, başım ağrırken yüzüm buruşuyor.

"Sana biraz yemek sipariş etme cüretini gösterdim. Sen düşün bitirene kadar burada olur."

"Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok." Yorganı yere atıp, taze yüzlü Alexei'ye .

Yeni beyaz bir gömlek ve koyu renk bir chino pantolon giyiyor ve oturduğum yerden kalkarken misk kokulu kolonyasının esintisi burnuma çarpıyor.

" kaç?" "Altı

buçuk."

"Olamaz," diye inleyerek yorganın üzerine düşüyorum.

"Bir Koslov'un hayatına hoş geldiniz." Alexei kıkırdar. "Düşünün tadını çıkar." "Göt herif," diye mırıldandım.

Şelale düşün altında dururken, düşüncelerim dün gecenin anılarıyla dolup taşıyor. Alexei Koslov'a beni becermesi için nasıl yalvardığımı ve onun beni nasıl geri çevirdiğini.

Ellerimi yüzümde gezdirdim, nasıl davrandığımdan

utandım. Ve şimdi bu adamla yaşamam mı bekleniyor?

Önceki hayatımda kimi kızdırdıysam, benim yüzümden çok gülüyor olmalı.

Duş kafamdaki sisi biraz olsun dağıtıyor ve sonunda saçlarımı ve dişlerimi fırçalamak için aynaya baktığımda cildimin hafif grimsi tonundan utanıyorum.

Aç karnına neredeyse iki şişe şampanya içmek insana bunu yaptırıyor. Düğün gecemi kafamı klozete gömerek geçirmemiş olmam bir mucize.

Yatak odasından çıkmadan önce kendime biraz çeki düzen vermek için elimden geleni yapıyorum; üzerimde bir çift kot şort, bir atlet ve kırmızı converse'lerim var.

Oturma odasını geçip Alexei'nin kanepede oturduğu yere geldiğimde kalbim daha hızlı atmaya ve ellerim terlemeye başlıyor.

Dn bir oyun, bir simülasyon gibiydi ama şimdi gerçekler ortaya çıkmaya başladı. Alexei Koslov ile evliyim.

Dizlerim altıma kmekle tehdit ediyor ve kendimi sabitlemek için kanepenin arkasına tutunmayı başarıyorum.

Alexei omzunun üzerinden bakıyor ve yüzümdeki ifadeye bakarak ayağa kalkıyor.

"Bianca?"

Kapı alınır ve Aleksey'in nefesinin altında kfretmesine neden olur.

"Ben iyiyim." Alkol ve korkunun getirdiği ani mide bulantısı hissiyle savaşırken bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Alexei oda servisimizi almak için kapıya gitmeden önce bir an tereddüt ediyor. Otel personeli tepsiyi içeri taşırken odaya krep ve pastırma kokusu yayılıyor ve ben inliyorum.

"Belki de kahvaltıyı es geçip yola koyulmalıyız." Asayı çevirir ve kapıyı kapatır.

"Arabanızın iinin klozet gibi görünmesini istemiyorsanız, bence bu akıllıca olur."

Nefesinin altında usulca kıkırdıyor. "Eve giderken uyuyabilirsin, söz veriyorum."

Bir parça pastırma almak için tepsi kapaklarından birini kaldırıyor.

"Peki yeni evim tam olarak nerede?" Kanepenin kolunun kenarına tnemek için manevra yapıyorum.

"Forest Hills."

"Nerede?"

"Queens'te."

Bir boğuluyorum.

"Tabii ki öyle."

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor ve göğsüm o kadar dar ki tam bir nefes almak acı veriyor.

Yutkunuyorum, boğazım kaşınıyor ve acıyor, ama bunu görmezden geliyorum. Vücudumda dolaşan tüm duyguları, ihmal ettiğim tüm ihtiyaçları görmezden geliyorum. *Özellikle* de dün gece Alexei'nin yerine getirmesini çok istediğim ihtiyacı.

Bu bir daha olamaz. Ne pahasına olursa olsun beni koruyacağını kaç kez söylerse söylesin, bu adamın yanında gardımı bir saniye bile indiremem.

ALEXEIRANGE ROVERİNİN ARKA KOLTUĞUNDA UYUYAKALIYORUM.

Pişman olabileceğim başka bir şey söylememek için kendimi durduruyorum.

Trafiğe yakalanmazsak yolun sadece yarım saat süreceğini söyledi.

O zaman neden beni bu kadar erken uyandırdı?

Ama bu kısa şekerleme beni biraz canlandırıyor, böylece Forest Hills parkına sırtını dayamış olan gülünç büyüklükteki malikanesinin önüne geldiğimizde yeni evimi takdir etmek için daha iyi bir ruh halinde oluyorum.

"Burada sadece sen mi yaşıyorsun?" Alexei'nin kapımı açtığı gerçeğini görmezden gelmeyi seçerek arabadan iniyorum. Evi incelerken boynumu eğiyorum.

Üç katın tamamına yayılan pencereleri, çift kanatlı ön kapının her iki yanında Alexei'nin boyunun neredeyse iki katı olan kalın sütunları ve evi çevreleyen geniş arazisiyle mülk göz kamaştırıcıdır.

"Burası ailemin New York'taki ana ikametgâhı, ancak üç kardeşim genellikle Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katı dairemizde kalmayı tercih ediyor. Sizi *bunaltmamaları* için en azından birkaç gün buradan uzak durmalarını söyledim."

"Ah, evet, çünkü yeni kayınbiraderlerle tanışmak bir kızı gerçekten uçurabilir."

Alexei yorumumu duymazdan geliyor ve beni evin ön merdivenlerinden yukarı çıkarırken kaşlarımı çatıyorum. Dünkünden daha az şakacı görünüyor, yoksa bu beni onunla evlenme fikrine alıştırmak için yaptığı bir numara mıydı?

Evlenmek zorunda bırakıldığım adamın yeni evimizin ön kapısını açmasını izlerken kollarımı göğsümde kavuşturuyor, boğazımdaki yumruyla savaşıyorum.

Eşikten geçerken kapıyı tutarak yanımda duruyor ve yanından geçerken zengin misk kokusu bana çarpıyor.

Nefesim kesiliyor ama yeni evimin geniş fuayesine bakarak hemen dikkatimi dağıtıyorum.

"Bu... Bu..." Etrafıma göz gezdirirken, zengin maun detaylara, duvarların koyu mücevher tonu renklerine bakarken söyleyecek söz bulamıyorum.

Zenginliğe yabancı değilim, babamın da para sıkıntısı yok, ama Koslovlar zenginlikte bambaşka bir seviyede.

Ağzım açık kaldı.

Burası benim yeni
evim.

"İç tasarım söz konusu olduğunda daha eski moda bir gözüm var." Alexei yanıma geliyor.

Bu kadar yakınımda durmasını, nefes alırken burnuma çarpan zengin sandal ağacı kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Mutfak ve banyolar oldukça modern, ancak ana yaşam alanlarında daha rahat bir hissi tercih ediyorum."

"Ah, evet. Üç katlı bir malikane rahatlığı çağırıştırıyor."

Alexei kıkırdıyor, ses omurgamda bir ürperti yaratıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

Öksürüyorum ve kokunun neden olduğu trans halinden çıkıyorum.

"Daha ileri gitmeden önce belirtmek istediğim bazı kurallar var." Kollarımı göğsümde kavuşturup kocamın yüzüne dönüyorum.

Alexei'nin gözleri parlıyor ama devam etmemi işaret ediyor. "Kendi odamı istiyorum."

"Tamamdır."

"Ve evde özgürce dolaşmak istiyorum."

Alexei bir an için gözlerini kısar ama sonunda başını sallar.

"Burada tutsak değilsin, *ptichka*. Burası artık senin evin, ama bu kurala bir ekleme yapacağım."

"Devam et."

"Benden habersiz ve güvenlik olmadan binadan ayrılmayacaksınız."

Alay ettim. "Ciddi olamazsın..."

"Henüz fark etmediyseniz, güvenliğiniz konusunu hafife almıyorum. Eğer bu beni kötü adam yapıyorsa, öyle olsun. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Peki." Onunla savaşmanın bir anlamı olmadığını biliyorum.

Doğrusu, Alexei bana babamı hatırlatmaya başladı. Aşırı korumacı alfa erkek tipleri hayatımdaki erkeklerin ortak teması gibi görünüyor.

"Başka bir şey var mı?" Alexei sorar.

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Sanatım üzerinde çalışmak için bir yer istiyorum." Alexei'nin kaşları kalktı.

"Resim mi yapıyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Omuz silkiyorum.

"Bana çalışmalarından bazılarını göstermen gerekecek."

Gülümsemeye karşı koyarak başımı sallıyorum. "Çalışmalarımı sadece *en yakın* ailem ve arkadaşlarım görebiliyor. 'Evlenmeye zorlandığım tuhaf adam' bu iki kategoriye de girmiyor."

"Belki de ilham perisi kategorisine girerim." Bana göz kırptıyor ve ben onun bana çıplak poz verdiğini hayal etme dürtümle savaşıyorum. Dalgalandıran kaslar ve sert hatlardan başka bir şey yok.

Yutkunuyorum, gözlerimi kaçırıyorum.

"Benim zevkime göre fazla ukalasın." Gülümsememle savaşıyorum.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor, kara gözleri parıldıyor. "Dün gece öyle bir izlenim edinmedim."

Hatırladıkça yanaklarım ısınıyor. Alexei'nin dudakları üzerindeydi, parmakları kalçalarımı delerken vücudunun sertliğini yakından hissediyordum.

"Neden beni gezdirmiyorsun?"

Alexei'nin bana attığı sırtış, aklımı kurcalayan düşüncelerin tam olarak ne olduğunu bildiğini gösteriyor ama yine de benimle dalga geçiyor.

Beni geniş mutfak, yemek odası, çok sayıda çalışma odası ve salon ile kardeşlerinin ziyaretleri sırasında kullandıkları yatak odalarının çoğunda gezdirirken şaşkınlık ve hayretle bakmamaya çalışıyorum.

Çok büyük bir mülk. Hatta bir havuzu, tenis kortu, kendi spor salonu olan bir bodrum katı, özel garajı ve dönümlerce arazisi var.

"Üçüncü katta ne var?" Merdivenlerden yukarı

bakıyorum. "Ofisim, kütüphane-"

"Kütüphaneniz var mı?"

Alexei başını sallıyor, o sinir bozucu sırtış dudaklarını

süslüyor. "Hala etkilenmedin mi, *Solnyshka*?"

"değil." Gerçeği bilmesini istemediğim için omuz silkiyorum.

Merdivenlerin yanındaki asansöre adım attığımızda Alexei

kıkırdıyor.

"Belki bu fikrini değiştirir."

En üst kata çıkıp sağdaki ilk kapıyı açtığımızda, yüksek kitaplıkları ve pelüş deri koltukları görünce dudaklarımdan kaçan nefesi engelleyemiyorum.

Hatta bir şömine bile var ve birden gözümün önüne geliyor; akşamları o sandalyelerden birine kıvrılıp sıcak çikolata içerek ve kendimi bir kitaba kaptırarak geçiriyorum.

"Peki ya şimdi? Etkilendin mi?"

Bir omzumu kaldırıyorum.

"Odamı görebilir miyim?" Omzumun üzerinden Alexei'ye bakıyorum. "Koridorun sonunda."

Dönüp yanından geçiyorum ama bu kattaki diğer üç kapıyı fark edince duraklıyorum. "Bu katta başka ne var?"

"Bu kapı-" Alexei kütüphanenin karşısındakine geçer. "-Bu benim çalışma odam."

"Bir tane daha mı?"

Alexei yorumumu duymazdan gelerek koridorda ilerliyor, ayak sesleri koridor boyunca uzanan koyu mavi halı tarafından neredeyse susturuluyor.

"Bu bir-" En soldaki kapıda duraklıyor. "-Bu benim odam."

Kaşlarımla çatıyorum, kapıya bir kez bakıyorum ve sonra gözlerimin karşındaki kapıya kaymasına izin veriyorum.

"Dur tahmin edeyim... benim odam mı?"

Alexei sırtıyor ve ben yumruğumu göğsüne vurma savaşıyorum.

"Bu kadar çok yatak odası var ve sen bana kendi odanın karşısındaki odayı vermek zorunda mıydın?"

"Sürekli söylediğim gibi, *ptichka*, senin güvenliğini çok ciddiye alıyorum." Koridoru geçiyor ve odamın kapısını açıyor.

"Ve sürekli söylediğim gibi, sen bir *pislik*sin." Alexei'nin yanından hışımla geçip odama girerken hayal kırıklığıyla inlediğimi saklamıyorum.

Soluk krem rengi duvarlar ve gül rengi detaylar karşısında şaşırarak duraklıyorum. Yatak takımlarının ve pelüş yastıkların renklerinden şekerlemeden yapılmış gibi görünen devasa yatağa göz kırparak bakıyorum. Ürünlerle dolu büyük bir makyaj masası, bir şezlong ve ağzına kadar kitapla dolu büyük bir kitaplık var. Krem rengi kabarık bir halı zeminin çoğunu kaplıyor ve ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı yumuşak kumaşa batırmak için kaşınıyorum.

"Sağdaki kapı, jakuzili küvet ve şelale duşu olan kendi özel banyonuza, soldaki kapı ise sizin için stoklama cüretinde bulunduğum gömme dolabınıza açılıyor."

"Renkleri de sen mi seçtin?" Yatağa doğru yürüyorum ve parmaklarımı yorganın üzerinde gezdiriyorum.

"Evet, ama zevkinize uygun değilse istediğiniz gibi dekore edebilirsiniz."

Tam benim zevkime göre.

"Yeterli, teşekkürler," diye mırıldandım. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Tabii ki."

Omzumun üzerinden baktığımda gözlerinin benimkileri aradığını görüyorum.

Gitmekte tereddüt ediyor gibi görünüyor, ama yüzümdeki bir şey onun karar vermesini sağlıyor çünkü kapıyı kapatmadan önce başıyla onaylıyor ve beni yeni odamda yalnız bırakıyor.

Yatağın kenarına tüneyip odama göz gezdiriyorum, yanımda bir arkadaş olması için midemde büyüyen bir korkudan başka bir şey hissetmiyorum.

"Buraya nasıl geldim ben?"

ALEXEI

BEŞ SABAH ÜST ÜSTE MUTFAĞA İNDİĞİMDE

Bianca kahve demliyor, üzerinde kışını zar zor örten uzun bir tişörtten mikro şort ve atlete kadar her şey var. Uzun kahverengi saçları normalde dağınık bir şekilde başının üstünde toplanıyor ve ben saçlarını çözüp parmaklarımı ipeksi saç tellerinde gezdirmek için kaşınıyorum.

Beni öldürmeye çalışıyor.

Bunun kısmen düğün gecesi onu reddetmemden kaynaklandığını biliyorum. Gerçekte, onu anlamsızca becermekten başka bir şey istemedim, ama sarhoştı ve savunmasızdı. Ve o ne düşünürse düşünsün, ben bir pislik *değilim*.

Bunun yerine, her sabah Bianca'nın şovuna hayranlıkla bakıyorum ve o gülünç derecede küçük şortları ve hayal gücüne çok az şey bırakan atletleri düşününce sürekli bir yarı yarıya spor yapıyorum.

Söz konusu atletlerin altında tam olarak ne olduğunu bilmem de yardımcı olmuyor ve bu durum beni sakinleştirmek için her gün soğuk duşa girmeme yetiyor.

"Günaydın." Kahvaltı barındaki tabureye kayıyorum.

Saat daha yedi bile olmadı ama şimdilik yeni rutinimiz bu gibi görünüyor. Bianca'ya uykunun kolay gelmediği, gözlerinde belirmeye başlayan koyu halkalardan anlaşılıyor.

o güzel mavi gözlerin altında görünüyor, ama ona bir hafta veriyorum. Eve, evliliğe, *bana* alışması için bir hafta.

Eğer ruh halinde bir iyileşme olmazsa, meseleyi kendi ellerimle halledeceğim.

Ellerimi tezgâhın üzerine koydum. "Nasıl uyudun?"

Bianca filtreyi makineye yerleştirip çalıştırırken beni görmezden geliyor.

Onu izlerken sırtıyorum, gözlerim lezzetli kıvrımlarını almak için aşağı kayıyor.

Onu geri çevirecek gücü kendimde nasıl buldum bilemiyorum.

"Bütün gece dönüp durdum." Ona yardım etmek için taburemden kaydım.

Tepkisini ölçmek için Bianca'ya yan gözle bakarken baş üstü dolaplarından birine uzanıp iki cam bardak çıkarıyorum. Ama kremayı almak için buzdolabına doğru ilerlerken sessizliğini koruyor. "Belki de koridorun hemen karşısında o daracık şortu giydiğini bildiğim içindir..."

Donup kalıyor, elleri buzdolabının kolunu öyle sıkı kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

İşte burada.

"Seni o şortla hayal etmemi mi istiyorsun Bianca? Bu yüzden mi burada kışın neredeyse meydanda dolaşıyorsun?"

"Onları giyiyorum-" Buzdolabını çekip açıyor ve kremayı çıkarıyor. "- çünkü domuz kocam gardırobumu kışımı zar zor kapatan kıyafetlerle doldurdu."

Bir kahkaha atıyorum, yüzündeki çatık kaşları bir kez daha görmekten keyif alıyorum. Bazen bakmadığımı sandığında gözlerinde yakaladığım boş bakıştan daha iyi.

Kendi isteği dışında evimde olduğunun farkındayım. Eğer seçme şansı olsaydı, aramızda keşfetmeyi çok istediğim bir kıvılcım olsa bile anında giderdi.

Seçme şansını elinden aldım ama bu onun iyiliği içindi. Babası Mario Gilanto'ya karşı konuştuğu anda kafasına bir hedef yerleştirildi. Ve onu alaşağı edemediğimde, kana susamışlığını daha da artırdım.

Onun hayatını riske atmayacağım. Bu yüzden, Mario Gilanto'nun kafasına bir kurşun sıkmam için gereken süre boyunca onun kötü ruh hali ve küçümseyici sözleriyle uğraşacağım.

"Bugün için planlarınız nedir?" Taze kahveye uzanıyorum ve ikimize de birer fincan dolduruyorum.

Bianca birkaç adım ötede duruyor, mermer tezgâha yaslanmış, gözlerinde hançerlerle beni izliyor.

"Bir bakayım..." Kremayı tezgâhın üzerine bırakıyor ve sağ elini kaldırıyor. "Arkadaşlarımı gör. Kontrol et. Barda tanıştığım bir adamla randevuya gitmek. Tamam."

Yasal olarak *bana* bağlıyken biriyle çıkmasından söz edilince dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kıskanmamalıyım. Buna hakkım yok. Bu evlilik işten başka bir şey değil. Ama bu içgüdülerimin bölgemi işaretlemem için bana bağırmasını engellemiyor.

"Ne demek istediğini anladım."

" mi, Alexei? Çünkü hayatım tamamen alt üst oldu ve normale döneceğini hiç sanmıyorum."

Tezgâha yaslanıyorum, parmaklarımı soğuk mermere gömüyorum ve kendimi sakinleştirmek için uzun bir nefes alıyorum.

Acı çekiyor. Sabırlı ol.

"Hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum-"

"Seninle aynı patronluk taslayan konuşmaları yapmaktan bıktım." Tezgâhtan kahve fincanını ve krema şişesini kaptığı gibi hışımla mutfaktan .

Günün geri kalanında Bianca'yı görmedim. Zemin kattaki çalışma odasında kendimi meşgul ediyorum, evime yerleşirsem çok zorba görünmek istemiyorum.

en üst kattaki gerçek çalışma odası.

Dimitri ve Anton'u kontrol ediyorum, ancak ikisinin de Emilio'nun saklandığı ve güvende olduğu gerçeği dışında kayda değer bir güncellemeleri yok. şimdilik. Bu bilgiyi zamanı geldiğinde Bianca'ya sunmak üzere saklıyorum. Yakında Emilio'yu ziyaret edeceği izlenimine kapılmış durumda ve bunu da ondan almaya gönlüm el vermiyor.

O akşam yemek servis edildiğinde Bianca karşımdaki masaya oturuyor ama ne yemek yiyor ne de konuşuyor. Sanki bir zombiyle aynı odada kalıyorum.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyor çünkü bana her baktığında gözlerindeki o perili bakışın sebebi olmaya dayanamıyorum.

Bianca on dakikalık garip bir sessizlikten sonra, "Odamda yemeyi tercih ederim," diyor. "Seninle her akşam masada yemek yemek bana kendimi hayır kurumu gibi hissettiriyor."

"Biz bu evde yemek masasında yemek yeriz." Aramızdaki sürahiden kendime biraz su dolduruyorum.

Masa büyük, on kişinin oturabileceği büyüklükte, ancak akşam yemeğinin daha samimi görünmesi için hizmetçiye karşılıklı iki koltuk hazırlattım. En ufak bir fark yaratıyor gibi görünmüyor.

"Ve sen kesinlikle hayırsever bir vaka değilsin, *solnyshka*."

"Yani birlikte yemek yiyip içmeyi tercih edeceğin başka bir kız yok mu?" "Sadece sen." enemi eğiyorum.

Yanaklarının kızarmasını, nefesinin kesilmesini bekliyorum ama o sadece bakışlarını tabağına indiriyor.

On dakikalık bir sessizlikten sonra Bianca yemeğini zar zor yedikten sonra kendini dışarı atıyor. Göğsümde acı veren bir ağrıyla gidişini izliyorum.

Onu neşelendirmek için bir şeyler yapmalıyım.

İKİ GÜN SONRA, BIANCA'NIN KAPISINI NAZIKÇE ÇALDIM. HEMEN SONRAYDI. Öğlen oldu ve mutfakta içtiğimiz sabah kahvesinden beri onu görmedim. Onun için planladığım sürpriz karşısında yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum, umarım bu evde kendini daha rahat hissetmesini sağlar.

"Bianca?"

"Git başımdan."

Kapıyı tekrar çalmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Kapının diğer tarafındaki halının üzerinde ayak sesleri duyuluyor ve kapı açıldığında Bianca'nın narin omuzlarını gösteren ince askılı, soluk mavi bir sundress giydiği ve saçlarının başının üstünde toplandığı görülüyor. Birkaç gevşek tel yüzünü çerçevesiyor ve neredeyse onları kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyorum.

"Ne?"

"Benimle gel." Ona göz kırpıyorum.

Bir an için kapıyı suratıma çarpacağını düşünüyorum ama odasından çıkıp beni merdivenlerden aşağıya, aşağıdaki sahanlığa kadar takip ediyor.

Danil'in eski yatak odasının önünde duraklıyorum, elim kapının kolunda geziniyor. "Hazır mısın?"

Bianca şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Sanırım mı?"

Kapıyı açıp onu içeri sokarken gülümsememi gizlemek için yanağımın içini ısııyorum. Bir an donup kalıyor, odaya yaptıklarına bakıyor.

"Sen... bunu benim için mi yaptın?" diye fısıldıyor odanın ortasına doğru yürürken.

Başımı salladım.

"Burası artık senin evin, *Solnyshka*. Öyle hissetmeni istedim."

Yarattığım derme çatma sanat atölyesine bakıyor. Bu oda havuza bakan en iyi manzaraya sahipti, kendi balkonu da vardı.

İsterse dışarıda da çalışabilmesi için masa ve sandalyeler koydum. Aklıma gelebilecek her türlü sanat malzemesiyle dolu büyük bir çekmece seti koydum - tebeşir, boya, karakalem, kalem ve tuvalle ve kağıtlarla dolu raflar. Büyük cam kapıların önüne büyük bir şövale ve çalışma taburesinin yanı sıra daha rahat bir seçenek için sağ duvara bir loveseat yerleştirdim.

Bir an için odayı incelerken gözlerinde bir mutluluk parıltısı görüyorum.

Bir yatak odasının yeterli olacağını düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Zamanını doldurmak, yaşadığı tüm duygular için yaratıcı bir çıkış noktası bulmak için bir yola ihtiyacı var.

Ama sonra sanki kendini mutlu hissetmeye başladığını fark ediyor ve yüz ifadesini tekrar buz gibi bir kayıtsızlığa çeviriyor.

Bana doğru dönüp ellerini kalçalarına koyarak ters ters bakınca kaşlarını çatıyorum. "Son teknoloji ürünü her şeye ihtiyacım yok," diyor.

Göz kırpıyorum. Ciddi mi?

"Şu anda gerçekten kızgın mısın?"

"Sevgimi satın alamazsın, Alexei."

"Düğün gecemizde bedavaya vermeye bu kadar hazırken neden vereyim ki?" Belden aşağı vurduğunun farkındayım ama benimle orta yolda buluşmasını istiyorum.

Gerçekten bu anlaşmadan hoşlandığımı mı düşünüyor? Ben de bir yabancıyla evli olmaktan pek heyecan duymuyorum ama en azından düşünceli bir şey yapmaya çalışıyordum.

"Cidden ne zaman konuşsak bu konuyu açacak ?" Ellerini havaya kaldırıyor.

"değil, *Kisa*. Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Gözlerinde öfke parlıyor ve kendimi kapı aralığına gelene kadar birkaç adım geri atarken buluyorum, bana doğru hışımla gelmesini izliyorum.

Onu o elbisenin içinde, gözlerinde ateş ve dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle gördüğümde vücudumda keskin bir heyecan dolaşüyor.

İşte , Solnyshka.

Ama sonra kapıya uzanıyor ve yüzüme çarpıyor.

Bianca için özel bir sanat alanı düzenlemenin onun bana ısınmasını sağlayacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek kapıdan uzaklaşırken sakın bir nefes alıyorum, merdivenlerden inerken pencerelerden birine bakıyorum. Arka bahçedeki en küçük kardeşimi gördüğümde duraksıyorum.

"Onun burada ne işi var?"

Kardeşlerime aksi söylenene kadar evden uzak durmaları konusunda kesin talimatlar verilmişti ama buna şaşırılmamalıydım. Danil kendisine ne yapacağını söylenmesinden hiç hoşlanmaz. Tipik bir en küçük kardeştir ve ergenlik döneminde ebeveyn figürü olarak bana sahip olması da pek yardımcı olmuyor.

"Burada olduğunu fark etmemiştim." Yeni biçilmiş çimleri geçiyorum.

Çimenlerin kenarındaki kiraz çiçeği ağacının altında bağdaş kurmuş oturuyor, gözlerini eve dikmiş bakıyor, yüz ifadesinden dalgın olduğu anlaşılıyor.

"Ben söyleyene kadar gelmemeni söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona ama sonra durup çiçek açan çiçeklere bakıyorum.

"Bugün, değil mi?" Danil'e bakıyorum.

Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve bir

kez başını sallıyor.

Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve bir keder dalgası bana öyle sert çarpıyor ki bacaklarım kopma tehlikesi geçiriyor.

"Onları özlüyorum." Sesi beni kendime getiriyor ve burada güçlü olanın ben olmam gerektiğini hatırlatıyor.

Kardeşimin yanına oturuyorum, dizlerimi kaldırıp kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve eve bakıyoruz.

Gözlerim Bianca'nın stüdyosunun penceresinde geziniyor, acaba şu anda bize bakıyor mu diye merak ediyorum.

Bir parçam öyle olmasını umuyor.

"Onları özlüyor musun?" Danil soruyor.

"Her gün." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ben de."

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum.

Bazen, ailemi hatırlayacak, bizden koparıldıkları geceyi hatırlayacak yaşta olmalarından nefret ediyorum.

Tutunacak hiçbir anısı olmayan çocuklar olsalardı daha mı nazik olurlardı?

Ailemiz öldürüldüğünde Danil on beş yaşındaydı ve bunu dün gibi hatırladığını biliyorum.

Bundan eminim.

"Annem bu evi çok severdi." Danil iç geçiriyor. "Hepimizin evlenmesini ve burayı şımartacağı torunlarla doldurmamızı sabırsızlıkla beklediğini söylediğini hatırlıyorum."

Bir kahkaha atıyorum, ancak seste hafif bir şey yok.

Şimdi burada olsaydı ne düşünürdü? Bir karım olduğunu aşktan değil, sadece iş yükümlölüklerinden dolayı öğrenseydi?

Oğlu için istediğı şeyin bu olmadığını biliyorum, ancak aile reisi olarak görevi devraldığım andan itibaren bu benim sorumluluğum haline geldi.

"Hepimize uzak durmamızı söylediğini biliyorum," diye mırıldandı Danil. "Ama kendimi onlara yakın hissettiğim tek yer burası."

"Sorun yok." Hangi gün olduğunu fark etmemenin suçluluğunu görmezden geliyorum. "Hadi gidip onların anısını onurlandırmak için bir şeyler içelim."

"Babamın bizden istediği gibi."

"Aynen öyle." İçimi çekiyorum, ailemi düşünürken gözlerim Bianca'nın penceresinde geziniyor.

BIANCA

YATAĞIMIN BAŞUCUNDAKİ SAAT BANA SAATİN GECE 1 OLDUĞUNU SÖYLÜYOR
VE BEN

tamamen uyanık. Saatlerdir dönüp duruyorum, tavana bakarken zihnim yarışıyor.

İki haftayı aşkın bir süredir bu evde tıklıp kaldım ve kocamın sayesinde kurduğum yeni sanat atölyeme rağmen aklımı kaçırmak üzereyim.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Bana hazırladığı alanı gösterdiğinde yaptığım gibi Alexei'ye patlamamam gerektiğini biliyorum ama yüzeyin hemen altında sürekli fokurdayan öfke beni korkutmaya başladı.

Ne giydiğimden ne yediğime kadar her şey benim kontrolüm dışında.

New York'un merkezinde bir stüdyo dairede yaşarken, haftada birkaç kez arkadaşlarımı görürken, müzelere ve kafelere giderken, New York'un en tehlikeli adamlarından biriyle bir evde sıkışıp kaldım.

Aynı zamanda gördüğüm en çekici adamlardan biri.

Ömür boyu süren kontrolden kurtulduğumu sanmıştım. Babam da aynıydı.
-Her zaman nerede olduğumu, kiminle takıldığımı bilmek isterdi. On sekiz yaşıma girip üniversiteye önce hiç arkadaşım olması bile bir mucize.

Ama görünen o ki tek yaptığım kontrolcü bir adamı diğeriyle değiştirmek. Alexei düşüncelerimi doldururken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Parmaklarım otomatik olarak dudaklarıma gidiyor, onun hayali hissi iki hafta sonra bile hala orada duruyor. İşte o kadar inanılmaz bir öpücüktü.

Beni öpüş şekli sahipleniciydi ve o zamandan beri her gece bunu düşünmekten nefret ediyorum.

Tekliflerimi reddetmesi hala canımı yakıyor ve her fırsatta bu konuyu gündeme getirmeyi sevmesi de yardımcı olmuyor. Sanırım pislik beni geri çevirdiği ve egoma darbe indirdiği gerçeğinden keyif alıyor. Yine de muhtemelen en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

Bu evlilik tamamen iş için ve kalbimi muhtemelen paramparça edecek bir adama vermeyi göze alamam.

Alexei Koslov ilişki için uygun biri değil.

Karnımda biriken sıcaklığı görmezden gelerek gözlerimi kapatıyorum ve Alexei'den başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Onun hakkında fanteziler kurarak tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

Özgürlüğümü çaldığında orgazm olmamı hak etmiyor. Bu yüzden uyumaya çalışıyorum.

Saat ikiyi gösterdiğinde, artık diyorum. Beynime düşünecek başka bir şey vermem gerektiği açıktı.

Yorganı geriye atıp, kapımın arkasında asılı duran pembe ipek bornozu giyiyorum ve odamdan gizlice çıkıyorum. Koridorda duraksıyorum, gözlerim Alexei'nin kapısında geziniyor.

Alttaki çatlaktan ışık gelmiyor, bu yüzden uyuduğunu varsayıyorum, ancak gece geç saatlere kadar çalışmayı sevdiğini biliyorum.

Birkaç kez sabahın her saatinde sürünerek geçtiğini duydum, ayak sesleri nefesimi tutmama neden oldu.

Birkaç kez odamın dışında durakladığına yemin edebilirim ve sessizce kapıyı açıp yanımdaki yatağa girmesini diledim.

Üstüme çıkacağını, güçlü kollarıyla beni saracağını ve sikini zonklayan ateşimin derinliklerine batıracağını hayal ettim.

Kalçalarım otomatik olarak birbirine sürtünerek beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Alexei'nin odasına sırtımı dönüp merdivenlerden aşağı, stüdyoma doğru inerken, "Kendine gel Bianca," diye mırıldanıyorum içimden.

Kapıyı sessizce açıp ışığı yakıyorum ve ortalığı sıcak bir ısıltıyla aydınlatıyorum.

Bitmiş birkaç tuval en soldaki duvarda sıralanıyor, ancak ben hala pencereden görünen manzaranın resmindeki yağlı boyanın kurumasını bekliyorum. Alexei'nin bu odayı özellikle manzarası nedeniyle stüdyom için seçtiğini biliyorum ve geçtiğimiz hafta birçok öğleden sonrayı kucagımda eskiz defterimle balkonda oturup yeni evimi çevreleyen uçsuz bucaksız yeşilliği, özellikle de kiraz çiçeği ağacını seyrederek geçirdim.

Nefes kesici ve Alexei için bir anlamı olmalı.

Sadece bir tane var ve geçen gün onu ve kardeşlerinden birini aşağıda otururken yakaladım.

Bu kadar yukarıda durmama rağmen konuşurken yüzlerindeki hüznün hâlâ çok netti. Sonunda evin içinde kayboldular ve Alexei'yi ertesi sabah kahvaltıya kadar bir daha görmedim, akşam yemeğimizi atlamayı tercih etmişti.

Devam etmekte olan çalışmamın beni beklediği şövalemin başına oturmak için odayı geçiyorum.

Birkaç gün önce başladığım bir portre ve gerçekten şekillenmeye başladı.

İhtiyacım olan boya tüplerini alıp paletimi doldurduktan sonra ahşap tabureye oturup çalışmaya başlıyorum.

Ensemdeki deri karıncalanmadan önce yarım saatten fazla çalışmamış olmalıyım. İçimi çektim ve fırçamı yere bıraktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Omzumun üzerinden Alexei'nin kapı aralığında eğildiği yere bakıyorum.

Saatin ilerlemesine rağmen her zamanki beyaz gömleğini ve siyah pantolonunu giyiyor. Belki de yanılmışımıdır ve odasında değildir.

"Işığın açık olduğunu gördüm." Kapı çerçevesini itiyor.

Bakışlarından kaçmak için hızla arkamı dönüyorum, boya fırçamı alıp beyaz akriliğe daldırıyorum.

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Çalışma odamdaydım."

"Hiç uyuyor musun?"

"Öyle mi?"

"Ben eskiden..." Mırıldandım.

Alexei bir an sessiz kalıyor, ben de sessizce çalışmaya devam ediyorum, portreme biraz beyaz detay ekliyorum.

"Bu gerçekten harika. Çok güzel bir kız."

"Teşekkür ederim."

"Sana benziyor." Gözlere biraz beyaz eklerken göğsüm sıkışıyor.

"O benim annem." Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Herkes bana gözlerini babamın verdiğini söyler ama geri kalan her şey onun. Yatağımın yanında onun bir resmi vardı ve ben onu yeniden yaratmak istedim. Elimdeki tek anı resimler olsa bile asla unutmak istemiyorum." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama konuşurken göğsümdeki düğüm biraz olsun gevşiyor.

"Onunla hiç tanışmadın." Bu bir soru değil.

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

"Beni doğururken öldü." Kelimeleri yüksek sesle söylerken sesim belirgin bir şekilde çatlıyor ama durmak istemiyorum. "Yani hayır, onunla hiç tanışmadım."

"Ve baban yeniden evlenmedi mi?" Alexei yanımda durmak için hareket ediyor ve üzerimde yükselirken vücudundan yayılan sıcaklık beni çevreliyor.

Hayatımdaki en büyük kaybı düşünürken biraz bağlantı kurmak için neredeyse ona eğiliyorum.

"Hayatının aşkıydı." Bir an için gözlerimi kapadım. "Ve ben onu ondan aldım."

Kelimeler, onları durdurmaya fırsat bulamadan ağzımdan dökülüyor.

"Bianca..."

"yok." Başımı sallıyorum. "Babamın beni sevdiğini biliyorum. Ama aynı zamanda onu üzdüğümü de biliyorum çünkü bana her baktığında onu görüyor."

"Sen sorumlu değilsin."

"hissetmemek çok zor."

"Sen sorumlu *değilsin*. Sen son derece yeteneklisin."

Sıcak bir el omzumda, usulca sıkıyor ve gözlerim dokunuşla, parmaklarının bornozumun ince kumaşından sızan sıcaklığıyla kapanıyor.

Oturduğum yerde kıpırdamamaya çalışıyorum, birdenbire bornozumun altında hiçbir şey giymediğimin farkına varıyorum.

"Teşekkür ederim." İltifat karşısında yanaklarım kızardı.

Zihnimi Alexei'nin düşüncelerinden arındırmaya çalışmak buraya kadarmış, oysa tek yaptığı zihnimi tekrar doldurmak.

"Böyle bir yeteneği boşa harcamamalısın."

"İyi ki hobimi finanse edebilecek son derece zengin bir kocam var." Ortamı yumuşatmak için zayıf bir girişim.

Alexei'nin annemi bilmesine sevindim. Hatırasını canlı tutmak için onun hakkında konuşmanın önemli olduğunu biliyorum ve umarım eninde sonunda onu suçluluk duymadan düşünebilirim.

Ama henüz oraya gelmedim.

"İyi bir yatırım," diye kıkırdıyor Alexei. "Peki, portre resmi yapmayı mı tercih ediyorsunuz?"

Diğer resimlerimin kuruduğu duvara bakarken yanağımın içini ısıırıyorum, özellikle kiraz çiçeği ağacının resminde oyalanıyorum.

"Karışımı severim. Yine de portrelerden hoşlanıyorum. Birine hayat vermeyi, onu eşsiz kılan tüm ayrıntılara odaklanmayı seviyorum." Kendi gevezeliğimden utanıyorum.

Neden bu kadar gerginim?

Çünkü Alexei hâlâ elini omzumdan çekmedi ve tenim dokunuşunun sıcaklığından yanmaya başladı.

Taburemde kayıyorum, kalçalarımın arasında oluşan sıcaklığın farkındayım. Yüzümü göremediğine seviniyorum, boynumdan yukarı tırmanan sıcaklıktan.

"Daha önce hiç portremi çizdirmemiştim." Elini omzumdan çekip krem rengi koltuğa doğru ilerliyor. Dönüyor, ellerini ceplerine sokarken bana eğlenerek bakıyor.

Ben onun resmini yaparken poz verdiğini hayal ettiğimde nefesim kesiliyor, koltuğa uzanmış, güçlü kalçalarını açmış, ellerini siyah saçlarında gezdiriyor...

"Seni her zaman çıplak resmedebilirim." Yanaklarımın içini ısıırıyorum. Sözlerim karşısında Alexei'nin gözleri biraz daha açılıyor ve sanırım onu gerçekten şaşırtmış olabilirim. "Tabii çok utanmıyorsan..."

Alexei alçak sesle, nefes nefese bir kıkırdama çıkarır.

Kendimi onun çıplak resmini yaparken hayal ederken bu ses beni ürpertiyor.

Ama sonra gömleğinin düğmelerine uzanıyor, yavaşça soyunurken gözleri dudaklarıma kilitleniyor.

"Sana daha önce de söyledim, *ptichka*." Dolgun dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İlham perin olmaktan çok mutlu olurum."

Beyaz gömleğini silkerek çıkarıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli geniş, bronzlaşmış göğsünü ve yontulmuş karnını ortaya çıkarıyor. Pantolonunun bel bandına doğru kaybolan V çizgileri bile istemsizce dudaklarımı yalamama neden oluyor.

Sanki bakışlarımı takip etmiş gibi kemerine uzandı ve pantolonunun kemerini çözmeye başladı.

Soyunduğu süre boyunca nefes almadığıma yemin edebilirim ve pislik herif yüzündeki sırıtıştan bunu biliyor gibi görünüyor.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Pantolonunu çıkarıyor.

Gözlerim onun sikine takılıyor ve devasa uzunluğunu içime çekerken dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor.

Kıkırdıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Onun üstüne tırmanıp sikine gömülmenin, onu mümkün olduğunu düşündüğümünden daha derine götürmenin nasıl bir şey olacağını düşündükçe karnımda anında bir sıcaklık birikiyor.

"Biraz daha boyaya ihtiyacım var," diye boğuluyorum, ayağa kalkıyorum.

Yeni bir palet ve tuval alıp nude tonlarla doldururken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, teninin, saçlarının renklerini düşündükçe ağızım tükürükle doluyor.

diken diken oluyor ve meme uçlarım bornozumun yumuşak ipeğine sürtünmek için can atıyor.

Neden Alexei'yi çıplak resmetmeyi önerdim ki? Kendime işkence etmeye mi çalışıyorum?

En azından geceleri sarhoş öpücüğümüzden başka şey düşünmemi sağlıyor.

"Rahat mısın?" Birkaç fırça seçerken soruyorum.

"Oh, çok rahatım." Ona bakıyorum ve o kendine has sırıtışının dolgun dudaklarını çekiştirdiğini görüyorum.

Alexei koltuğa yayılmış, vücudunda kaslardan başka bir şey yok ve bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ona bu zevki tattıramam.

Bunun yerine şövalemin başına geçip annemin portresini yeni bir tuvalle değiştiriyorum.

"Bu biraz zaman alabilir," diye onu uyarıyorum ve odağımı tekrar boş tuvale çeviriyorum.

"İnanılmaz bir dayanıklılığım var, *solnyshka*, endişelenme."

Aman Tanrım.

ALEXEI

BIANCAGÖĞSÜNDEN YUKARIYA SÜZÜLEN ALLIĞI FARK ETMEYİ İHMAL ETMİYORUM VE

Kanepede uzanırken boynunu. Ayrıca gözleri sikime her kayışında kızarması beni çok tatmin ediyor. O yeni bir tuval hazırlarken tahrik olmamak için elimden geleni yaparak pozisyonumu değiştiriyorum.

"Biraz daha uzanabilir misin?" diye soruyor şövalesinin arkasından.

Karın kaslarıma bakarken yakaladığımda sırtıyorum, daha da esnettiğime emin oluyorum.

"Tabii ki." Daha da yayıldım, kalçalarımı açarken kollarımı kanepenin arkasına dayadım ve ona sikimi bolca gösterdim. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet." Tuvalin arkasına saklanıyor.

Kıkırdayarak, gecemin dönüşünün tadını çıkarıyorum.

Saatlerdir çalışma odama kapanmıştım, pes edip yatmak istemiyordum çünkü uykunun asla gelmeyeceğini biliyordum. Rüyalar ve geçmişe dönüşler beni asla rahatsız etmiyor ama özellikle ailemin öldürülmesinin yıldönümünü takip eden günlerde daha da kötüleşiyor.

İster çalışma odamda ister spor salonunda olsun, kendimi yoracak kadar çalışırsam, sonunda kabuslardan önce birkaç huzurlu saat yakalayabileceğimi fark ettim

Beni uyandırıyor.

gece rüyalarımda başka bir şey görmeyi umuyorum. O çalışırken
ikimiz de sessiziz.

Daha iyi bir görüntü elde etmek için pozisyonunu hafifçe değiştirdi, yani artık tamamen tuvalinin arkasına saklanmıyor ve bana en lezzetli manzarayı sunuyor. Taburesine tünemiş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, ipek bornozu kalçasının üst kısmını gösterecek şekilde yukarı doğru sarkıyor.

Pürüzsüz tenini görünce yutkunuyorum, çaresizce bornozu kaldırıyorum.

Altına bir şey giyiyor mu?

Gözlerim yukarı doğru geziniyor ve çakıllı meme uçlarının dış hatlarını fark ettiğimde iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

Sanırım cevabım bu.

Tekrar kalçalarına baktığımda zihnim bulanıklaşıyor, parmaklarım teninde gezinmek için kaşınıyor.

Dilim alt dudağımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve amını benden koruyan ince bir kumaş parçası olduğunu fark ediyorum.

Yutkunuyorum, vücudum onu alma ihtiyacıyla yanıyormuş gibi hissediyor.

Düğün gecemizde Bianca'yı geri çevirmek yeterince işkenceydi ve onun dolgun göğüslerinin anısı, kendini bana doğru bastırırken ağzının benimkinin üzerindeki hissi, o zamandan beri her gece kendimi elime almamı sağladı.

Ama bu yeterli değil.

Ayağa kalkıp o bornozu sıyrarak tatlı vücudunu bana gösterse aynı itidali gösterebileceğimden emin değilim.

Yumuşak bir kıkırdama beni kurtarıyor.

"Komik bir şey mi var?"

"Özür dilerim. Sanki sanat ve erotizm arasındaki çizgileri bulanıklaştırmıştık gibi görünüyor."

Aşağıya baktığımda sikimin tüm dikkatini topladığını görüyorum.

Acı verici bir şekilde zonkladığında, dökülmek için çaresizce bir inilti ısıyorum.

Zihnim Bianca'nın göğüslerinin görüntüleriyle doluyor ve yardım edemiyorum ama sikimi elime alıp sertçe sıkıyorum.

"Belki de buraya gelmen gerekiyordur, böylece senin için her şeyi daha açık hale getirebilirim." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bianca gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, elimi başının üzerinde gezdirip derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarırken ağzı açık kalıyor.

Bakışları bulanıklaşırken onu dikkatle izliyorum ve bunu onun da benim kadar çok istediğini biliyorum. Sikimi ağzına sokmamın ve boğazından aşağı dökmemin nasıl bir şey olacağını hayal ediyor.

Tereddüt edişine bakarak belki de çekip gideceğini düşünüyorum. Ama elimi bir kez daha ucunda gezdirip nefesimi içime çektiğimde, fırçasını bırakıp bana doğru geliyor.

Aletimi çalıştırmaya devam ederken, o düzgün bacaklara hayranlıkla bakıyorum.

"Buraya gel." Parmaklarımı bornozunun yumuşak ipeğine sokmak için sikimi bırakıyorum ve onu kalçalarımın arasında durması için daha yakına çekiyorum.

Elleri kendini sabitlemek için omuzlarımı buluyor ve dokunuşunun sıcaklığıyla ürperiyorum, bu bornozun altında ne bulabileceğimi düşününce sikim seğiriyor.

Bağlarını çekiştirerek bornozun açılmasına izin veriyorum, böylece pürüzsüz bir ten ve dilimle keşfedilmek için yalvaran yumuşak kıvrımlar ortaya çıkıyor.

"Bornozu çıkar." Kendimi dengelemeye çalışırken sesim çakıl taşları gibi çıkıyor.

Aletim Bianca'yı kucağıma çekmem ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar bana binmesine izin vermem için adeta çığlık atıyor ama acele etmemem gerekiyor.

Bianca bornozundan sıyrılırken gözleri benimkilere kilitleniyor, soluk ipek ayaklarının etrafına dökülüyor.

Çıplak bedenine bakarken bir iniltiyi yutuyorum; gözlerim göğüslerinin yumuşak kabarıklığında, emmek için yanıp tutuştuğum o mükemmel sert tepelerde geziniyor. Daha aşağıya inerek, kalçalarının tepe noktasına bakmadan önce belinin kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum.

"Çok güzel."

Öne doğru eğilip karnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Nefes nefese kalıyor, dilim tenini yalamak için dışarı çıkarken parmakları omuzlarıma batıyor.

Kalçalarını birbirine sürtmeye başladığında kıkırdıyorum. Benim için ne kadar ıslak olduğunu hayal edebiliyorum.

Ağzım sulandı.

Parmaklarımı kalçalarına götürüp yumuşakça sıkıyorum. "Sanırım şimdi sana yeteneğimi gösterme sırası bende."

Ellerimi göğüslerine doğru götürürken karnına bir öpücük daha konduruyorum, başparmağımı hassas tepelerin üzerinde gezdirmeden önce parmak uçlarımla yumuşak alt kısımları izliyorum.

Göğüslerini okşamaya başlarken karnına öpücükler kondurmaya devam ettiğimde nefesini tutarak dokunuşuma eğiliyor.

"Bunu dün gecemizde yapmak istedim," diye mırıldanıyorum tenine karşı. Yumuşak tenini yoğururken iç geçiriyor.

"Ben de bunu yapmak istiyordum." Sağ elimi kalçasına götürüyorum, kalçalarının arasına dalmadan önce bir kez sıkıyorum.

İki parmağımı sırlıslam göbeğinde gezdirirken ikimizin de nefesi kesiliyor.

"*Ptichka moya*," diye inliyorum, sikim onun ıslaklığının derinliklerine batma ihtiyacıyla zonkluyor.

Parmaklarımı şişmiş klitorisine götürüyorum ve etrafında tembel daireler çizmeye başlıyorum, Bianca'yı kıvrandırmasının keyfini çıkarıyorum. Uyluklarını birbirine sürme şeklinden doldurulmak için çaresiz biliyorum ama henüz değil. Onu kızdırmaktan çok zevk alıyorum.

"Lütfen."

Başımı kaldırdım ve gözlerindeki ifadeye bakıp neredeyse boşalacaktım.

"Ne istiyorsun Bianca?" Sağ göğsünü yoğurmaya devam ederken dilimi karnında gezdirmek için öne uzanıyorum, meme ucunu başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp sertçe çimdikliyorum.

"Daha fazla," diye inliyor.

"Çok açgözlü." İçeri dalmadan önce işaret parmağımın girişinde dolaşmasına izin verirken tenine karşı kıkırdıyorum.

Parmağımı boğumuna kadar içine soktuğumda bana yapışarak inliyor.

Amcığı etrafımda kenetleniyor ve ben sakın kalmak için elimden geleni yaparken gözlerim kapanıyor.

Vücudunu keşfetmek için zaman ayırmak istiyorum, sikim ona yaklaşmadan önce onu boşaltmak istiyorum.

"Bir tane daha alabilir misin?" Klitorisini biraz daha sert ovuyorum. "Evet," diye nefes nefese kalıyor.

"Aferin kızıma." Klitorisini çalıştırmaya devam ederken bir parmağımı daha amının içine sokuyorum.

Parmaklarımı kıvrıp o hassas iç duvarları sıyırmalarına izin verdiğimde bir inilti çıkarıyor.

"Oh lanet olsun!" Orgazmı artmaya başladığında kalçaları elime .

Çok ıslak ve parmaklarımın amına girip çıkarken çıkardığı sesler sikimin sızmasına neden oluyor.

Şaftımı elime almaktan başka bir şey istemiyorum, ama bu benimle ilgili değil.

O önce gelir. Her zaman. "İşte

bu, *ptichka*."

Elimi göğsünden indirip beline dolayarak onu sabit tutmaya çalışıyorum.

Ben hızımı artırdıkça hareketleri aceleci bir hal alıyor, klitorisini ovarken üçüncü parmağımı da sokuyorum ve biliyorum ki parmaklarımı bir kez daha kıvırmam yeterli olacak ve o da zevkine ulaşacak.

"Benim için gelmeye hazır mısın, *Solnyshka*?"

"*Evet*," diye inliyor, tırnakları acı içinde omuzlarımı tırmalıyor.

Kıkırdıyorum, vücudunun dokunuşlarıma bu kadar duyarlı olması hoşuma gidiyor.

Eğer sadece parmaklarımla böyleyse.

"Benim için gel, Bianca. Parmaklarımı kıvırıyorum, başparmağımı klitorisine bastırıyorum.

, kalçalarını sallayarak omuzlarıma yapışıyor, ben onu parmaklamaya devam ederken orgazmını yaşıyor.

Elim onun uyarılmasıyla sıırılsıklam oldu, sikim o kadar acı verici bir şekilde zonklıyor ki, ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı kaydırmak zorunda kalıyorum, böylece ucu uyluğuna sürüyorum.

Zevkten inerken nefesi kesiliyor, ben parmaklarımı yavaşça çekerken bacakları titriyor.

Parmaklarımı ağzıma götürüp emerken başımı kaldırıp onunla göz göze geliyorum.

"Mmm..." İnliyorum, gözlerim onun uyarılmışlığının tatlı tadıyla neredeyse yuvarlanıyor. "*Kahretsin, ptichka*, tadın *inanılmaz*."

Parmaklarımı yalayarak temizlerken yumuşak bir inilti duyuyorum. "Tadına bakabilir miyim?" diye fısıldıyor, gözleri ihtiyaçla parlıyor.

"Buraya gel." Onu kalçalarından tutup kendime doğru çektim.

Bianca kucağıma otururken kollarını boynuma doluyor ve sikimin hemen üzerinde geziniyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor, dili alt dudağımda gezinmek için dışarı fırlıyor.

Anında onları ayırıyorum, böylece dillerimiz birbirine karışıyor, ikimiz de onun uyarılmışlığının tadıyla inliyoruz.

"Dilimde kendini tatmak hoşuna gidiyor mu?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum. "Bu... tatlı." Yanakları kızardı.

"Doğrudan kaynağından denemek için sabırsızlanıyorum."

Dilimi çenesinde ve boynunda gezdiriyorum.

Bana doğru daha fazla erişim sağlıyor, ben de dudaklarımı boynuyla omzu arasındaki kıvrıma bastırıp emiyorum.

Orgazmından dolayı teninde hafif bir parlaklık var, tatlı vanilya kokusu tuzlu bir tatla karışıyor. Sarhoş edici.

"Bana binecek misin, *ptichka*?"

"Evet." Alnını benimkine yaslıyor.

Sırıtiyorum, kalçalarını sıkarken ucumun girişini kızdırması için onu yeterince indiriyorum.

"Mmm..." Kalçalarını oynatıyor.

"Daha ileri gitmeden önce, *Solnyshka*, bunu istediğini söylediğini duymam gerek." Onun mavi gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Seni becermemi istediğini söyle Bianca."

Başını sallarken gözleri zevkle parlıyor.

"Söyle."

"Becer beni, Alexei."

"Şükürler olsun," diye inliyorum kalçalarını sıkıca kavrayıp sert bir hamleyle onu sikime doğru çekerken.

Haykırıyor, ben onu iliklerine kadar doldururken başı geriye düşüyor.

Çok sıkı.

O anda boşalmamak için dişlerimi sıkıyorum, özellikle de kalçaları hareket etmeye başladığında.

Ama ben yine de başparmaklarımla kalçalarında yatıştırıcı daireler çizerek onu rahatlatıyorum. "Kendini ayarlamana izin ver, *ptichka*,"

"Çok *doluyum*," diye inliyor, gözleri dalgalanarak

kapınıyor. "Biliyorum. Beni çok iyi alıyorsun."

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Gözlerini açıp bana bakıyor, mavi gözleri zevkten parlıyor.

"Sür beni, *solnyshka*."

Vücudu titriyor ama yavaşça sikime başladığında kalçaları hareket etmeye başlıyor.

Kendini benden kaldırırken ikimizin de birleştiği yere bakıyorum, başım ancak içine girene kadar, sonra kendini tekrar aşağıya bırakıyor.

Onu bir kez daha doldurduğumda ikimiz de bir inilti çıkarıyoruz ve sonra kendi ritmini bularak kalçalarını sallıyor.

"Çok iyi."

"İpek gibi hissediyorsun," diye inliyorum, onu daha derine götürebilmek için kalçalarımı itiyorum.

Bu his karşısında gözleri doluyor, ben de tekrar yapıyorum ve her harekette göğüslerinin zıplamasını hayranlıkla izliyorum.

Sağ elimi hareket ettiriyorum, böylece başparmağımı klitorisinin üzerinde daire içine alabiliyorum, diğer kolum onun içine doğru iterken beline sarılıyor.

Bianca itişlerime uyuyor, sikime o kadar mükemmel bir şekilde çarpıyor ki, amının iç duvarları beni o kadar sert sıkıyor ki, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Ve dudaklarından dökülen tatlı inlemelerden, yakın olduğunu anlıyorum.

"Alexei," diye inliyor, omuzlarımı pençeliyor.

Yüzümü göğüslerine gömüyorum, o uzunluğumda yukarı ve aşağı zıplarken onları emiyor ve yalıyorum.

Serbest kalmasının peşinden koşarken dudaklarından dökülen adımı duymak beni . "Siktir," diye inliyorum. "Yaklaştım."

"*Evet!*"

Klitorisini daha sert, daha hızlı çalıştırıyorum, etrafımda daha da sıkıldığını hissediyorum.

Hareketlerimiz özensizleşiyor ve sikimi içine sokarken onu sabit tutmak için kolumu Bianca'nın beline dolamak zorunda kalıyorum.

"İşte bu, *ptichka*, sikimin etrafına gel," diye homurdanıyorum, meme ucunu ağzıma alıp sertçe emiyorum.

"*Alexei!*"

Amcığı sikimin etrafında titreşirken ismimi haykırması cenneti andırıyor ve içine boşalmam için sadece bir sert hamle daha yapmam yetiyor.

"Kahretsin, evet," diye inliyorum, Bianca'yı kendime doğru çekerken amcığı benden son damlasına kadar alıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Nefesimizi tutarken parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, orgazmdan dolayı teninin ne kadar kızarmış olduğunu seviyorum.

"İnanılmaz." Omzundan öperim.

Kıkırdıyor. "Evlendikten sonra seksin berbat olduğunu sanıyordum."

"Belki de emin olmak için teoriyi test etmeye devam etmeliyiz." Kalçalarımı hafifçe hareket ettiriyorum, sikim hâlâ onun sıcaklığının içine gömülü.

"Mmm..."

Sanki beni hiç istemiyormuş gibi bana yapışmasını seviyorum. Biliyorum, şu anda ben de istemiyorum.

"Biraz uyumalısınız, *Solnyshka*."

Başını kaldırıyor ve dudaklarıma son bir öpücük konduruyor, o kadar yumuşak bir hareket ki beni şaşırtıyor.

Üzerimden kalktığı anda daha fazlasını arzulamaya başladım bile. Ama kıpırdamadan duruyorum, Bianca'nın bornozunu almak için eğilmesini izliyorum, teni o kadar kızarmış ve parlıyor ki gözlerimi ondan alamıyorum.

"Ne?" Bornozunu bağlıyor. "Saçlarımın muhtemelen dağınık görüldüğünü biliyorum." Karmakarışık kahverengi saçlarını elleriyle düzeltiyor.

Kahretsin, o muhteşem. Her gün yatağında onu görerek uyanmak istiyorum.

Ne? Nereden çıktı bu?

Zihnimi bulandıran seks sonrası bulanıklığı gidermeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Yapacak daha çok işim var." Ayağa kalktım ve hızla kıyafetlerimi giydim.

"Bu saatte mi?"

Giyinmek için acele ederken sesindeki incinmişliği fark etmiyorum ama ona gerçeği söyleyemiyorum.

"Evet."

Kendimi tamamen ona kaptırmadan önce ondan uzaklaşmalıyım. Bu yüzden gözlerimi aşağıda tutuyorum, kapıya doğru yürümeden önce onun bakışlarından kaçınmak için gömleğimin düğmelerini yeniden iliklemeye ve pantolonumun fermuarını çekmeye odaklanıyorum.

"Biraz uyu, *Solnyshka*. Kahvaltıda görüşürüz."

Gözleriyle buluşmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Dakikalar önce hissettiği mutluluğun tüm kanıtları yok oldu, yerini bana bakarken bir kayıtsızlık aldı.

Güzel. Bu sadece bir anlaşıma, bunu unutmamalıyım.

BIANCA

"BİR İSTEĞİM VAR."

Alexei tezgâhtaki her zamanki yerine oturmuş, ben mutfığı karıştırırken kahve fincanının üstünden beni izliyor.

Kahveyi hazırlarken beni sessizce izledi, bu da beni sinirlendirdi. Dün gece yaptıklarımızla ilgili birkaç alaycı yorum bekliyordum ama şu ana kadar hiçbir şey olmadı.

Bakışları neredeyse kayıtsızdı.

Yaptığımız şeyden pişman mı? Sonrasında aniden gitmesinin sebebi bu muydu?

Stüdyomda kaldım ve duygularımı çözmeye çalışmak için onun resmi üzerinde çalıştım.

Birlikte yatmamalıydık, birçok sınırı aştık. Ama bana beni yiyip bitirmek istemiş gibi bakması tüm ahlak kurallarımın kontrolünü kaybetmeme neden oldu.

Biri bana *böyle* bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bir istek mi?" Alexei bir kaşını kaldırır.

"Evet." Tezgâhın üstüne yaslanıyorum, ellerimi meşgul etmek için kendi kahvemi tutuyorum. Kendimi aramızdaki mesafeyi geçmekten alıkoymak için

Parmaklarımı gömleğinin yumuşak kumaşına batırdım.

Elleri kalçalarımın gidecek, beni tezgâhın üzerine kaldıracak, orada şortumu indirecek ve yüzünü kalçalarımın arasına gömecek, dilini amımın derinliklerine batıracak...

"Bianca?"

"Ha?"

"Benden bir isteğin mi vardı?" Alexei kıkırdıyor, sanki aklımdan geçen her düşünceyi yüzümden okuyabiliyormuş gibi ve bakışlarının kararmasından onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum.

"Uh, evet. Var." Boğazımı temizliyorum. "Zara'yı görmek istiyorum." "Zara mı?"

"En iyi arkadaşım."

Alexei kaşlarını çatıyor, fincanını yere bırakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Onu haftalardır görmedim ve evli olduğumu bile bilmiyor."

"Bianca-"

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum ama Zara'ya güvenilebilir. Onu hayatım boyunca tanıdım ve onsuz böylesine büyük bir hayat değişikliğine gitmek çok zor oldu. Ben sadece... eski hayatımı ya da en azından bir kısmını geri istiyorum. Onu arayamadım bile. Telefonumu, arabamı, her şeyimi aldınız! Eğer gidip onu ziyaret edebilirsem, evliliğimizin ardındaki gerçeği ona söylemeyeceğime söz veriyorum ve eğer gerçekten istiyorsan güvenliği bile yanımda götüreceğim."

Alexei bir an beni düşünüyor, gözleri yüzümü tarıyor. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bu sizin için önemli." "Çok önemli."

Uzun bir nefes verirken omuzları çöküyor.

"Şartlarım var."

Zara'yı görmenin gerçekten bir olasılık olabileceğini fark ettiğimde midem bulanıyor.

"Eve gelecek ve ben de onu buraya getirmesi için bir arabaya bindireceğim."

 tiraz etmek, bu kadar kontrolcü olmamasını talep etmek için ağızımı ama aynı zamanda benimle yarı yolda buluştuğı gerçeğini de kabul etmek istiyorum.

"Bunu takdir ediyorum."

"Ve I umut Bu gider olmadan diyerek ama sen Olmaz, altında Her ne olursa olsun, ona evliliğimizin ardındaki gerçek nedeni söyle, *ptichka*."

"Gerçek nedeni bildiğimden bile emin değılim."

EVİMDE MAKYAJIMI YAPARKEN MİDEMDE SINIR HARBI YAŞIYORUM.

Gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemeye çalışmak için makyaj.

Zara her an burada olabilir ve ona hiçbir şey söylemeden evlendiğimi ve şehir dışına taşındığımı nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Çok sinirlenecek.

Hızlıca saçlarımı tarayıp atkuyruğı yapıyorum ve araba lastiklerinin çakıl taşları üzerinde çıkardığı sesle iki kat merdiveni aceleyle iniyorum.

"O burada." Neredeyse titriyorum.

Zara benim için en iyi arkadaştan daha fazlası. O benim kayam. Ya binerim ya da  l r m.

Tek  ocuk olarak büyümek ve benimki gibi zorba bir babaya sahip olmak, çoğı zaman yalnız olduğum anlamına geliyordu.

Ama  niversiteye gittiğimde ve birinci sınıfta birlikte kalırken Zara ile tanıştığımda, sanki her zaman istediğim kız kardeşimi bulmuş gibiydim.

Yani, onun haberi bile olmadan evlenmiş olmak.

Ön kapıyı açarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Zara karartılmış, iğrenç Hummer'dan inip bana doğru yürürken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Ön kapıya çıkan birkaç basamağı tırmanırken yeşil gözlerini bana dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor.

"Sanırım birilerinin açıklaması gereken bazı şeyler var." Kaşlarını kaldırıyor.

Benim minyon, koyu renk saçlı ve bronz tenli olduğum yerde, Zara tam tersi. Soluk teni, sarı saçları ve ölmek üzere olan bacaklarıyla yürüyen bir Victoria's Secret modeli gibi.

Gergin bir kahkaha atıyorum ve kapıyı daha

geniş açıyorum. "Kahve?"

Bizi mutfağa götürüp taze bir fincan kahve yapmaya başladığımda Zara ölüm sessizliğiyle arkamdan geliyor.

Tezgâhta, Alexei'nin birkaç saat önce oturduğu koltuğa tünüyor ve ben de detayları mümkün olduğunca az tutarak ona kısaca haberlerimi anlatıyorum.

"Evli misin?"

Sesindeki tonu duyunca irkiliyorum ama

başımı sallıyorum. "Evet."

"Evlendin."

"Son dakikada olan bir şeydi-"

"*Evlendiniz* mi?"

"Zara, anlamam gerek-"

"Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

Gözlerindeki acıdan göğsüm çatlayacakmış gibi oluyor. "Şey, ben değildim, gerçekten..."

"Ama sen evlendin."

"Bunu tekrarlayıp
duruyorsun."

"Çünkü bu hiç mantıklı değil!" Zara huffs. "Çıkmıyordunuz ama bir adamla mı evlendiniz? Görünüşe bakılırsa *çok zengin* ve sırf seninle kahve içmek için bir korumayla seyahat etmemi gerektiren bir adamla! Haftalardır ne mesajlarıma ne de aramalarıma cevap veriyorsun. Açıkçası, baban telefonunu kaybettiğini söylemeseydi, polisi arayacaktım. Cidden, B, neler oluyor? Çünkü bu beni korkutmaya başladı."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama açıklayacak kelimelerim yok. Zara'yı ihanete uğramış hissettirmeyecek bir şekilde.

"Neden en azından beni davet etmedin?" Sesi titriyor. "Beni orada istemedin mi?"

"Zara." İçimi çekiyorum, adaya geçiyorum ve onun yanındaki tabureye oturuyorum.

Elini uzattığımda, sesimdeki samimiyeti duymasını umarak sıkıca kavriyorum. "Keşke orada olsaydın. Ama gerçekte bu bir düğün bile değildi. Belgeleri imzaladık ve hepsi bu. Her şey o kadar aceleyle geldi ki, kafamı toparlayacak vaktim bile olmadı."

"Seni buna o mu zorladı?" Duyulabileceğimizden endişelenmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor.

Alexei'yi tanıyorsam, bu evin her odasında kamera vardır, bu yüzden fark etmez. Şu anda ofisinde tüm bu etkileşimi izliyorsa hiç şaşımam.

"Hayır, öyle bir şey değil." Ağzımı, 'mafya babasıyla görücü usulü evlilik'ten ziyade 'evlilik mutluluğu'nu yansıtmamasını umduğum bir gülümsemeye zorluyorum. "İnan bana, orada olmasını isteyeceğim tek kişi sensin."

"Bunu etmek çok zor." Dişlerini alt dudağına gömdü. "Adamı tanımıyorum bile."

Ben de bilmiyorum.

"Biliyorum, Zara. Çok özür dilerim. Umarım beni affedebilirsin." Zara'nın bunu unutamayacağı düşüncesiyle sesim çatlıyor.

Ya bunu atlatamazsak?

"Biz çok iyi arkadaşız. Elbette seni affediyorum."

"Affediyor musun?"

Kollarını omuzlarıma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Gözyaşlarımdan akmasını engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Tabii ki. Yani, tüm bunlara alışmam biraz zaman alabilir-" Devasa mutfağı işaret ediyor. "Ama seni değmez. Eminim bunu gizli tutmak için iyi bir nedenin vardır."

"Seni hak etmiyorum," diye mırıldanıyorum omzuna doğru, ona tutunarak.

"Evlilik seni ağlayan bir dönüştürdü, B." Hafifçe kıkırdıyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Şimdi, yeni evimizi gezmeye ne dersin?"

Evin zemin katını geziyoruz ve her odada Zara'nın gözleri daha da büyüyor, öyle ki kafasından fırlayacak diye endişeleniyorum.

"Kocan yine ne iş yapıyor?"

"O... O bir girişimci." etmemeye çalışıyorum.

Zara cevabını bilmediğim başka sorular sormaya fırsat bulamadan yeni stüdyoma ulaşıyoruz.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, gözlerim duvara dayalı krem rengi koltuğa takılınca kanım ısınıyor.

"Vay anasını."

"Biliyorum." Gülümsüyorum, odaya bakıyorum.

"*Bu nedir?*" Zara üzerinde duran tuvali işaret ediyor. Dün gecenin görüntüleri zihnime hücum ederken yanaklarım yanıyor.

"Uh... Bu..."

"Bu çok çıplak bir adam!" Zara gülerek portreye hayranlıkla bakmak için aceleyle şövalenin yanına gider.

Alexei dün gece ofisine dönmek üzere ayrıldıktan sonra, gözlerim yorgunluktan öylesine ağırlaşana kadar onun portresi üzerinde çalışmaya devam ettim ki sonunda neredeyse sabah 6'da yatağa girdim. Yine de vücut saatim beni bir daha kısa bir süre sonra kaldırdı.

"Evet, öyle." Yanaklarım alev alev yanıyor.

"Böyle *erotik* resimler yaptığınızı fark etmemiştim."

"Bu erotik değil." Gerçi ardından gelen kesinlikle .

"Bekle bir dakika..." Tabloyu incelerken Zara'nın gözleri kısılıyor. "Bu senin kocan mı?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Utangaç bir şekilde başımı sallıyorum ve gözleri . "O... Vay canına, ölçekli mi?"

"Zara!"

"Ne?" Zara gülüyor. "En iyi arkadaşımın evlendiği adamın onu tatmin ettiğini bilmem gerekiyor."

"Aman Tanrım," diye inleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Seni buraya davet ettiğim için pişman olmaya başlıyorum."

"Hiç pişman değilim." Zara ellerini kalçalarına koyuyor ve başını yana eğerek yaptığım işe hayranlıkla bakıyor. "Böyle bir aleti olan adamla neden hemen evlendiğini anlayabiliyorum."

"Zara!"

"Belki de resim yapmaya başlamalıyım." Gülüyor.

"Çıplak bir adamı sikmeden ona bakabilmenin hiçbir yolu yok."

"Doğru... Ama bahse girerim inanılmaz bir ön sevişme olur." Gözlerinde bilmiş bir bakışla bana bakıyor.

"Bilemiyorum..." . "Detaylara ihtiyacım var, *hemen*."

ZARA'YLA BİRLİKTE EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE YANAKLARIM ALEV ALEV YANIYORDU. Alexei'nin siki hakkındaki detaylı konuşmamızın ardından mutfak. Mutfığa girip Alexei'yi tezgâha yaslanmış, double espresso yudumlarken bulduğumuzda daha da yoğunlaşıyor.

Alexei'yle geçireceğim bir gecenin bunu üzerimden atmama yeteceğini ummuştum. Bu kadar sarhoş olmama neden olan şey onun gizemiydi.

Ne kadar da yanılmışım.

Parmak uçlarımın altında onun sıcak tenini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek, beni becerirken çıkardığı sert homurtuların seslerinin kulaklarımda çınlaması, kalçalarımın arasını o kadar ıslattı ve ateşlendirdi ki bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Alexei'nin gözleri bana bakarken kararıyor ve biliyorum ki o da aynı şeyi düşünüyor.

"Merhaba, ben Zara."

Alexei gözlerini kırptırıyor ve arkadaşşıma dönüyor, elindeki fincanı bırakıp bize doğru yürürken rahatlığın resmini çiziyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Zara, ben Alexei." Tokalaşması için ona elini uzattı. "Umarım buraya sağ salim gelmişsinizdir?"

Zara'ya bakıyorum ve Alexei'ye bakarken yanaklarının pembeleştiğini fark ediyorum.

"Kendimi ünlü biri gibi hissettim." Gülüyor.

Zara'yı gözlemlerken Alexei'nin gözlerinde eğlence dans ediyor. "Ve bu ev *inanılmaz*."

"Teşekkür ." Alexei çenesini eğiyor. "Her zaman bekleriz."

Gözlerini benimkilere dikeyor ve ifadesindeki sıcaklık karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

Ama sonra gözleri arkamızdaki bir şeye kayıyor ve çenesi anında kenetleniyor.

"Beni tanıştırmayacak mısınız?" diye derin bir erkek sesi geliyor arkamızdan.

Dönüyorum, koyu renk saçları ve etkileyici yapısıyla Alexei'nin kardeşlerinden biri olduğunu tahmin ettiğim kişinin heybetli duruşuna bakarken elim göğsüme gidiyor.

"Peki bu kim?" Zara kaşlarını kaldırır.

"Ben Dimitri." Odayı bir avuç adımda geçiyor ve Zara'ya sıkması için bir el uzatıyor. "Alexei'nin kardeşi."

Zara Dimitri'nin elini tutarken şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum.

Alexei'yle göz göze geliyorum ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarken kaşlarını çatıyor.

"Seni tekrar görmek güzel Bianca." Dimitri bana sırttı.

Bunun artık kayınbiraderimle paylaştığım ilk konuşma olduğu gerçeğini gizlemeye çalışarak gülümsemeye zorluyorum.

Bunu Zara'ya nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Alexei kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dimitri de şimdi gidiyordu." "Öyle mi?" Dimitri'nin gözleri tekrar Zara'ya kilitlendi.

Vücudunun üzerinde gezinmelerini kaçırmıyorum ve onu uzaklaştırmak için hemen koluna uzanıyorum. İsteyeceğim son şey Zara'nın Koslov ailesinin çarpık ağına yakalanması.

"Evet, öyleydin," diye uyarıyor Alexei.

"Utanç verici." Dimitri'nin dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Nasıl eğleneceğini biliyor gibi ."

Zara ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ve sen de çok eğleniyor gibi görünüyorsun."

Donup kalıyorum ama Dimitri başını arkaya atıp kahkahalarla uluyor.

"Ondan hoşlandım." Sırıttıyor. "Daha sık ziyaret edebilir."

"Belki sen burada değilken," diye mırıldanıyor Alexei.

"Şey, sana her zaman numaramı verebilirim, *pcholka*, ve sana ne kadar eğlenceli olduğumu gösterebilirim."

"Dimitri..." Alexei inliyor ama kardeşi sadece sırıttıyor.

"Böyle inanılmaz bir teklif için teşekkürler, ama sanırım pas geçeceğim." Zara omuz silkiyor. "Bir oyuncuyu bir mil öteden tanırım. Ayrıca, erkeklerimin cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu olmamasını tercih ederim."

Dimitri sessizliğe gömülürken, gülümsemeye karşı koymaya çalışan Alexei'ye bakıyorum.

Eminim bu haliyle çok sık reddedilmiyordur. Belki de Zara'nın egosunu bir iki basamak aşağı indirmesi iyi olur.

"Seni geçireyim." Aleksey bir elini kardeşinin omzuna koyar ve mutfaktan çıkmasına rehberlik eder.

"Sanırım Alexei'yi resmen kazandın." Zara Dimitri'nin mutfaktan çıkarılışını izlerken ben gülüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ve görünüşe göre kardeşi."

ZARA ÖĞLEDEN SONRANIN ÇOĞUNDA KALİYOR VE BENİ HAYATLA DOLDURUYOR.
şehre geri döndüm.

Central Park'taki favori kahve mekanlarımızdan ve denediği yeni egzersiz derslerinden bahsederken mutlu görünmeye çalışıyorum ama bu sadece

beni kırıgın hissettiriyor.

Babam nasıl olur da hayatımı bu şekilde altımdan çekip alabilirdi?

Daha da acısı, düğünden bu yana bana ulaşma zahmetine girmemiş olması, bu da itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. Çok yakın olmayabilirdik ama en azından iyi olduğumdan emin olmak isteyeceğini düşünürdüm.

Ben de meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim.

Alexei düğün gecesi el koyduktan sonra artık bir cep telefonum yok, ama bu başka seçenekler olmadığı anlamına gelmiyor.

Zara gitmek üzereydi ama o gitmeden önce ben şansımı denedim.

"Zara, telefonumu kaybettiğimden beri babamı aramak için seninkini kullanmamın bir sakıncası var mı? Onunla uzun zamandır konuşmadım."

Gülümsüyor. "Elbette." Çantasını karıştırıyor, onu alıyor ve bana uzatıyor. "Al."

Babamın telefon numarasını çeviriyorum ve biraz yalnız kalabilmek için arkadaşşımdan uzaklaşıyorum.

Telefon çalmaya başladığında midem düğümlenmeye başlıyor, ne söyleyebileceğim konusunda endişeliyim.

Düğün gecesi dostça ayrıldığımızı biliyorum ama beni bir yabancıya bu kadar kolay vermesinin bende yarattığı ihanet duygusunu hâlâ üzerimden atamıyorum. Alexei Koslov ile de yatmış olmam işleri biraz karıştırıyor ama babamın bu bilgidan haberdar olmasına gerek yok.

Bir dakika sonra babam hâlâ telefonu açmadı ve belki de benden kaçıyor olabileceğini fark ettim.

Sesli mesaja ulaştığında, telefonu kapatıyorum. "Sonsuza kadar saklanamazsın, *Papino*."

ALEXEI

"SANIRIM KARDEŞİMİN ARKADAŞINA KARŞI BİR ILGISI OLABILIR." EĞİLDİM
O akşam mutfağın kapısına karşı.

Bianca bir kase çikolatalı dondurmayı mideye indirmeye devam ederken gözlerini deviriyor. Üzerinde çiçekli bir güneş elbisesi var ve kalçalarını yukarı doğru sıyırarak bronz tenini bana gösteriyor.

Kaşığı yavaşça yalamasını izlerken, dolgun dudaklarının etrafına bulaşmış çikolatayı yalamak için can atarken, sikime hücum eden kan hissini durduramıyorum.

"Onun yanına yaklaşmasına izin yok." Gözlerini benimkilere kaldırdı.
"Ciddiyim, Alexei."

" fikirdeyim. Zara kardeşimi saniyeler içinde çözdü." Kıkırdıyorum. "Dimitri kendini adayıp yuva kuracak biri değil."

"Peki sen?"

"Artık öyleyim."

Bianca gözlerini devirir ve başka tarafa bakar.

"Ben buradayken kardeşlerinin uzak durmasını istediğini sanıyordum."
Kaşığını tekrar dondurmaya daldırıyor ve tekrar ağzına atıyor.

Onu izlerken tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

"Yaptım ama kardeşlerim kurallara uymayı sevmez. Onun burada olması sizi rahatsız ettiyse özür dilerim. Kardeşime böyle bir talebi nazikçe hatırlatacağım. Bazı evrak bırakmak için uğradı ve ben de dışarı çıktığını düşündüm ama belli ki başka fikirleri varmış."

Omuz silkiyor, gözlerini yere

indiriyor. "Burası onun evi."

"Burası *senin* evin."

Kaşığın dudaklarına vurarak bir süre sessiz kaldı. Narin omuzları kamburlaşmış ve sadece birkaç saat önce gözlerinde gördüğüm o hafiflik bir kez daha sönmüş.

"Zara'nın ziyarete gelmesinden memnun musun?"

"Evet ve hayır." yanına koyuyor. "Ona yalan söylemek zordu." "Yalan söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"O benim ailem, Alexei. O ve babam. Sahip olduğum tek şey onlar." Sesi çatlıyor ve kaşığın tezgâha bırakıp yüzünü ellerinin arasına gömüyor, koyu renk saçları yüzünün önüne düşüyor. "Kardeşlerin olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun."

Kapının pervazını itiyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kendini bu kadar savunmasız hissederken ona yakın olmak istememin bencillik olduğunu biliyorum ama bunun sebebinin ben olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Benimle evlenmesinin bu dünyada en çok sevdiği insanları elinden almış olmasından.

"Artık benimle evlendiğine göre, varsayılan olarak üç kardeşin var."

Saçlarını kulağının arkasına taramak için uzandığımda hafifçe dokunuşuma doğru eğiliyor, ellerini kucağına bırakıyor ve koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Gülümsüyorum. "Ne dilediğine dikkat

et." "Sanırım haklısın."

"Tek çocuk olarak büyümek size zor geldi mi?"

Bianca başını sallıyor. "Çok yalnızdım. Babam dünyadaki en sevecen adam değildi ve annemi o şekilde kaybetmek... Kendimi hep sorumlu hissettim, sanki onu ben öldürmüşüm gibi."

"Annene olanlar hiçbir şekilde senin suçun değildi." Sevdiğin birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu ilk elden bildiğim için onun elini tutuyorum. "Keder bize çılgınca şeyler hissettirebilir ve yaptırabilir."

"Tamamen yabancı biriyle evlenmek gibi mi?" Bianca şaka yapıyor.

Kıkırdıyorum ve ona yaklaşıyorum. " et, bana ısınıyorsun." Kaşlarını çatıyor, o güzel mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Dün gece neden bu kadar çabuk gittin?"

Bianca'nın sesindeki acı göğsümü ağrıtıyor ama bir cevabı hak ettiğini biliyorum.

"Suçlu hissettim..."

"Neden?"

"Çünkü ben faydalandım." Bu kadar bencil olduğum için kendime lanet ediyorum. "Savunmasızdın ve-"

"Dur." Elini göğsüme koydu. "Sen bundan faydalanmadın. Ben de istedim."

"Pişman mısın?"

Gözleri bir an yüzümü tarıyor, dudaklarımda biraz daha kalıyor. "Hayır. Sen?"

"Tek pişmanlığım seni daha fazla tatma şansım olmaması." Dilimi onun kaygan amında gezdirdiğimi hayal ederken sesim titriyor.

Bianca'nın gözleri parlıyor ve vahşi bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor.

"Bunu istiyor musun Bianca? Yüzümü kalçalarının arasına gömmemi ister misin?"

Bianca yumuşak bir nefes veriyor ve teninde yumuşak bir kızarıklık belirliyor.

"Alexei... Bu işleri karmaşıklştırıyor."

"Belki, ama eğer sonuçlarını göze almaya hazırım." Bir an tereddüt eder.

Dün gece farklıydı. İkimizin de bunu sistemimizden çıkarmak, tek seferlik bir şey olmasını istediğimiz açıktı.

Ama dün gece onun stüdyosundan ayrıldığım anda biliyordum ki, artık sikimin etrafına boşalmasının nasıl bir şey olduğunu bildiğim için ona karşı koyamayacaktım.

"Bunu istiyorum, Alexei."

"Tezgaha uzan, *solnyshka*."

Sikim zaten sert ve ağrıyor, daracık amının içine gömülmek için can atıyor ama önce onun tadına bakmam gerekiyor. Bu sefer kaynağından.

Bianca yumuşak, soluk soluğa bir inilti çıkarıyor ama dediğimi yapıyor. Bacaklarını açıp soğuk mermerin üzerine uzanıyor ve ben de ellerimi dizlerinin arkasına dolayarak onları iyice açıyorum.

"Bütün gün senin amından başka bir şey düşünemedim." Başımı eğip kalçasının iç kısmına bir öpücük .

Nefes nefese kalıyor, dokunuşumla sırtı kamburlaşıyor. "Sikimi düşündün mü

Bianca?" "Evet."

Ellerimi kalçalarında gezdirirken dişlerimi teninde gezdiriyorum, elbisesini yukarı sıyrıp mor dantel külotunu ortaya çıkarıyorum.

"Anlayabiliyorum." Nemli dikiş boyunca bir parmağımı gezdiriyorum.

Aletim pantolonumun fermuarını zorlarken inliyorum, serbest kalmak için can atıyorum, ama bunu yaptığım anda onu burada, bu tezgâhın üzerinde almaktan kendimi alıkoyamayacağımı biliyorum.

"Bütün gün ağrım vardı."

İnce kumaşın arasından parmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Çok büyüktün."

"Mmm, beni çok iyi aldın, *solnyshka*." Kalçasının iç kısmını öpüyorum. "Dilime boşaldıktan sonra seni üst kattaki yatağıma götüreceğim ve becereceğim. Bunu ister misin Bianca?"

İnliyor, ben kalçasının iç kısmını yalarken kalçaları gıcırıyor.

Kapalı amına geldiğimde, başımı eğiyorum ve dudaklarımı malzemenin içinden klitorisinin etrafına sarıyorum ve sertçe emiyorum.

Haykırıyor, ben dilimi şişmiş tomurcuğun üzerinde gezdirirken elleri saçlarıma gidiyor.

"Alexei, lütfen."

Sikim acıyla zonklarken dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Bianca'nın amını yalarken onu elime almak için çaresizim, ama tüm dikkatimi onun zevkine vermek istiyorum.

Göbeği boyunca usulca öpüyorum, külotundaki uyarılmanın tatlı tadı beni inletiyor.

"Çok ıslaksın, *solnyshka*. Bu külotu çıkarmanın zamanı geldi mi?"

"Tanrım, evet."

Parmaklarımı bel bandına külotunu kalçalarından aşağı çekerken gözlerimi amına kilitliyorum.

"Kahretsin, *ptichka*, şu haline bak," diye inliyorum onun parlayan çekirdeğini görünce.

Külotunu cebime atıyorum ve öne doğru eğilip bacaklarını omuzlarıma atıyorum, dilimi ortasına doğru gezdiriyorum.

İkimiz de aynı anda inliyoruz, onun tatlı tadı sikimin pantolonumun içine sızmasına neden oluyor.

Bianca'yı uzun, yavaş yalamalarla yutmaya devam ederken acıyı hafifletmek için pantolonumun içinden zonklayan uzunluğumu kavramak için uzanıyorum.

"Oh Tanrım." Parmakları saçlarımda düğümlenirken yavaşça yüzüme sürtünmeye başlıyor.

Ellerimi kıcını kavramak için hareket ettiriyorum, dilimi amının içine sokarken onu bana yaklaştırıyorum, uyarılması çenemden aşağı akmaya başladığında gözlerim yuvarlanıyor.

Yukarı çıkmayı siktir et, onu dilimle boşalttıktan sonra, onu bu tezgâhın üzerine domaltıp arkadan becereceğim.

Sadece kendimi onun içine sokma düşüncesi bile klitorisini daha hızlı çalıştırmamı sağlıyor.

Dilimi içeri daldırıyorum, sonra ortasından geçirip şişmiş sinir demetinin üzerinde gezdiriyorum.

Bianca'nın nefes alışları kısa kesiliyor ve başımı kaldırdığımda elbisesini aşağı çekerek o mükemmel göğüslerini ortaya çıkardığını görüyorum.

"*Solnyshka*," diye inliyorum, gördüğüm manzara karşısında neredeyse boşalıyordum.

Şişmiş göğüslerini yoğururken inliyor, başparmakları çakıllı meme uçlarının üzerinde ileri geri sürtünüyor.

"Yaklaştım," diye nefesini kesiyor sırtı kamburlaşırken.

"Belki bu yardımcı olur." Sağ elimi tutuyorum ve klitorisini dişlerimin arasına alırken iki parmağımı içine sokuyorum.

"Evet!" diye haykırıyor, parmaklarımı içine pompalamaya başladığımda amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Kalçaları titremeye başlıyor, bu yüzden hızımı artırıyorum, parmaklarımı onun derinliklerine sokmaya devam ederken klitorisini emiyor ve yalıyorum.

"Benim için gel, *ptichka*." Parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum, onu uçurumun kenarına getirdiğini bildiğim o narin iç duvarları fırçalıyorum.

Bianca tezgâhtan kalkıyor, orgazm olurken elleri saçlarımı sıkıca kavramak için hareket ediyor.

Doyamıyorum.

Onu doruğa ulaştırırken yüzüme sürtünmesi ve adımı inlemesi, içinde olma ihtiyacıyla beni neredeyse çılgına çeviriyor.

Tezgâha yaslandığında, nefesi kesik kesik geliyordu, parmaklarımı amından çıkarıp her iki bacağının iç kısmına birer öpücük konduruyorum.

"Buraya gel, *Solnyshka*." Titreyen kalçalarını belime doluyor, kollarımla onu sararak tezgâhtan kaldırıyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve beni derinden öpüyor, dilimde uyarılmışlığının tadını alırken inliyor.

Sikim çıplak amını sıyırırken kalçaları anında bana doğru hareket ediyor ve onun için ne kadar hazır olduğumu hissettiğinde daha da yüksek sesle inliyor.

"Dilimin üzerinde kendini tatmak hoşuna gidiyor mu?" Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve öpücüğü derinleştirebilmek için başını eğiyorum.

Dillerimiz birbirine dolanırken "Mmm..." diye iç geçiriyor. "Seni tatmak istiyorum."

Bianca'nın dizlerinin üzerine çöküp sikimi narin ağzına alacağı ve diliyle beni işleyeceği düşüncesiyle kalçalarım titriyor.

Pantolonumdan ıslaklığını hissedebiliyorum ve onu üst kata çıkarıp yatağa yatırarak kadar kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin bir gırtlak sesi çıkarıyorum.

"Henüz değil," diye boğuluyorum.

Amını tekrar bana doğru çekerken dudaklarıma karşı kıkırdıyor.

"Böyle yapmaya devam edersen, daha içine girmeden boşalacağım," diye homurdanıyorum.

Bianca'nın gözleri kararıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"İstediğin bu mu, *ptichka*? İçine boşalmamı mı?" Homurdanıyorum.

"Seni istiyorum..." Beni usulca öpmek için öne eğildi. "Göğüslerime boşalmak için."

"Siktir," diye tıslıyorum, ağrıyan sikimi görmezden gelmeye çalışırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Ve sonra..." Beni tekrar öpüyor. "Ağzıma boşalmanı istiyorum." "*Bianca*."

Beni bir kez daha öpüyor, meme uçları gömleğimin kumaşına değecek şekilde bana doğru eğilirken dudaklarından kahkahalar dökülüyor.

"Ve sonra... İçime boşalmanı istiyorum."

ALEXEI

AYAKLARIMIN HAREKET ETTİĞİ GERÇEĞİNİ ZAR ZOR FARK EDİYORUM.

Onu merdivenlerden yukarı taşıırken Bianca çenem ve boynum boyunca yumuşak öpücükler bırakıyor, dudaklarından dökülen yumuşak iç çekişler kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bağımlılık yapıyor ve bu beni çok korkutmalı, ama şu anda bacaklarını belime sararken tek düşündüğüm şey sikimi serbest bırakmak ve yıldızlar görecektene kadar içine gömülmek.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım ve onu yatağa fırlattım, bacaklarını açarak kaygan amını bana bir kez daha gösterdi.

"Kıyafetlerini çıkar." Gömleğimi hızlıca çıkarırken sesim ihtiyaçtan boğuk çıkıyor.

Bianca diz çökmüş bir pozisyona geçer ve elbisesinin eteğini tutup başının üzerine kaldırır.

O mükemmel göğüsleri, karnının yumuşak tenini görünce dişlerimi gıcırdatıyorum, onu altımda görmek için yanıp tutuşuyorum.

"Arkana yaslan ve bacaklarını benim için aç, *solnyshka*."

Bianca'nın boğazı sallanıyor, pantolonumu çıkarmaya başladığımda gözleri aşağı doğru kayarak beni izliyor.

"Şimdi."

Dediğimi yapıyor ve ben pantolonumu ve boxer'ımı kalçalarımın altına indirirken, kendini bana göstermek için o lezzetli kalçalarını ayırıyor.

Sikim serbest kalıyor, ucu zaten uyarılmamla parlıyor ve anında elime alıyorum, önümdeki manzaranın tadını çıkarırken kendimi sert ve hızlı bir şekilde pompalıyorum.

"Çok güzel," diye homurdanıyorum.

Bianca kendini dirseklerinin üzerine kaldırıyor ve gözleri sikime kayarken nefesi kesiliyor. Uyluklarını kapatmaya başladı, şüphesiz ağrıyı hafifletmek için onları birbirine sürtmek için çaresizdi, ama buna izin vermeyeceğim.

"Onları açık tut, *solnyshka*." Pantolonumdan çıkıyorum, yatağın kenarına doğru ilerliyorum, bir yandan da sikimi çalıştırmaya devam ediyorum.

Alt dudağını ısıyor ama kalçalarını aralıyor, gözleri acısını dindirmem için bana yalvarıyor.

"Aferin kızım."

Bir süre onu izliyorum, ağrıyan uzunluğumu yumruklamamı izlerken ne kadar heyecanlandığını görmek hoşuma gidiyor.

"Benim için hazır mısın, *ptichka*?" Kendimi dengelemeye çalışırken sesim çakıl taşları gibi çıkıyor.

"Evet," diye nefesini tutuyor, yatağa tırmanıp kalçalarının arasına yerleştiğimde kaşları birbirine yapışıyor.

Sol elimi boynunun arkasına doluyorum ve sikime uzanıp girişiyle aynı hizaya getirirken tüm ağırlığımı o tarafa veriyorum, ucunu alaycı bir şekilde klitorisine sürtüyorum.

"Oh!" Göğüs uçları göğüs kaslarıma degecek şekilde bana doğru eğildi.

Dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine izin vererek, ona verdiğim az miktardaki zevkle gözlerinin kapanışını izliyorum.

Başımı göbeğinden aşağı indirmeden önce hareketi bir kez daha tekrarlıyorum ve yavaşça onun sıkı sıcaklığının içine doğru itiyorum.

"Siktir," diye tıslıyorum, ağırlığımı iki dirseğimin üzerine verip kalçalarımı yavaşça iterken Bianca beni öyle sıkı kavırıyor ki neredeyse boşalacağım.

"Dün gece seni böyle almalıydım," diye mırıldanıyorum, eğilip ağzına bir öpücük kondururken sikimi yavaşça kabzasına kadar içeri kaydırıyorum. "Yavaş ve derin."

"*Alexei*." Bianca'nın amcığı sikimin etrafında kenetlendi.

Yüzümü boynuna gömüyorum, dudaklarından dökülen isminin sesi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Ama hızımı yavaş tutuyorum, çenesi ve boynu boyunca öpücükler bırakıyorum, birlikte hareket ederken ellerim dolgun göğüslerini yoğurmak için hareket ediyor.

Taşaklarım sıkılaşmaya başladığında, dizinin arkasına uzanıyorum ve bacağını omzumun üzerinden kaldırıyorum, böylece daha da derine itebiliyorum. Bianca'nın her darbeye sırtımı tırmalamasından doruğa ulaştığını anlıyorum ama henüz boşalmasını istemiyorum.

"Ne istiyorsun, *Solnyshka*?" Altındaki narin deriyi ısırıyorum. "Daha sert," diye soluyor, tırnakları omuzlarıma batıyor.

" neredede, *ptichka*?" Ucu girişini zar zor sıyrana kadar sikimi dışarı çekiyorum.

Bianca altımda kıvranıyor, umutsuzca kalçalarını yukarı doğru itmeye çalışıyor ama ellerimle onu sabit tutuyorum.

"*Lütfen*," diye inliyor.

Burnumu çenesinde gezdirip tatlı vanilya kokusunu içime çekiyorum.

"Lütfen...?" "Lütfen beni *sertçe* becer," diye inliyor.

"Benim için zevk, *solnyshka*." Ağzını kendi kapatmak için hareket ederken kıkırdıyorum ve ona öyle sert çarpıyorum ki yatak başlığı duvara çarpıyor.

Hareketlerimde tatlı ya da şefkatli hiçbir şey yok ve Bianca'dan dökülen nefesli seslerden, uçurumdan düşmek üzere olduğunu anlıyorum.

O kadar ıslak ki sikim içine boşalmam için yalvarıyor.

Boşalma dürtümle savaşıırken çenemi sıkmaktan ağrıyor. Henüz değil. O da benimle gelmeli.

Onun sikimin etrafında kenetlenmesini ve benden son damlasına kadar boşalmasını istiyorum.

"Oh, evet. Kahretsin, çok yaklaştım!" diye haykırıyor.

Omurgamın tabanı karıncalanmaya başlıyor ve oyunun bitmek üzere olduğunu biliyorum, özellikle de Bianca aramıza uzanıp klitorisini ovmaya başladığında.

"Oh, *ptichka*," diye inliyorum.

Bianca'nın gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını, güzel göğüslerinin sikimin her itişinde zıplamasını izliyorum. Ve ağzı ayrıldığında ve orgazm olduğunda, adımı haykırıyor ve amı etrafımda titreşirken anında içine dökülüyorum.

"Kahretsin." Ona son damlasına kadar verirken kalçalarım titriyor.

Bianca'nın kalçaları etrafımda gevşediğinde, onu usulca öperken yavaşça çekiliyorum.

"Bir havlu getireyim," diye mırıldandım.

Ben yataktan kalkıp bitişikteki banyoya dalarken o mutlu bir şekilde iç çekiyor, gözleri kapalı ve yanakları kızarmış.

Uyluklarının arasını temizlerken Bianca'nın ne kadar bitkin olduğunu görüp kıkırdamaktan kendimi alamıyorum, hassas tenine ekstra özen gösteriyorum. Yatağa yanına tırmanıp onu kendime doğru çekmeden önce her bir kalçasına ve şişmiş sinir demetine birer öpücük kondurarak bitiriyorum.

"Pişman mısın, karıcığım?" Ellerimi karmakarışık saçlarında gezdiriyorum.

"Kesinlikle hayır." İç geçiriyor, kollarını belime doluyor ve gözlerini kapatıyor.

Bianca'nın kollarımda uykuya dalması uzun sürmüyor ve onu bir süre orada tutuyorum, sıcak vücudunun benimkine karşı hissinin tadını çıkarıyorum.

Ama işe dönmem gerektiğini biliyorum.

Bu evliliğin amacı her geceyi onun yatağında geçirmek değildi.

Bianca'yla bir çizgiyi aştığım için pişman olabilirim ama şu anda değil. Şu anda onunla sarmaş dolaş olmaktan, boynuna öpücükler kondurarak onu yavaşça uyandırdıktan sonra üzerine çıkıp adımı tekrar haykırana kadar onu becermekten başka bir şey istemiyorum.

Ancak bu evlilik, biz Mario Gilanto'yu alt etme çalışmalarımıza devam ederken yeni müttefikimize koruma sağlamak içindi ve ben yatağımdan kalkıp işe koyulmazsam bu gerçekleşmeyecek.

Giyindikten sonra kanepeden bir battaniye çekip çıplak vücudunun üzerine örtüyorum.

"Tatlı rüyalar, *Solnyshka*." Odasından çıkmadan önce saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Ofisime önce kendime bir fincan kahve yapmaya karar verdim.

Saat geç oldu, neredeyse gece yarısı ve muhtemelen yatağa girmeden önce yapmam gereken birkaç saatlik işim daha olacak.

Fazla uyuyamayacağımdan değil.

Mutfığa girdiğimde bulmayı beklemediğim şey, adanın etrafında duran üç erkek kardeşimin özellikle utangaç görünmeleri idi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Dimitri ellerini ceplerine sokar. "Konuşmamız gerek."

Siyah bir gömlek ve pantolon giyiyor, bu onun imzası, ancak siyah saçları her zamankinden biraz daha dağınık... Umarım Zara'yı takip edip kendini içinden çıkamayacağı bir işe bulaştırmamıştır.

Ayrıca Bianca'nın, onun en iyi arkadaşını kirlettiğini öğrenirse onu gerçekten hadım edebileceğini düşünüyorum.

"Çatı katına geri döndüğünü sanıyordum." Ellerimi saçlarımda gezdirirken başımı sallıyorum.

Danil gözüme takılıyor ve bana bilmiş bilmiş sırtıyor.

Son bir saatimi ne yaparak geçirdiğim belli mi? Bunca zamandır alt katta mıydılar? Umarım değildir.

"Gittim ama Zara'nın evine dönmeyi tercih ederdim." Dimitri kıkırdar.

Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ve gözlerindeki eğlence anında kayboluyor.

"Lanet olası kilitleri değiştirmem gerek," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Burası bizim de evimiz." Mikhail spor salonundan çıkmış gibi görünüyor, siyah şortu ve tişörtü hâlâ terden ıslanmış ve kollarındaki dövmeleeri ortaya çıkarıyor.

"Bianca Bellucci üst katta uyurken . Siz pisliklerin tek birine bile güvenmiyorum."

"Kırıldım," diye alay Danil.

"Neden burada olduğumuza geri dönebilir miyiz?" Mikhail araya giriyor. "*Velet*, bence senin ofisinde konuşmalıyız."

Başımı sallıyorum, Bianca'nın çıplak vücuduna bu kadar yakın olmalarından hoşlanmıyorum. "Salonda konuşabiliriz."

Mutfaktan çıkıp geniş fuayeden geçerek evin en ucundaki salona ulaşıyoruz.

Bianca'dan olabildiğince uzakta olduğumuzu bilmekten gurur duyuyorum, bu yüzden kardeşlerim iki deri kanepeye otururken biraz rahatlıyorum ve köşedeki bar arabasından hepimize birer içki doldurmak için işe koyuluyorum.

"Gece yarısı evime girmenize neden olan mesele nedir?" Mikhail ve Danil'e birer içki götürüyorum.

"Yaklaşık bir saat önce bir e-posta aldık." Dimitri kaşlarını çatı. "Telefonunuzu kontrol etme zahmetine katlansaydınız bunu bilirdiniz."

"Meşguldüm."

Dimitri'ye bir votka uzattım ve Mikhail'in yanına, onun karşısına oturdum.

Kardeşlerimin her birine tek tek bakıyorum.

Danil ve Mikhail gözlerimin içine bakmıyor. Dimitri'nin genellikle şakacı olan havası bile kasvetli bir hal aldı.

"Tükür onu."

"*Mamochka* ve *Papochka*'dan sorumlu olduğunu düşündüğümüz kişi... Masum oldukları ortaya çıktı."

Dimitri'nin söylediklerini dinlerken herkes bir an sessiz kalıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Kim demiş?" İçkimden uzun bir yudum alıyorum.

"Gerçek katil hakkında bilgi içeren isimsiz bir ihbar aldık."

Danil, Dimitri'nin sözleri karşısında irkiliyor ve artık bu iş görüşmelerine katılacak kadar büyümüş olmasından nefret ediyorum.

Bu oynamak zorunda olduğumuz acımasız bir oyun ve elimden geldiğince onun masumiyetini korumaya çalıştım.

Ama sonuçta o bir Koslov ve bunun da bir bedeli var. "Bu ipucu ne kadar güvenilir?" Mikhail'e bakıyorum.

"Adamlarımdan birine bunu araştırtıyorum. Gelen kutuma düştüğü anda bilgiyi ona ilettim."

"Güzel." Alkol boğazımı yakarken tıslayarak içkimin kalanını yudumluyorum.

"Ya Mario bizimle dalga geçiyorsa?" Danil soruyor.

Dimitri Danil'le yüzleşmek için kayar, geniş vücudu iki kişilik kanepenin çoğunu kaplar.

Dimitri'nin sert yapısına kıyasla Danil, tıraşlı yüzü ve daha zayıf uzuvlarıyla çok genç görünüyor.

"Belki de bu şekilde bizimle uğraşmaya çalışıyordur."

Kaşlarımı çattım. "oldukça berbat bir yol."

"Bu Gilanto'nun tarzı," diye homurdanıyor Dimitri. "bile daha kirli oynuyor."

Danil endişeyle bana bakıyor. "Yemi yutacak mıyız?"

Başımı sallıyorum. "Bu bilginin doğru olup olmadığını teyit edene kadar olmaz."

Dimitri alay eder. "Gilanto'ya yumruk atmamak senin yapacağın bir şey değil. Ne zamandan beri bir nedene ihtiyacımız var?"

"Yok." Bardağımı yeniden doldurmak için ayağa kalktım. "Ama gereksiz riskler almak istemiyorum."

Mikhail koltuğunda kayar. "Bianca yüzünden."

"Evet, Bianca yüzünden. Babasına onu güvende tutacağıma dair söz verdim ve o benim çatım altında yaşarken, meşru bir sebep olmadan doğrudan aslanın inine koşmayacağım. Yani, adamınız herhangi bir şeyi doğrulayana kadar, hiçbirimiz Mario Gilanto'ya karşı bir hamle yapmayacağız. Yeterince açık olabildim mi?"

İkisi de sallıyor, yine de aralarında paylaştıkları bakışı kaçırmıyorum.

Bianca'ya olan hislerimin işimin önüne geçmesine izin veriyorum ki bu da olmasını istediğim şeyin tam tersi.

Umarım Mario Gilanto bunu bana karşı kullanmaya karar vermez.

BIANCA

BEN RESİM YAPARKEN ALEXEI YANIMDAKİ TABUREYE TÜNÜYOR. "GİTTİN Mİ Üniversite mi?"

Sanırım gizliden gizliye beni resim izlemekten hoşlanıyor, özellikle de konu çıplak vücudu olduğunda.

"Evet, Zara ile orada tanıştım."

"Sanat eğitimi aldın mı?"

Fırçamı su dolu kavanozuma daldırırken sorduğu soruya gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Babam sanat okumama asla izin vermezdi." Başımı sallıyorum. "Beni beladan uzak tutacak güzel bir hobi olduğunu düşünüyordu ama iş bölümümü seçmeye geldiğinde, '*aile işine*' girebilmek için pazarlama ve reklamcılık okumak zorunda kaldım."

Alexei'ye bilmiş bir gülümseme veriyorum ve o da başını sallıyor.

"Yeteneğiniz olduğu açıkken sanatınızı sürdürmeniz için teşvik edilmemiş olmanız çok yazık."

Omuz silkiyorum. "Sanat alanında kariyer yapma hayalimden çok uzun zaman önce vazgeçtim. Kaderimde hep babam için çalışmak vardı, onun tek çocuğu olarak

ve hepsi."

Alexei bir an sessiz kalıyor ve ben onun karın bölgesine biraz gölge eklemeye başlarken beni izliyor.

Yakınıma eğilip çalışmamı incelerken kalçası bana yanaklarım ısınıyor.

"Çok detaylı." Bana baktı.

Bakışlarını görmezden geliyorum, onun yerine ten rengine biraz boyut katmak için mükemmel pembe tonunu karıştırmaya odaklanıyorum.

"Çok dikkat ettin." "Kaba olmayı

bırak."

Alexei gülüyor ve dudaklarımı çeken gülümsemeye karşı koyamıyorum.

Son birkaç haftadır birbirimizin yanında bu kadar rahat olmamız çok hoş. Gerçi konuşacak başka kimsenin olmadığı bir evde mahsur kaldığınızda, bir tür ilişki kurmanızın muhtemel olduğunu düşünüyorum.

Ve akıllara durgunluk veren seks de bu düzenlemeden beklemediğim bir bonus.

Alexei resme tekrar bakar. "Akşamları yerel bir üniversitede sanat dersi almayı düşündün mü?"

"Pek sayılmaz. Babam beni çok çalıştırdı, bu yüzden hiç boş zamanım olmadı." Geçmiş zaman kullandığım için kaşlarımı çatıyorum.

Sanki kendi hayatımdan değil de başka birinin hayatından bahsediyormuşum gibi geliyor. Benim için artık var olmayan bir hayat.

"Hmm..."

Alexei ayağa kalkıp arka cebinden cep telefonunu çıkarıp tıklamaya başlayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Telefonunda gezinmeye devam ederken sorumu duymazdan geliyor, gözleri ekranda bir ileri bir geri gidip gelirken kısılıyor.

"Alexei?"

"Queen's College'da haftada iki gün akşamları sanat dersleri var." "Ne olmuş yani?"

Alexei başını kaldırıp bana bakıyor ve çenesini resmine doğru sallıyor.

"Bence bu yeteneğini geliştirmelisin Bianca."

"Sanat dersine gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet, bence senin için iyi olur."

"Uh..." Alexei'nin önerisi beni o kadar şaşırttı ki nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum.

İnsanların beni bu şekilde cesaretlendirmesine alışık değilim. Elbette, hem babam hem de Zara yetenekli olduğumu düşünüyor, ancak babam zaten hayatımın yolunu benim için çizdi ve Zara gerçekçi ve yaratıcı bir hayat onun gözünde sürdürülebilir değil.

"Bunu düşüneceğim."

"Bu gece yayınlanıyor ve bir saat içinde başlıyor." Sanki beni duymamış gibi.

"Alexei." İçimi çekip fırçamı yere bırakıyorum. "Yardım etmek istemeni takdir ediyorum ama-"

"Bu senin için iyi olacak Bianca." Telefonunu tekrar cebine sokuyor. "Ve çok yakın, seni oraya kendim götürebilirim."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Otuz dakika içinde ayrılıyor. Bu bize dersten önce kayıt ücretlerini ve belgeleri halletmek için yeterli zamanı verecektir."

BILIYORUM HEYECANLI OLMALIYIM OLMAK AYRILMAK EV İÇİN ÖNCE
Ama gerçek şu ki, ben değilim. Çünkü bir kez daha bu özgürlüğün şartları benim tarafımdan belirlenmedi.

Ben hala bir mahkumum. Sadece, aynı zamanda kocam olan bir korumayla birlikte aşırı pahalı bir natürmort resim seminerine götürülen tasmalı bir mahkum.

Alexei arabayı sanat binasının otoparkına çekerken, "Keşke karar vermeden önce ders programına bakmama izin verseydin," diye mırıldanıyorum.

Kampüse giderken yol boyunca sessizdi ve ben de umursamayacak kadar somurtmakla meşguldüm.

Etrafıma bakıyorum ve birkaç öğrencinin ellerinde çalışmalarının yer aldığı portföyler ve malzeme kutularıyla binadan çıktıklarını fark ediyorum. Alexei'nin arabasına baktıklarını da gözden kaçırmıyorum.

Saçma sapan bir süper araba almaya kararlıydı ama ben binmeyi reddettim.

Kendimi zaten yersiz hissediyorum ve okul ücretinden daha pahalı bir arabayla derse gitmek, yerin yarılıp beni bütünüyle yutmasını istememe neden oldu.

Çok daha iyi olmayan karartılmış bir Range Rover'da uzlaştık, ancak Alexei'nin bana bakışı, gerekirse beni omzuna atıp kampüse taşıyacağını ima ediyordu.

"Bazen sadece itilmek daha iyidir," diyor Alexei. "Pek çok insan kararsızlık yüzünden felç oluyor ve asla ileriye doğru bir adım atamıyor."

"Sen de benim böyle olacağımı mı düşündün? Komik olmaya çalışmıyorum Alexei, ama beni hiç tanımıyorsun."

"Seni yeterince tanıyorum."

Ellerimi yumruk yapıp dosdoğru önüme bakıyorum, önümüzde duran binanın önündeki tabelayı görünce midem düğümleniyor.

Queen's Üniversitesi Sanat Bölümü.

Tek istediğim sanat eğitimi almak ve günlerimi resim yaparak geçirmekti, o halde neden daha heyecanlı olamıyorum?

Belki de Alexei Koslov'un beni olduğum gibi gören kişi olmasından kaynaklanıyor ve bu beni çok korkutuyor.

Adam beni dört haftadır tanımıyor ama yine de yeteneğimi beslemek için elinden geleni yapıyor.

Gözlerim yaşarmaya başladı.

Bu babamın yapması gereken bir şeydi ama onun yerine bu seçeneği de benden aldı.

"Eğer bunu sadece suçluluk duyduğun için yapıyorsan, hiç zahmet etme." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Alexei emniyet kemerini çözüyor ve koltuğunda dönerek bana bakıyor, ama ben beni bu kadar üzgün görmesini istemediğim için gözlerimi ileri dikiyorum.

"Benimle evlendiğin için, beni hayatımdan kopardığın için kendini suçlu hissediyorsun. Bu yüzden bana resim yapma şansı vererek vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun."

"Sana yeteneğini geliştirme fırsatı veriyorum. Baban aksi yönde karar verdiği için peşinden gitmene izin verilmeyen bir şey. Daha memnun olacağını düşünmüştüm."

Başımı öne eğiyorum ve onun nedenlerini sorguladığım için bile kendimi suçlu hissetmekten nefret ediyorum.

Keşke daha bağımsız olabilseydim, ama bana aldığı şövalenin başına oturduğum anda bu şansı mahvettim.

"Haklısın. Özür dilerim. Dersten sonra görüşürüz." Emniyet kemerimi çözdüm ve arabanın kapısını açtım.

Kırmızı tuğlalı binaya doğru yürürken Alexei'nin gözleri üzerimden ayrılmıyor ama çift kapıyı açıp içeri girmeden önce ona ikinci kez bakmıyorum.

Saat neredeyse yedisi olduğu ve derslerin çoğu bittiği için oldukça sessiz. Ama koridorun en ucunda bir kapı var.

ve içeride bir sürü insan dolaşıyor.

Koridorda yürürken, iki yanındaki duvarlarda asılı olan sanat eserlerine bakarken midemde bir sinir yumağı oluşıyor. Soyut alışmalar, natürmortlar ve portrelerden oluşan bir karışıma var ve yetenek seviyesi kıskanılacak düzeyde.

Keşke Alexei bunu düşünmem için bana daha fazla zaman verseydi.

Sanat her zaman sadece benim için bir şey olmuştur, kendimi karanlık bir yere düştüğümü hissettiğimde duygularımla çalışmama yardımcı olan yaratıcı bir çıkışı noktası.

Daha önce çalışmayı düşünmüş olsam da bu, not almak isteyeceğim bir şey değil.

Görünüşe göre Alexei önceden arayıp kayıt kabul müdürüyle konuşmuş çünkü kapıyı alıp sınıfa baktığım anda otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadın yüzünde kocaman bir sırtışla bana doğru koşuyor.

Başının üzerinde bir yığın koyu bukle var ve boya kaplı bir tulum ile beyaz bir tişört giyiyor.

"Sen Bianca olmalısın." Elini uzattı.

Parmaklarının her birinde en az bir yüzük var ve her iki bileğinden de ağır bilezikler sarkıyor. "Ben Ella, bu sınıfı ben yneteceğim."

"Merhaba." Arkasındaki sıra sıra dizilmiş şvalelere bakarken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Diğer ğrencilerin çoğu zaten bir masada oturuyor ve malzemelerini çıkartıyor, projelerine çoktan başlamışlar.

Midem bulanıyor.

Kendi boyalarımı mı getirmeliydim?

Ella düşüncelerimi anlamış olacak ki elimi bırakıp omuzlarıma sarılıyor ve beni içeri götürüyor.

"Tüm malzemeler sizin için sağlanacak, endişelenmeyin. Ancak kendi boya fıranızı ya da boyanızı tercih ederseniz her zaman kendinizinkini getirebilirsiniz." Beni sınıfın arka tarafındaki boş bir tabureye götürüyor. "Sadece ilk haftayı kaçırdın, yani geride değilsin."

Yanımdaki kişiye bakıyorum, sarı kıvrıkcık saçlı, benim yaşlarımda bir kız. Oldukça üzücü görünen bir resim üzerinde çalışıyor, çok sayıda koyu renk ve kenarlarından kan damlıyor.

"İlk birkaç haftanın teması keder," diye açıklıyor Ella.

Neredeyse gözlerimi devirecektim.

Benim için nasıl bir marka.

"İstedığınız aracı kullanabilirsiniz, tek isteğim eserin kederle ilgili kendi deneyiminizi yansıtmasıdır. Kederin ne olduğunu *düşündüğünüzü* değil, ne olduğunu *bildiğinizi*."

"Kulağa harika

geliyor." "İyi

eğlenceler!"

Tabureme oturuyorum ve boş tuvalime bakıyorum.

Tebeşirlerden sulu boyalara kadar her şeyin bulunduğu bir malzeme arabası yanımda duruyor.

Parmaklarımı boya tüplerinin üzerinde gezdiriyorum, zihnim şimdiden eserim için fikirlerle dolup taşıyor.

Paletimi sarının çeşitli tonlarıyla doldurmakla yetiniyorum, sahip olmam gereken hayat ile yaşadığım hayat arasında bir tür kontrast yaratmak istiyorum.

Alexei Koslov ile evlendiğim.

Boğazımı temizliyorum ve fırçamı boyaya batırıyorum, kendimi bir ritme bırakıyorum, diğer öğrenciler çalışırken etrafımdaki koşuşturmanın tadını çıkarıyorum.

Evdeki sessiz stüdyo ile büyük bir tezat oluşturuyor. Geçtiğimiz dört hafta boyunca sadece Alexei'yi gördükten sonra birdenbire etrafımın insanlarla çevrilmesi, herhangi biriyle konuşmak için gergin hissetmeme neden oldu.

Yanımdaki kız biraz eğiliyor. "Sen yenisin, değil mi?"

Ona bakıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissederek

başımı sallıyorum.

"Bu kadar açık mı?"

Sarı bukleli başını sallayarak gülüyor.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim." Kıkırdıyor, kahverengi gözleri bana bakarken kırışıyor. "Ben Marnie."

"Bianca."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Gülümsüyor.

"Sen de. Bu üniversitede mi okuyorsun yoksa..."

"Sanat tarihi okuyorum, ancak ders kredilerimi artırmak için akşamları bazı ekstra sanat dersleri alıyorum. Birkaç dönem erken mezun olmayı umuyorum."

"Aferin sana." Tuvaline bakıyorum. "Peki ya sen?"

"Geçen bahar NYU'dan mezun oldum. Pazarlama alanında uzmanlaştım ve reklamcılık alanında yan dal yaptım."

"Vay canına, bu sanattan çok farklı."

İç çekiyorum, yeni bir boya fırçası alıyorum. "Öyle. Ama bu benim gerçek tutkum."

"Buna zaman ayırdığınız için aferin size. Birçok insan bunu yapmıyor. Kurumsal dünyanın içine çekiliyorlar ve ay sonunda alacakları maaş karşılığında kendilerini mutlu eden her şeyi arkalarında bırakıyorlar."

"Sanırım..."

"Senin parçan ne üzerine olacak?"

Tereddüt ediyorum, fırçamı bırakıp eserime bakıyorum. Şekillerin kabaca bir taslağını çıkardım ama yine de benim için bile pek bir anlam ifade etmiyor.

"Annem beni doğururken öldü." Keder beni kapladı. "Bu yüzden iki hayat arasında bir kontrast çizmek istiyorum. Biri onunla, diğeri onsuz."

"Anladım."

Ona bakıyorum ve gözlerinin sempatiyle dolu olduğunu görüyorum.

"Annem ben sekiz yaşındayken öldü. Bir araba kazası geçirdik ve ben hayatta kaldım." "Tanrım, çok üzıldüm."

Beni başından savdı. "Uzun zaman önceydi ama o zamandan beri yaşadığım için kendimi suçlu hissediyorum."

Sanki Marnie kendi zihnime ulaşmış ve bulduklarını yüksek sesle paylaşmış gibi.

Bu tür duygulardan bahsettiğimde kimse bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı ve başka birinin de aynı şeyi hissettiğini bilmek rahatlatıcı.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Bir saat boyunca çalışırken kolay bir sohbete dalıyoruz, biraz geçmişimizi ama çoğunlukla sanata olan sevgimizi paylaşmayı seçiyoruz.

Ders sona ererken Ella bize tuvallerimizi kuruması için nereye koyacağımıza dair talimatlar veriyor ve biz de malzemelerimizi toparlayarak işe koyuluyoruz.

"edecek birinin olması harikaydı." Malzeme arabalarımızı toplarken Marnie gülümsüyor. "Belki numaralarımızı falan değiş tokuş edebiliriz?"

"Uh..." Artık bir cep telefonum yok. Alexei düğünden sonra aldı ve bana yeni bir tane verilmedi.

Aslında ne kadar az özerkliğe ve özgürlüğe sahip olduğumu düşündükçe midemdeki endişeli hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"İstemiyorsan sorun değil-"

"Hayır! Öyle değil. Üzgünüm, telefonumu kaybettim ve henüz yenisini almadım. Neden sen kendininkini yazmıyorsun, ben de yeni numaramı bulduğumda mesaj atarım?"

"Kulağa hoş geliyor." Marnie gülümsüyor. Numarasını bir kâğıda karalıyor ve ben de onu elbisemin cebine sokuyorum. "Haftaya görüşür müyüz?"

"Burada olacağım." Ben de ona içten bir gülümsemeyle karşılık .

Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi.

BIANCA

BEN DIŞARI ÇIKAR ÇIKMAZ, ALEXEI ARABADAN INİYOR VE
Kapımı açmak için etrafta dolaşıyordum.

Ben yerime geçerken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var ve her zaman giydiği siyah pantolonun içinde ne kadar seksi görüldüğüne hayran kalmamaya çalışarak kendi tarafına doğru yürürken onu izliyorum.

Pislik.

Alexei park yerinden çıkarken koltuğuma gömölüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, bir eliyle direksiyonu kavrarken kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor.

Dişlerimi sıkıyor ve gözlerimi ileri dikiyorum, bu kadar küçük bir şeyin beni bu kadar sinirlendirmesine sinirleniyorum.

Gözleri bana kayıyor ve birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra tekrar yola dönüyor. "Bana nasıl geçtiğini anlatacak mısın?"

"Hayır."

Kıkırdıyor, yan gözle bana bakıyor ama ben gözlerimi ileri dikiyorum. "Beni cezalandırıyor musun?"

"Evet."

"*Solnyshka...*"

"Bana öyle deme."

"Sana karım dememi mi tercih edersin?"

Oh, kesinlikle ince buz üzerinde
yürüyor.

"Hayatımdan uzak durmanı tercih ederim."

Alexei ilk kez sessiz kalıyor ve evin önüne yanaştığı anda kapımı açıp
arabadan iniyorum.

Onu bekleme zahmetine girmeden çakılların üzerinden geçip ön kapıya çıkan
merdivenleri tırmanıyorum.

Ayakları çakılları çtırtıdatıyor. "Cidden beni görmezden mi geliyorsun?"

Ön kapıyı açıp içeri giriyorum.

Ayak seslerim geniş fuayede yankılanıyor ve çok geçmeden Alexei'ninkiler de
mutfığa giderken benimkilere katılıyor.

"Bence birileri eğlendi ve bunu itiraf etmek istemiyorlar."

Kapıda kollarımı göğsümde kavuşturarak Alexei'ye bakıyorum.

Ağzı sırtacak şekilde yukarı kalkmış ve kara gözlerinde eğlence dans ediyor.

Böyle gülümsediğinde ne kadar yakışıklı görüldüğünden nefret ediyorum
çünkü bu bende kavga ettiğimizi unutup onu üst kata, yatağıma sürükleme
isteği uyandırıyor.

"Her zaman her şeyi bilen bir pislik gibi davranmana gerek yok."

Alexei daha geniş sırtıyor.

Uzaklaşmak için döndüm. "Canın
cehenneme." "Her zaman haklıysam
elimden bir şey gelmez."

Bir fincan çay yapmak için mutfığa girerken omzumun üzerinden bakıp ona
ters ters bakarak alay ediyorum

"Alçakgönüllülüğünüz takdire şayan."

Alexei kıkırdıyor, dolaplardan birini açıp nane çayı kutusunu ve bir fincanı çıkarırken çıkan ses beni ürpertiyor.

"Bunun seni mutlu edeceğini biliyordum." Sözleri midemi bulandırıyor.

Nasıl oluyor da bu adam beni daha iyi tanıyor gibi görünüyor? "Seni başka neyin mutlu edeceğini biliyorum."

"Öyle mi?" Çay poşetini açıp koyuyorum. "O da ne?"

Sıcak eller belime dolanıyor, beni o lezzetli sert bedene doğru çekiyor ve Alexei boynuma yumuşak bir öpücük kondururken dudaklarımdan kaçan iç çekişe karşı koyamıyorum.

"Bu." Nefesi tenimi gıdıklıyor.

Elleri karnımdan yukarı çıkıp göğüslerimi avuçluyor ve ben anında onun dokunuşuna doğru eğiliyor, kıçımı kalçalarına doğru bastırıyorum.

Sertliği içime işlerken inliyorum.

Onu o kadar çok uzaklaştırmak istiyorum ki. Beni sanat dersleri ve seksle kazanamayacağını anlamasını istiyorum, ama lanet olsun, bana böyle süründüğünde tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Seni zorladıysam özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma, elleri elbisemin içinden göğüslerimi yoğurmaya devam ederken, başparmakları hassas meme uçlarımda geziniyor. "Ama sen çok yeteneklisin, *solnyshka*. Bu beni bencil bir pislik yapsa da umurumda değil ama senin mutlu olmanı istiyorum."

Sözleri beni eritiyor.

Beni önemsemek için hiçbir nedeni yok. Evliliğimiz sevgi ya da şefkat üzerine kurulu değil ama yine de çizgiler giderek daha da bulanıklaşıyor. Bu da ona kızgın kalmamı zorlaştırıyor.

"Alexei." İç çektim.

Sağ elini göğsümden çekip elbisemin altından uzanarak kalçalarımın arasını kavırıyor.

Nefesim kesiliyor, boynumu ısırıp sertçe emerken külotumu kenara çekip iki parmağını içime daldırıyor.

"Ya biri içeri girerse?" Parmakları içimde kıvrılırken nefesim kesiliyor.
"Kardeşlerin-"

"Dudaklarından dökülmek üzere olan sesleri duyarlarsa gitmeyi akıl edeceklerdir, *ptichka*."

Homurdanıyor ve bunun onun için ne kadar hazır olduğumu anladığı için olduğunu biliyorum. "Senin mutlu olmanı istiyorum, *Solnyshka*."

Parmaklarını içime pompalamaya başladığında gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Başparmağı zaten şişmiş klitorisimin üzerinde tembel daireler çizmeye başlıyor ve buna karşı koyamayacağımı biliyorum.

Beni boşaltmak için ne yapacağını çok iyi biliyor. Ben de teslim oluyorum.

Arkama uzanıp boynunu kavırıyorum ve onu öpebilmek için başımı eğiyorum. Parmaklarımı boynunun dibindeki yumuşak saçlarda gezdiriyorum, dili ağzıma girmeye zorlarken inliyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, *ptichka*," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sertliğini kıcıma bastırırken.

İnliyorum, orgazmım parmaklarının sadece birkaç darbesiyle oluşmaya başladı bile.

"Kahretsin, benim için her zaman çok ıslaksın."

"Alexei," diye soluyorum, hızını artırırken sert göğsüne yaslanıyorum.

Elini göğsümden çekip belime doluyor ve beni kendine daha çok çekiyor.

"Biliyorum, *solnyshka*." Çenem ve boynum boyunca öpücükler bırakarak tüylerimi diken diken ediyor.

Dokunuşu daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor ve onu bu kadar çok arzulamam beni dehşete düşürüyor.

Ama bu kadar iyi hissettirirken çekip gidemem.

"Şimdiden çok yaklaştım," inliyorum, klitorisimi çalıştırırken kalçalarım eline karşı sallanıyor.

"Ne kadar çabuk , sikimi o kadar çabuk içine gömebilirim." "Oh

Tanrım."

Amım parmaklarının etrafında sıkılmaya başladı.

Alexei sikini bana sürttükçe homurdanıyor ve onun da beni ne kadar çok istediğini bilmek beni uçuruma yuvarlıyor.

Parmakları orgazmım boyunca beni çok iyi çalıştırırken ona karşı eğilerek haykırıyorum. Kalçalarımın bir ıslaklık akıyor ve Alexei'nin ağzından dökülen ses dizlerimin bükülmesine neden oluyor.

"*Siktir.*" Parmaklarını içimden çıkardı. "Sana ihtiyacım var Bianca."

Yüzümü ona dönebilmek için arkamı dönüyorum, ellerim geniş göğsünde gezinerek güzel yüzünü kavriyor.

Çikolata gözleri yüzümü tararken kara kaşları birbirine dolanıyor.

Tüm sert hatlarına ve dalgalanan kaslarına rağmen, Alexei Koslov'un çok farklı bir yönü olduğunu öğrenmeye başlıyorum; bu yönün pek çok kişiyle paylaşılmadığından eminim.

Parmak uçlarıma uzanıp onu öpüyorum, dudakları benim için ayrılırken kollarımı omuzlarına doluyorum.

Dili benimkine değdiği anda kontrolümü bir kez daha kaybediyorum, ağzını keşfederken bedenim onunkine karşı eriyor.

Onun tadı sarhoş edici ve ne kadar istemesem de daha fazlasına ihtiyacım var.

"Becer beni Alexei," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Lütfen."

Ellerini kalçalarımın arkasına dolayıp beni yukarı kaldırırken dudaklarından derin, gırtlaktan gelen bir ses dökülüyor.

Ağzı benimkine çarpıyor, bizi döndürürken beni sahipleniyor ve bildiğim bir sonraki şey, sırtım duvara yaslanmış ve ereksiyonunu kalçalarımın arasındaki kayganlığa sürüyor.

"Bu elbiselerden çok fazla stokladığım için çok memnunum." Eli külotumun üzerinden beni kavlıyor.

"Ben de," diye nefes nefese kalçalarımı sallıyorum.

"Tek sorun senin külot giymekte ısrar etmen." "Giymememi mi tercih ederdin?"

"*Solnyshka*," diye inliyor Alexei, başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor.

Külotum sırlıslık ve parmaklarının sıcaklığı nemli kumaşla karışıp klitorisime değince o kadar yüksek sesle inliyorum ki Alexei ağzımı kendi ağzıyla kapatmak zorunda kalıyor.

"Amımı örten bir şey olmadan etrafta dolaştığımı bilseydin konsantre olabilir miydin?"

Alexei kolunu belime doluyor ve bu konuda ne hissettiğini bana tam olarak göstermek için kalçalarını bana sürüyor.

"Başka hiçbir şey düşünemezdim. Senin için her zaman hazır olurdum," diye homurdanıyor. "Bunu ister miydin tatlım?"

"Oh, evet."

"Seni tezgâhın üzerine domaltıp arkadan becermeme izin verecek misin?"

Kukum onun sözleriyle sıkıştı ve kalçalarımın arasındaki ağrıyla inledim.

Beni doldurması için o kadar çaresizim ki bacaklarımı belinden çözüyorum.

Kaşları çatılıyor ama beni nazikçe yere indiriyor ve ben de adaya doğru yürümek için onun elinden kurtuluyorum.

"*Solnyshka*-" Alexei, külotumu indirmek için elbisemin altına uzandığım anda donup kalıyor, her iki ayağımın üzerinden çekip tezgahın üzerine fırlatıyorum.

Elbisemin eteklerini kıcımın üzerine kaldırıp tezgâhın üzerine eğildiğimde nefesi kesiliyor ve sıırsıklam olmuş amımı görebilmesi için kalçalarımı iyice açıyorum.

"*Siktir*."

Kalçalarımı yavaşça bir o yana bir bu yana sallarken yanağımı soğuk mermerin üstüne dayayıp gülümsemeye çalışıyorum.

Alexei'nin iniltisi mutfakta yankılanır ve ardından kemer tokasının sesi duyulur.

Omzumun üzerinden bakınca bana doğru geldiğini görüyorum, gözleriyle beni yutarken eli sikini kurtarmaya çalışıyor.

Kalın boyu ağzımı sulandıracak kadar sert ve hazır bir şekilde serbest kalırken çaresizce kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

Elleri kalçalarımı bulduğunda ve sikinin ucu girişimi dürttüğünde, gözlerim kapanıyor ve Alexei'ye karşı kendimi geri itiyorum, acele etmesini istemiyorum.

Kabzasına kadar gömülene kadar kendimi onun kalın uzunluğunun üzerine kaydırıyorum ve ikimiz de inliyoruz.

"Bianca."

"Sik beni."

Nefesim şimdiden kesik kesik geliyor ve o kadar ıslağım ki uyarılmışlığım kalçalarımın aşağıya doğru damlamaya başlıyor.

Alexei sikini sonuna kadar çekip tekrar içime sokuyor ve beni mükemmel bir şekilde gererken homurdanıyor.

İticileri acımasız ama ben doyamıyorum.

Beni sikerken sabit durmamı sağlamak için parmaklarını kalçalarımaya batırıyor, siki her içime girdiğinde G noktaya sürtünüyor.

İçimde bu kadar derinlere inebileceğini bilmiyordum ve kendini her serbest bıraktığında, doldurulma ihtiyacıyla haykırıyorum.

"Kahretsin, *ptichka*, daha fazla dayanamayacağım," diye Alexei.

İnliyorum, itişini karşılamak için ona karşı geri itiyorum.

"Kalçalarımdayan aşağı damladığını hissetmek istiyorum, Alexei."

"Bir Koslov'un sana sahip çıkmasını istiyorsun, değil mi *Solnyshka*?" Kendi kurtuluşunun peşinden koşarken itişleri özensiz ve umutsuz hale gelir.

"Evet." Doğru düzgün düşünemiyorum, tüm vücudum zevkten patlayacakmış hissediyor.

"Sen kime aitsin, *Solnyshka*?" "Sana."

"Adımı söyle. Sana kimin sahip olduğunu

söyle." "Sen, Alexei."

"Siktir git. Sen *benimsin*," diye homurdanan Alexei kendini bir kez daha içime iterek ikimizi de uçurumun kenarına gönderiyor.

Orgazmım vurdukça bacaklarım bükölüyor ve Alexei, ben onun horozunun etrafında kenetlenirken inliyor, içime dökölürken ondan her son damlayı sağıyor.

Vücudumda dalga dalga öylesine yoğun bir zevk dolaşıyor ki zar zor nefes alabiliyorum, orgazmımı atlatırken tenimde ince bir ter tabakası oluşuyor.

"Beni çok iyi karşıladın, *solnyshka*," diye mırıldanıyor Alexei, sikini yavaşça serbest bırakırken omzuma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyor.

Kendimi tezgâhtan itiyorum ve arkamı dönüyorum, bacaklarım hâlâ orgazmdan titriyor. Alexei'nin yanakları kızarmış ve bana bakarken gözleri şehvetle dolmuştu.

"Bir orgazm seni otomatik olarak affetmemi sağlamaz, biliyorsun değil mi?"

"Peki ya iki?" Kendini pantolonuna geri sokarken kıkırdıyor.

Gözlerimi yüzünden ayırmıyorum çünkü görkemli uzunluğunu gördüğüm an beni tekrar almasını isteyeceğimi biliyorum.

"Bu seni yolun yarısına getirir." Alt dudağımı ısıırıyorum.

"Çok çalışıyorsun, bunu biliyor musun?" Başını sallıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme .

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Külotuma uzandım ve arkama bile bakmadan mutfaktan .

ALEXEI

"BENİ DERSE GÖTÜRMEK ZORUNDA OLMADIĞINI BİLİYORSUN. NEREDEYSE BİR on beş dakikalık yürüyüş."

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum." Bir dur işaretine yaklaşırken arabayı yavaşlatıyorum.

"Dayanılmazsın."

Bianca'nın bana kaşlarını çatarak baktığını ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüğümde gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Ve kızdığın zaman inanılmaz seksi oluyorsun."

Gözlerim, atletinin altından göğüslerinin yumuşak kabarıklığını görebildiğim göğsüne kayıyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, arabayı kenara çekip onu arka koltuğa oturtmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Gözler yolda, Koslov."

Dikkatimi tekrar yola verirken sırtıyorum, sertleşen sikimin pantolonumun fermuarına sürtünmemesi için koltuğumda hafifçe kayıyorum.

"Bana dersinden bahset. Bir hafta oldu ve sen hala bana anlatmadın."

Bianca bana şu anda üzerinde çalıştığı eser ve yeni edindiği Marnie adında bir kız arkadaşı hakkında bilgi veriyor.

Ondan bahsedilince tüylerim diken diken oluyor. Böyle bir dünyada büyüdüğüm için Bianca kadar güvenmiyorum ve Feliks'in bu kızın geçmişini araştırması için aklıma bir not alıyorum.

Söz konusu Bianca olunca işimi şansa bırakamam.

"Bu bana telefonumu geri istediğimi hatırlattı."

"Yapamazsın."

"Neden?"

" nk  Mikhail'e onu Hudson'a attırdım." "Sen *ne*?"

"Bianca," diye iç geçirdim. "Ailemin evinde yaşamaya geliyordun. Birinin seni takip etmesi ya da bilgi almak için telefonunu hacklemesi riskini göze alamazdım. Bunu anlamamı beklerdim."

"Her geçen gün babama daha çok benziyorsun." Suratını asıyor.

"Neden bir telefona ihtiyaın var?"

"Arkadaşlarımla, babamla konuşmak, Instagram'ı kontrol etmek için mi?
Bunu anlamamızı ."

Eve dönüş için sinyal vermeden önce elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Bianca'nın yeni hayatına ve *bana* ne kadar iyi uyum sağladığını takdir ediyorum.

"Tamam, sana yeni bir telefon alacağım. Ama  zerine bir takip cihazı koyacağım ve numarayı vereceğin kişileri önceden onaylayacağım."

"Daha önce de söylediğim gibi, çekilmez."

Kalçasını sıkmak için uzanıyorum ve dokunuşumun altında kıvranıyor. Lezzetli amını hissetmek için parmaklarımı daha yukarılarda gezdirmek istiyorum, ama evimin garaj yoluna girdiğimde,  n tarafa park etmiş iki siyah SUV görüyorum.

"Doğruca odana gitmeni istiyorum, anladın mı?" Tekerlekler döndükçe arabanın etrafındaki çakıllar püskürüyor.

"Biliyorum, ama dinlemeyeceğim."

Ciplerin arkasına yanaşırken sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Bianca, lütfen-"

Arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Direksiyona vurdum. "Siktir!"

Ben arabadan indiğimde o çoktan merdivenleri çıkmış ve ön kapıyı açmıştı. koşarken kalbim göğsüme çarpıyor, merdivenleri çıkarken sağ elim silahımı kontrol etmek için ceketimin içine uzanıyor.

Bianca hızlı. Kırmızı spor ayakkabıları ahşap zeminde gıcırdayarak mutfığa doğru koşarken antrede sıçırıyor.

"Bianca!"

Ama artık çok geç.

Kardeşlerimin sesleri koridorda yankılanıyor ve köşeyi dönüp Danil'in onu kucakladığını gördüğümde içimden küfrediyorum.

Parmakları çıplak omuzlarını okşarken kırmızıdan başka bir şey görmüyorum. "Yürü git, Danil."

Danil bana göz kırparken Dimitri başını geriye atıyor ve gülüyor.

Bir odayı geçiyorum, kollarımı Bianca'nın beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Hey!" Dirseğini geri atıyor ama ben kollarını tutup yanlarına yaslıyorum.

", çalışma odama, *şimdi*."

Bianca alay ediyor. "Neden kardeşlerinle konuşmama izin vermiyorsun?"

Mikhail sırtıyor. "Çünkü bizim gülünç derecede iyi görünüşümüz onu tehdit ediyor." Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ama irkilmiyor bile.

"Buraya *yine* habersiz gelmeniz için iyi bir nedeniniz olsa iyi olur." Dimitri çenesini eğiyor, bana bakarken ifadesi ciddileşiyor.

"Belki de ofisinde konuşsak daha iyi olur, *velet*."

Gözleri hâlâ kollarımda tuttuğum Bianca'ya kayıyor. Öne doğru eğildim, dudaklarım neredeyse kulağına değiyordu.

"Eğer odana gidersen, bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Ben lanet olası bir çocuk değilim." Kollarını kavrayışından kurtardı ve bana doğru döndü. "Kalmak istiyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama elleri kalçasında ve yüzü çatık bir şekilde durmasından anladığım kadarıyla onu bu toplantıdan tek yolu omzuma atıp odasına götürmek.

Danil omuz silkiyor. "Bırak kalsın."

Ona ters ters baktım. "Bu senin bir karar değil."

"Alexei, ben de artık bu ailenin bir parçasıyım. Tehlikede olup olmadığımı, ailemin tehlikede olup olmadığını bilmeye hakkım var."

Ailemden kendi ailesi gibi bahsettiğini duymak göğsümü

kabartıyor. Üç erkek kardeşime bakıyorum ve hepsi başını sallıyor.

"Peki, ne söylemek istiyorsun?"

Dimitri ellerini ceplerine sokar. "Mario bize karşı bir tür saldırı planlıyor. Tehdidi Micah'tan öğrendik. Mario'nun adamlarından olduğu bilinen birkaç kişiyi takip ediyormuş ve onlar da Mario'nun, kendi deyimiyle '*şu Koslov piçleriyle*' ilgili bir şeyler planladığını ağzından kaçırmışlar."

"Ne tür bir saldırı?"

Aklımdan aileme zarar verebileceği her yol geçiyor.

Ellerimi yumruk yapıp sabit tutmaya çalışıyorum, bir yandan da mantıklı düşüncelerimi ele geçirmekle tehdit eden panik duygusunu bastırmaya çalışıyorum.

Danil başını sallar. "Uyuşturucu yakalamasından olası bir vur-kaç olayına kadar her şey olabilir. Bilmiyoruz."

Mikhail'in gözleri Bianca'ya kayar. "Ama işi şansa bırakmamalıyız."

"Katılıyorum." Kaşlarını attım.

Ne pahasına olursa olsun ailemi korumak zorundayım.

Bianca aramıza bakıyor. "Bu adamlar babamın eskiden gibi 'iki tarafa da çalışmaya' ikna edilebilir mi? Doğru fiyat karşılığında bu adamların çoğu sadakatlerini değiştirmeye ikna edilebilir. Günün sonunda umursadıkları tek şey maaş çekleri, kimden geldiği değil."

Kardeşlerim şaşkın ifadelerle Bianca'ya bakıyorlar.

Kendine olan güveninden etkilenerek bir kahkaha atıyorum.

"Bu doğru ve muhtemelen dikkate alacağımız bir şey. Bu arada, güvenliğimizi sıkılaştırmamızı öneririm."

Bianca bu sefer kardeşlerimin ona bakışlarını kaçırmıyor.

"Oh, hayır, eğer benden başka bir şey aldığını düşünüyorsan, tekrar düşünebilirsin."

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Kardeşlerime baktım.

Bianca bana bakıyor, mavi gözleri nefretle dolu.

Kardeşlerim hiç şikâyet etmeden şaşırtıcı bir şekilde odadan çıkarken gözlerimi ona kilitliyorum.

"Sanat dersini şimdilik iptal etmek zorundayım ve Zara da uzak durmalı-"

"Hayır."

"Bu tartışmaya açık değil Bianca. Benim kararım kesindir."

Gözleri açılıyor ve gülüyor. "Senin kararın mı? En başta beni o lanet kursa gitmeye iten sendin, şimdi de bunu elimden mi almak istiyorsun?"

"Şimdilik."

"Hayır." Başını sallıyor.

Koyu renk saçlarının birkaç teli başının üstündeki düğümden düşüyor ve onları kulağının arkasına sıkıştırmak için kaşınıyorum.

"Alexei, her zaman ikimizden birine yönelik bir tür tehdit olacak. Ailemizin doğası böyle, bu yüzden bununla var olmanın bir yolunu bulmalıyız, aksi takdirde çıldıracağım."

"Lütfen bu konuda işbirliği yapar mısın? Benim için?" "Hayır."

"Tamam, gidebilirsin. Gidebilirsin ama Feliks ya da Micah'ın sana derse kadar eşlik etmesini, hatta sen oradayken derse girmesini istiyorum."

Başını , bana bakarken çenesini sıkıyor. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Sakinliğimi korumak için tüm gücümü harcıyorum.

Özgürlüğünü elinden almaktan hoşlandığımı mı sanıyor?

"Baban seni tutmam için bana güvendi."

Bianca gülerken gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Evlendiğimden beri haber alamadığım babamdan mı bahsediyorsun? Ne desin."

Yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. Onu önemsedğine ikna etmekten başka bir şey istemiyorum ama sessizliğinin ardındaki gerçeği bilmesi riskini göze alamam.

İç çekiyorum, durumu yumuşatmanın bir yolunu arıyorum.

"Dersinize devam etmenize izin verirsem, bu sizi mutlu eder mi?"

"Şu anda bana ait olan tek şey o."

"Peki," . "Ama seni oraya ben götürürüm, ben alırım ve sınıfın dışında beklerim. Tartışmak yok."

"Peki ya telefonum?"

"Senin için bir telefon ayarlayacağım." Yüzünde bir gülümseme belirirken başımı sallıyorum.

"Yumuşuyorsun, Koslov."

"Ama hepsi bu."

"Buraya gelemezse Zara'yı ziyaret edebilir miyim?"

"Üzgünüm ama buna kesinlikle hayır."

"Alexei, bu lanet evde sıkışıp kalmaktan bıktım!"

"diye söylüyorum, şu anda başımızın üzerinde bir tehdit var ve size ne olacağı umurunuzda olmayabilir ama benim umurumda."

"Ama-"

"Bak, seni meşgul edecek inanılmaz yeni bir sanat stüdyon var. Ayrıca, seni meşgul edecek daha pek çok şey düşünebilirim, evden çıkmadığını fark etmeyeceksin bile."

"Ne gibi?" Bianca kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Buraya gelsen de sana göstersem nasıl olur?"

Bianca gözlerini deviriyor ama ellerini kalçalarından indirip bana doğru yürüyor.

Kollarımı beline dolayıp dudaklarımı dudaklarına götürdüğümde vücudum anında gevşiyor ve tatlı tadı karşısında iç çekiyorum.

Ellerimin şortunun üzerinden kışını avuçlamak için aşağıya inmesine izin veriyorum ve o inleyerek ellerini saçlarıma gömüyor.

Kapıdan bir ses geliyor. "Kahretsin, özür dilerim!"

Bianca geri çekiliyor, yanakları kızarıyor ve Dimitri'nin kapı aralığında durup elleriyle yüzünü kapattığını görüyoruz.

"Oops." Kıkırdıyor, bana bir bakış atarken alt dudağını ısırtıyor.

Ona göz kırpıyorum, ancak kardeşimin az önce tanık olduğu şey için bana cehennemi yaşatacağını biliyorum.

"Herkesin işinizi bilmesini istemiyorsanız, ikinizin de sevginizi yatak odasına saklamanızı öneririm."

"Merak etme, Bianca seyirciyi sever." Sırıttıyorum.

"Hey!" Bianca koluma bir tokat attı.

"Bana her zaman gösteri yapabilirsin, *golubushka*." Dimitri kıkırdar.

"Tamam, sözümü geri alıyorum." Bana baktı. "Çekilmez olan o." "Ben ne yaptım ki?"

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Dimitri?"

"İhtiyacım vardı." Bana bilmiş bir bakış attı. Bu bilginin sadece biz büyük kardeşler için olduğunu söyleyen bir bakış.

Mikhail ve Danil aile şirketimizde çok önemli bir rol oynasalar da henüz gençler ve bazı şeyleri bilmemeleri daha iyi olur.

"Bianca, neden gidip Mikhail'den sana yeni bir telefon ayarlamasını istemiyorsun? Eminim odasında birkaç yeni telefon vardır."

Bana gözlerini deviriyor ama ilk defa emirlerime karşı gelmiyor. Odadan dışarı çıkıyor ve her adımda kalçaları sallanırken o kot şortun içindeki kıcına hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Dimitri boğazını temizliyor ve beni şehvetin neden olduğu transımdan

çıkartıyor. Bir kaşını kaldırıp korkuyla baktı. "Birileri açıkça çizgiyi

aşmış." "Konuşmak istediğin konu bu muydu?"

Dimitri sırtarak kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor. "Hayır, bu benim ağabeyime bok atmam."

"Bana bok atmak için bir sebep yok. Çizgiyi aşmıyorum." "Onun kışına bakma şeklin bana aksini söylüyor."

"Ona hayranlık duyamaz mıyım?"

"Yapabilirsin... Ama sanırım sen de onu becerdin?" Dimitri'nin gözleri eğlenceyle dans ediyor ve ben kardeşime kaşlarımı çatıyorum.

"Bianca'yla evlenmek Gilanto hakkında bilgi edinmek için yapmam gereken bir şeydi. Durumumuz tamamen iş, başka bir şey değil." Bu yalan karşısında göğsüm sıkışıyor.

Dimitri sadece omuz silkiyor.

"Bana öyle gelmiyor ama inkâr içinde yaşamak istiyorsan bu senin sorunun. Bizim endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Sanırım o e-postayla ilgili daha fazla bilginiz var?" Dimitri başını sallar, yüzü ciddidir.

"Tükür o zaman."

"Matteo Ricci adında biri tarafından gönderilmiş."

"Ricci?" Ellerimi saçlarımda gezdirip bu ismi nerede duyduğumu bulmaya çalışıyorum.

Kardeşim duvara yaslanıyor. "Igor Ivanov ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Sikeyim.

"Rusya'daki Pahkan mı?"

"Evet. Yakın zamanda sürgün edilen ve yeraltına çekilen kişi. O zamandan beri kimse onu ne görmüş ne de haber almış. Görünüşe göre, bu Ricci denen adam eskiden onun için çalışıyormuş."

"Kahretsın."

"Feliks onu bulmaya çalışıyor ama sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Her ne sebeple olursa olsun, bu adamın ailelerimizin başına gelenlerle ilgili bazı bilgilere sahip olması muhtemel."

"Micah'a da söyle. Zaman kaybetmek istemiyorum."

Ailemden bahsedilince kulaklarım çınlamaya başladı.

Titrediklerini gizlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Igor'u kendim araştıracağım."

"Emin misin?"

"Evet. Bu sadece tek başıma yapmam gereken bir şey."

BIANCA

BIANCA'YLA EVLENMEK, ONUN HAKKINDA BILGI EDİNMEK İÇİN YAPMAM GEREKEN BİR ŞEYDİ.

Gilanto. Ödemem gereken bedel buydu Dimitri. Durumumuz tamamen iş, başka bir şey değil.

Ben aptal değilim. Alexei'yle birbirimize aşık değiliz ama onun bu kadar duygusuzca konuştuğunu duymak midemi bulandırıyor.

Belki de aramızda karşılıklı bir sevgi filizlenmeye başlamıştır diye düşündüm. Sanata olan tutkumu nasıl beslediğini, oturup annem hakkında konuşmamı nasıl dinlediğini, beni gerçekten önemsemeye başladığını düşündüm.

Gerçekten o kadar kör müydüm? Alternatifini düşünmek çok acı verici olduğu için mi aramızda daha fazlası olduğunu düşünerek kendimi kandırdım?

Alexei ve Dimitri'nin konuşmalarını dinlememeliydim.

Yine de Alexei Koslov ile yatmak gibi pek çok şeyi yapmamalıydim, ama bugünlerde tamamen kötü kararlar veriyorum gibi görünüyor.

Alexei'nin kardeşlerinin burada olması ve Mario Gilanto hakkındaki haberleri duymak, son birkaç haftadır içinde bulunduğum seks dolu balonu delmiş gibi görünüyor.

Tek seferlik bir şey olması gerekiyordu. Bir kaşıntıyı kaşımak ve daha fazlası değil. Ama Alexei Koslov'un içimde bu kadar derine gömülü olmasının, dilinin beni yutmasının nasıl bir şey olduğunu bir kez tatmak, tüm kontrol duygumu kaybetmeme neden oldu.

Belki de Alexei'nin ne kadar tehlikeli olduğunu ve onun ailesiyle ilişkili olmanın, ailesinin bir *parçası* olmanın ne demek olduğunu unutmak, çizgiyi aştığım için duyduğum suçluluğu biraz olsun hafifletmek istedim.

Ama bu gardımı indirebileceğim anlamına gelmiyor. Babama verdiği söz ne olursa olsun, Alexei'nin ilk sadakatının ailesine olduğunu unutmamam iyi olur.

Mikhail ve Danil'in deri koltuklardan birine uzandıkları oturma odasına doğru ilerlerken gözlerimdeki yaşlarla savaşıyorum.

"Mikhail?" Gülümsemeye zorluyorum. "Alexei bana bir telefon ayarlayabileceğini söyledi?"

MIKHAIL'IN BANA YENİ BİR TELEFON AYARLAMASI UZUN SÜRMEDİ. ALEXEI haklıydı, masasının çekmecesinde bir yığın yeni iPhone vardı.

Ona takip cihazı takmamasını söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum. Onun sadakati kardeşine, bana değil. Bu yüzden sessizce çalışmasını izliyor, Alexei'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalarken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"O iyi bir adam, kardeşim." Mikhail yeni telefonu açtı. "Her ne söylediye ya da yaptıysa bir nedeni vardır."

Beni okumak o kadar kolay mı?

Mikhail'in önünde gözyaşlarımın akmasına izin vermemek için elimden geleni yaparak hiçbir şey söylemiyorum. Bunun Alexei'ye geri dönmesini istemiyorum. Bu yüzden yanağımın içini ısıırıyorum ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum ki göğsümdeki bitmek bilmeyen ağrıdan başka bir şeye .

Mikhail beni daha fazla zorlamıyor, bu yüzden bana yepyeni iPhone'umu verdiğinde bir teşekkür mırıldanıyorum ve kapıyı kilitleyerek üst kattaki yatak odama çıkıyorum

Arkamda.

Odayı geçip banyoya gidiyorum, kapıyı da arkamdan kilitliyorum. Bunun Alexei'yi gerçekten dışarıda tutmaya yetmeyeceğini biliyorum ama aramıza biraz mesafe koymak, kafamdaki karmaşayı çözmeye çalışmak istiyorum.

Böyle bir sarmala girdiğimde beni gerçeğe döndürebilecek tek bir kişi var, o da Zara. O benim mantıklı sesim ve benimle mantıklı bir şekilde konuşabilecek kadar bu dünyadan kopuk. Alexei ve benim aramda olanları anlamama yardım edecek.

Telefonumun kilidini açıp Zara'nın numarasını yazarken akan suyun sesimi bastıracağını umarak hızla duşu açıyorum.

İki kez aldıktan sonra telefonu

açıyor. "Alo?"

En iyi arkadaşımın sesi duvarlarımın son parçasını da yıktı. "Zara?" Sesim çatlıyor ve sel kapıları açılıyor.

Banyomun zeminine çöküyorum, duygularım tüm kontrolü ele geçirirken küvete yaslanıyorum, akan suyun sesi beni sakinleştirmek için çok az şey yapıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken zar zor nefes alabiliyorum.

"B? Sen misin?"

"Evet." Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum. "Tatlım? Ne oldu? Neyin var?"

Telefonun diğerk ucunu karıştırıyor, televizyon sessizleşiyor.

"Her şey." İçimden bir hıçkırık kopuyor ve onu bastırmak için elimi ağızıma kapatıyorum.

"Alexei mi? Sana zarar verdi mi?"

Boğazım düğümleniyor ve ağızımı her açtığında boğuk bir hıçkırık daha kaçıyor.

"İşte bu kadar! Ben geliyorum."

"Hayır, yapamazsın." Nefes almaya çalışırken göğsüm kabarıyor. "Ben... Ben iyiyim."

"Bianca, ne oldu böyle? Çünkü sesin iyi gelmiyor."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve akan duşun sesine odaklanıyorum.

Zara'ya evliliğimle ilgili gerçeği söylemeden sorunun ne olduğunu açıklamamın bir yolu yok. Ve eğer bunu yaparsam, o tehlikede olacak.

Gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Ama gerçekliğimin ağırlığı beni ezmeye başlıyor ve arkadaşşıma Alexei'ye verdiğim sözü tutmaktan daha çok ihtiyacım var.

"Bianca, beni korkutuyorsun."

"Eğer sana bir şey söylersem..." Sakinleştirici bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Bunu kendine saklayacağına söz vermeni istiyorum. *Kimseye* söyleyemezsin. Ciddiyim, Zara."

"Söz veriyorum, şimdi bana neler olduğunu anlat."

Ağzımı bir kez açtım mı, duramıyorum. Her şey akıp gidiyor ve ben kendi düşüncelerimin hızına zor yetişiyorum.

Zara benim ve Alexei'nin evliliğinin ardındaki gerçeği açıklamama izin verdi.

Ailelerimizle ilgili ayrıntıların çoğunu ve birlikteliğimizin neden gerekli olduğunu atlıyorum ama ona düşün günümde olanlarla ilgili gerçeği anlatıyorum. Öz babamın hiç tanımadığım bir adamla evlenmem için beni nasıl gafil avladığını ve son birkaç hafta içinde ona nasıl değer vermeye başladığımı.

"Onun da aynı şeyleri hissetmeye başladığını düşündüm. Onunla yatmamam gerektiğini biliyordum ama çok yalnızdım ve o hep yanımdaydı. Gerçekten beni önemsiyormuş gibi davrandı. Çok *aptalım*."

Ben sözümü bitirdikten sonra Zara bir süre sessiz kaldı.

Banyom duştan dolayı buharlanmış ve sıcaktan üst dudağımı ince bir ter tabakası kaplamaya başlamış. Ama henüz kapatmak istemiyorum.

Zara boğazını temizler. "Bu... çok fazla."

"Biliyorum. Sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim. Hallettiğimi sanmıştım ama
-" Sesim çatallaşıyor.

"Emilio bunu sana nasıl yapar?" Zara tersledi. "Gerçekten seni hiç uyarmadım mı?"

"Hayır."

"Peki Alexei ile daha önce hiç tanışmadınız mı?" "Asla."

"Siktir. B, çok özür dilerim. Seni gördükten sonra benimle gelmen için seni zorlamam gerektiğini biliyordum. Bir şeyler doğru gelmiyordu ama hiçbir şey söylemedim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Babama rolümü oynayacağıma söz verdim ama sonra işler karıştı..."

"Birlikte yattığınız zaman."

"Evet... Siktir. Daha iyi bilmeliydim."

"Dimitri'ye gerçekten ilişkinizin tamamen iş amaçlı olduğunu mu söylediniz?"

"Kulak misafiri olduğum şey buydu," diye mırıldanıyorum yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarımdan aşağı süzülürken. "O kadar hayalperest miydim? Demek istediğim, tüm bu sanat işleri aptalca bir şey yapmamam için beni oyalamanın ve sessiz tutmanın bir yolu muydu?"

"Belki..." Zara iç geçiriyor. "Ama gerçek şu ki, sen taşındığından beri neredeyse her gün yanında olması gerekmediği halde yanında... Seni gözetlemesi için güvenliği yok mu?"

"Evet..."

"Onları hiç gördün mü?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Alexei her zaman yanımda olduğu için onlara ihtiyaç duymadım..."

"İşte böyle! Sana karşı gerçekten bir şeyler hissediyor gibi görünüyor," diyor Zara. "Bence Dimitri'ye karşı alttan alarak kendi kışını kurtarıyor, özellikle de ilişkiniz tamamen iş amaçlıysa. Demek istediğim, sana inanılmaz bir stüdyo inşa etmek için onca zahmete girdi ve şimdi seni derslere bile yazdırdı, ki bu çocukluğundan beri yapmayı hayal ettiğin bir şey. Bu hiç de yatırım yapmayan birine benzemiyor, B."

"Bilmiyorum... Daha önce de çok yanılmıştım."

"Bianca." Zara iç çekti. "O Jack değil."

Eski sevgilimden bahsedince irkildim.

Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünüyordum, ta ki onu yatağımızda başka bir kadınla sevişirken bulana kadar. Kırık bir kalpten ölebileceğini söyleyen insanların her zaman saçma ve dramatik olduğunu düşünmüşümdür. Ta ki ihanetin en kötüsüne şahit olup o acıyı kendim hissedene kadar.

Jack beni aylarca ortak arkadaşlarımızdan biriyle aldatmakla kalmadı, onu hamile de bıraktı.

Babam sonunda öğrendi ve Jack'in icabına kendisi baktı ama bunun bir faydası olmadı. Güvenim kırılmıştı ve onu bir daha asla bir araya getiremedim.

"En kötüsünü düşünmeye meyilli olduğunu biliyorum."

"Bu şekilde hazırlıklı olursun, Zara. Bir daha asla böyle gafil avlanmak istemiyorum."

"Bakın, size ne hissedeceğinizi söyleyemem. Sonuçta bu çok özel bir durum ve şimdi işin içine duygular girdiği için daha da karmaşık bir hal aldı."

"Biliyorum..."

"Kalbiniz size ne söylüyor?"

Alexei'yi istiyor.

Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla korkutuyor çünkü kalbimi koruma konusunda ne kadar kötü bir iş yaptığımı gösteriyor.

Alexei'yle ilişkiye girmenin tehlikeli olacağını en başından beri biliyordum ama yine de yaptım ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım.

"Bana ne söylediğinin bir önemi yok." Kalbimin etrafına duvar örmek için elimden geleni yapıyorum. "Ona sahip olamam, en azından gerçekten önemli bir şekilde. Her fırsatta onunla yatağa atlamak yerine kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliyim. Bu sadece kafamı daha da karıştırıyor."

"Anlıyorum, ama beni dinle B. Alexei'nin sana bakışı... Bu ilişkide sadece iş için bulunan biri değildi. Güven bana, bence Alexei Koslov sana aşık oluyor."

"Buna inanmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

ALEXEI

SOLNYSHKA'M BENDEN KAÇIYOR.

Kardeşlerimin habersizce gelmeye karar verdiği geçen geceden beri benimle neredeyse iki kelime bile konuşmadı.

Gilanto hakkındaki konuşmaya onu da dahil ederek bir tür ateşkes sağladığımızı düşünmüştüm ama görünüşe göre tam tersi oldu.

Ne zaman bir odaya girsem, masada oturuyor, yemek yiyor ya da stüdyosunda resim yapıyor olması fark etmeksizin odadan çıkıyor. Sanki aniden benim yanımda olmaya dayanamıyor.

Memnun olmalıyım. Bianca'yla yakınlaşmak hiçbir zaman planımda yoktu çünkü bu ikimiz için de çok büyük bir risk olurdu. Odağımı kaybetmeme ve Emilio'ya verdiğim sözü, kendime verdiğim sözü unutmama izin verdim.

Ne pahasına olursa olsun Bianca'yı koru.

Onu şövalesinin başında oturmuş, sırtı bana dönük, yeni bir eser üzerinde çalışırken buluyorum. Hâlâ taslak çiziyor, bu yüzden henüz ne olduğunu anlayamıyorum.

Parmak eklemlerimi hafifçe kapıya vuruyorum ve sırtı geriliyor. Etrafına bakma zahmetine bile girmezken midemdeki batma hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bu gece şehre gitmem gerekiyor. Micah aşağıda." *Sana göz kulak olmak için.* İkinci kısmı yüksek sesle söylemiyorum, bu sadece daha fazla somurtmasına neden olur.

Benimle mücadele etmeye çalışıp çalışmayacağını, yanıma gelmek isteyip istemeyeceğini ve artık bu ailenin bir parçası olduğunu bana hatırlatıp hatırlatmayacağını görmek için bir an duruyorum.

Ama yapmıyor.

Basitçe fırçasını alır, kırmızı boyaya batırır ve boş tuvale kan gibi bulaştırır.

Micah'ın beklediği yere gidiyorum.

bir adam, neredeyse 1.80 boyunda, kafası tıraşlı ve her iki kolunda da tam kol dövmeleeri var.

"Stüdyosunda."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını

sallıyor. "Muhtemelen ben dönene kadar orada

kalacak."

Micah tırazana yaslanırken ben de ceketimin içine sıkıştırdığım silahlarımı bir kez daha kontrol ediyorum. "Ricci'den haber var mı?"

Ricci'den bahsedince dişlerim birbirine çarpıyor.

Ailemin ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğüm adamın aslında o olmadığı ortaya çıksa bile, o masum olmaktan çok uzak. O herif intikamcı ve sadist bir canavar ve her halükarda ölmeyi hak ediyor.

Ama en çok istediğim şey adalet. Ailem için. Onlara rehberlik edecek tek kişi olarak benimle büyümek zorunda kalan kardeşlerim için.

Ve tüm bunları yaşamak ve bir dakikadan diğerine büyümek zorunda kalan kendim için.

"Kardeşlerimin bu akşam benim için bazı yeni bilgilere sahip olacaklarına güveniyorum."

Kardeşlerim ve kuzenimiz Anton dışında, Micah ve Feliks aile sırlarımı saklamaları konusunda güvendiğim tek iki kişi. Sürekli bir hedefe sahip olmak

güvenebileceğiniz, para ya da koruma karşılığında size ihanet etmeyecek insanlar bulmanın zor olduğu anlamına gelir.

"Bu gece Asım'la buluşacağım."

"Yalnız mı?" Micah'nın kara kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Onunla başa çıkabilirim." Kıkırdıyorum, tabancamı sağ göğüs kılıfıma geri sokuyorum.

"O bir yılan."

Micah'ya "Yılanların bile bir faydası vardır," diye hatırlatıyorum. "Rus Çay Odaları'nda buluşuyoruz."

"Aleksandr çalışıyor mu?"

"Evet, bundan emin oldum."

Micah başını sallar.

"Güncellemeler bekliyorum." Merdivenlerden yukarı bakıyorum.

Başını sallıyor. "*Da, Pahkan*. Umarım Asım'ı terletirsin."

RUS ÇAY ODASI'NA VARDIĞIMDA ASIM'IN BENİ BEKLEDİĞİNİ GÖRDÜM.
Ben.

Şehirde toplantı yapabilecek kadar rahat hissettiğim birkaç yerden biri. Çalışanların çoğu benim muhasebemde ve ketum olacaklarına güvenebiliyorum.

"Uzun zamandır mı bekliyordun?" Asım'ın karşısındaki kırmızı deri kabine geçip ceketimin düğmelerini açıyorum.

Aramızdaki masanın üzerinde duran tek bir mum, Asım'ın yüzünü turuncu bir ışıltıyla aydınlatıyor.

Bana bakarken sek votkasından bir yudum alıyor.

Ne kadar zamandır beklediğini çok iyi biliyorum. Aleksandr, Asım gelir gelmez bana bir mesaj gönderdi.

"Çok uzun değil." Saçları ağarmış ve beyaz gömleğinin yakasının altından boynuna doğru uzanan soluk dövmeleleriyle neredeyse benim iki katım yaşında. Koyu renk gözlerinde, çok iyi bildiğim bir perili nitelik var.

Ailem on yıl önce öldüğünden beri Asım'la çalışıyorum. Onların en güvendiği müttefiklerinden biriydi ve ben ailenin başına geçtiğimde o da kalmaya karar verdi.

Birçoğu yapmadı, ama onları suçlamıyorum. Henüz yirmili yaşlarımın başındaydım ve üç küçük kardeşimi büyütmenin yanı sıra babamın tüm işlerini yürütmekle görevlendirilmiştim.

Çoğu kişi başarısız olduğumu görmek istedi. Bu da benim başarılı olma arzumu körükledi.

"Yeni... durumun nasıl?" Asım içkisinden bir yudum daha alırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bellucci kızı casa del Koslov'a iyi yerleşti mi?"

Koltuğumda öne doğru eğildim ve etrafıma bakarken kollarımı masaya dayadım.

Mekân tıklım tıklım, bu yüzden duyulma ihtimalimiz yok, ama bu benim rahatsızlığımı hafifletmiyor.

"Konuşma konusunu elimizdeki meseleyle sınırlı tutmayı tercih ederim."

"Elbette." Asım başını sallar.

Bir garson belirdi ve önüme bir buzlu bardak koydu. "Sizin için duble votka, Bay Koslov."

Dudakları kan kırmızısına boyanmış ve platin sarısı saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Bardağı dudaklarıma götürürken gözleri benden ayrılmıyor.

Bianca'dan önce, ona seve seve ilgi gösterirdim. Onu çatı katıma götürür ve iyi vakit geçirtebilirdim. Ama artık öyle değil.

Beni korkutsa da, başka biriyle yatma düşüncesine karşı duyduğum tiksinti beni şaşırtmıyor. Bianca'nın tadına baktığım an

Bellucci, geri dönüş olmadığını biliyordum.

"*Spasiba*." Garsonu kovdum.

Asım onun uzaklaşmasını izlerken sırtıyor.

"Şimdi, kardeşim gelmeden önce konuşmaya başlamanızı öneririm."

Asım içkisini dudaklarına götürür ve votka boğazını yaktığı için irkilerek kalanını yudumlar.

Benimle paylaşmak üzere olduğu şey her neyse kendimi ona hazırlıyorum.

"Otuz yıl önce baban Rusya'daki iki mülkünü Ivanov'a teslim etti." Bardağını tekrar masaya bırakıyor.

"Teslim mi oldu?"

"Para alışverişi yapıldığına dair herhangi bir iz bulamadık."

"Onları öylece teslim mi etti?" Bu hiç mantıklı değil. "Öyle görünüyor."

"O mülkler bir servet değerinde olabilirdi. Neden onları öylece teslim etsin ki? Ona şantaj mı yapıldı?"

Babam New York'taki en güçlü Pakhan'dı. Ona şantaj yapmak için çok güçlü bir adam gerekirdi.

"Hâlâ bunu araştırıyorum. Babanı iyi tanırdım ve bu hiç mantıklı gelmiyor."

"Bu Igor Ivanov hakkında bulabileceğin her şeyi bilmem gerekiyor." Asım ayağa kalkmadan önce başını sallar.

"Seni tekrar görmek güzel, Alexei." Kabinden çıkmadan önce tokalaşmam için elini uzattı.

İçkimin geri kalanını bitiriyorum ve kardeşlerimin gelişi için tam bir tur sipariş ediyorum.

Dimitri on dakika sonra Asım'dan boşalan yere geçer. "Uh oh, kızgın görünüyordun."

Danil benim yanıma kayıyor ve Mikhail de Dimitri'nin yanındaki yeri alıyor.

Hepimiz aynı siyah takımları giyiyoruz, saçlarımız düzgün bir şekilde toplanmış. Mikhail ve Danil sinekkaydı tıraş olmuş olsalar da Dimitri ve ben her zamankinden daha kirli sakallıyız.

Koslov genlerinin güçlü olduğu inkar edilemez.

"Asım az önce gitti."

Mikhail başını sallar. "Söyleyecek faydalı bir şeyi var mıydı?"

Asım'ın benimle paylaştığı bilgileri hızlıca onlara aktarıyorum.

Dimitri çok sinirli görünüyor, kabinde arkasına yaslanmış ve ellerini masaya dayamış, büyük pazuları gömleğinin altında esniyor.

Danil benimle Dimitri'nin arasına baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Igor'un *Papochka*'ya karşı büyük bir kozu olduğu açık." Dimitri

kaşlarını çattı. "Hiç mantıklı değil, bu adamdan hiç bahsetmedi."

Ellerimi meşgul etmek için votkamı bardağımın etrafında döndürürken

omuz silkiyorum. "Bizden çok şey sakladı," diye hatırlatıyorum ona.

"Biz çocuktuk."

"Bir uyarı iyi olurdu."

"Evet, cinayet bir şey olabilir. İnsanlar bunun için plan yapamaz."

Dimitri bunu konuyu kapatmak için bir işaret olarak kabul eder.

"Ricci'den haber var mı?"

Kardeşim başını sallıyor. "*Siktir*."

"Yine de takip ettiğim başka bir ipucu var, bu yüzden yakında senin için yeni bilgilerim olacak, *velet*."

Birden iş konuşamayacak kadar yorgun düşerek el salladım.

Görünüşe göre hiçbir yere varmayan daha fazla konu elime tutuşturuluyor. Yine de, en çok değer verdiğim kişilerin hayatları diğer uca bağlıyken, hiçbirini görmezden gelemem.

Eve dönmeden önce kardeşlerimle bir içki daha içmek için kalıyorum.

Şehirdeki çatı katında kalabilirdim ama Bianca'dan ayrılma düşüncesi beni huzursuz ediyor. Micah'ya tamamen güveniyorum ama ona yakın olmak istiyorum. Benimle konuşmadığı zamanlarda bile, onun yanımda olduğunu bilmek beni sakinleştiriyor.

Maserati'mle Queens'e, *solnyshka*'ma geri dönüyorum. Benim küçük güneşime. Şu anda hayatımda kardeşlerimden başka tek ışık.

İçeri girer girmez Micah'yı rahatlatıyorum ve Bianca'ya iyi baktığı için teşekkür etmek amacıyla arabamın anahtarlarını ona atıyorum.

Onları yakalıyor ve başını sallıyor. "O uyuyor."

Üst kata çıkmak için yanından geçerken omzuna vuruyorum. Yatak odasının kapısı kapalı, bu yüzden ahşap zemin boyunca dikkatlice yürüyorum.

Parmaklarım kapıyı açmak için kaşınıyor, uyurken onu bir anlığına görebilmek için. "Sadece bir bakış..."

Yavaşça kolu çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Koridordan gelen alçak ışık yatağı aydınlatıyor ve bulduğum şey karşısında bir iniltiyi bastırıyorum.

Çıplak, ipek çarşafı etrafına ve kalçalarının arasına sarılmış, bana yumuşak kıvrımlarının mükemmel görüntüsünü veriyor.

Ağır göğüsleri her nefeste yükselip alçalıyor, yumuşak, pembe meme uçları o kadar davetkâr ki ağzım sulanmaya ve sikim sertleşmeye başlıyor.

Görünmeyen tek şey amcığı ve düzeltmek için çaresizim.

Bir süre kapı aralığında durup onun uyumasını izliyorum.

Sanki beni orada hissediyormuş gibi sırtı hafifçe eğiliyor ve kalçaları birbirine sürtünüyor, ipek çarşaf aralarına sıkışıyor.

"*Solnyshka...*" Zonklayan sikimi sıkarken nefesimin altında inliyorum.

Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ve ben ereksiyonumu pantolonumun içinden ovmak zorunda kalıyorum, ağrıyı hafifletmek için avucumu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum.

Çarşafı bir kenara atıp çıplak amını ortaya çıkaracak olsam, onu uyarılmışlığıyla parıldarken bulacağımı biliyorum, içine girmem için o kadar hazır ki...

Kendimi durdurmaya fırsat bulamadan odayı geçiyorum.

Yatağın kenarında diz çökerek, gövdesinin üzerine örtülmüş çarşafı sıyrıyorum ve onu uyandırmamaya dikkat ederek bacaklarının arasından yavaşça çözüyorum.

Çarşafı kalçalarının arasından kaldırdığım anda geriniyor, yumuşak kalçalarını açıyor ve parlayan pembe seksini ortaya çıkarıyor.

"Oh, *ptichka*," diye inliyorum nefesimin altında.

Benim için çok hazır ama onu uyandırmak istemiyorum. Bu yüzden ona ihtiyacı vereceğim ve kendimle daha sonra ilgileneceğim.

Kollarımı yavaşça kalçalarının iki yanına koyuyorum ve ağzımı nazikçe amına doğru indirip dilimi yumuşak bir şekilde göbeğinde gezdiriyorum.

İnliyor, kalçaları anında bana çarpıyor, bu yüzden tekrar yapıyorum, dokunuşumun altında kıvrılırken bir inilti ısırıyorum.

Onu tamamen uyandırmamak için uzun, yavaş darbelerle yalıyorum.

Çoktan sıırılsıklam olmuş, sanki kendi rüyaları da bizi düşünmekle doluymuş gibi.

Dilimi derinliklerine sokarken bir iniltiyi ısırıyorum, bana karşı yumuşakça öğütürken tatlı sularının tadına bakıyorum, iç çekiyorum.

O kadar mükemmel ki.

Sikim fermuarımı zorluyor, onu kurtarmak için çaresizce çırpınıyor ama yapamıyorum.

Benim zevkim sonra gelecek. Şu anda, *solnyshka*'nın en tatlı rüyaları görür.

Dilimi yavaşça göbeğine sokup çıkarıyorum, sonra da merkezine doğru sürüklüyorum.

Dudaklarımı klitorisinin etrafına sardığımda ve nazıkçe emdiğimde çok yüksek sesle inliyor.

Parmakları saçlarımda gezinirken, kalçalarını ağzıma doğru yavaşça hareket ettirmeye başladığında ürperiyorum.

Bianca'nın hem sert ve hızlı olduğunda, hem de acele etmediğimde ve onu tamamen ıslatacak kadar yavaşça serbest bıraktığımda boşalmasına bayılıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda göğüslerinin kabardığını, nefesinin hızlı hızlı kesildiğini görüyorum ve çok yaklaştığını anlıyorum.

Benim için gel, Solnyshka.

Orgazm olurken kalçalarının arasında bir ıslaklık birikiyor, orgazmını atlatırken bacakları yüzümün iki yanında titriyor.

"Mmm..." Kalçalarını bana doğru sürtmeye devam ediyor.

Amını yavaşça yalamaya devam ediyorum, o huzurlu bir uykuya dalarken yavaşça yatağa doğru gevşerken onun uyarılmasını alıyorum.

Klitorisine son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyorum ve çarşafı tekrar vücudunun üzerine örtüyorum. Cildinde çok güzel bir pembe kızarıklık var ve uyku onu bir kez daha altına çekerken yüzünde hafif bir gülümseme var.

"İyi geceler, *Solnyshka*," diye fısıldıyorum odadan çıkarken.

Kendi tahliyle ilgilenmek için , bu yüzden koridorun karşısındaki odama gidiyorum ve hemen banyoya giriyorum. Duşu açtıktan sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum, ereksiyonum serbest kalıyor ve ekstra alanla daha da sertleşiyor.

Aşağıya bakıyorum ve ucu şimdiden precum ile parlıyor.

Koridora geri dönüp kendimi Bianca'nın yumuşak kalçalarının arasına gömmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama onun bana gelmesine ihtiyacım var.

Aklını kurcalayan şey her neyse, benden uzak durmak istemesine neden oldu.

Eğer bu kadar bencil bir piç olmasaydım, gitmesine izin verirdim. Ama şimdi tadına baktım, ondan asla vazgeçebileceğimi sanmıyorum.

Zonklayan uzunluğumu avucuma alıp duşa girerken sertçe pompalarken inliyorum.

Kendimi sabitlemek için sol elimi soğuk fayanslara bastırıyorum, su gergin kaslarımın üzerinden akarken sağ elimle sikimi sert ve hızlı bir şekilde çalıştırmaya başlıyorum.

Aminin tadı hâlâ dilimdeyken, taşaklarımın sıkışması ve omurgamın tabanının karıncalanmaya başlaması uzun sürmüyor.

Elimi becerirken kalçalarım titriyor, başparmağımı yarığımın üzerinde gezdirirken kavramam acı veriyor.

"Bianca." Onu duşta benimle birlikte hayal ederken gözlerim kapanıyor, ben onu arkadan becerirken eğiliyor.

Beni o kadar iyi karşılıyordu ki, sikim iç duvarlarına defalarca vurdukça zevkten ağlıyordu.

Boşalırken aminin etrafımda sıkışma hissi.

"Siktir." Hızımı artırıyorum, onu koridorun karşısında, kalçalarının arasında hâlâ kaygan bir şekilde hayal ediyorum. Ben gittikten sonra uyandı mı? Hâlâ daha fazlası için can atıyor ve kendine bakmak için parmaklarını bacaklarının arasına daldırmak zorunda mı?

Böyle bir düşünce, salıverilmemle birlikte gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor.

Ben dökülürken adı dudaklarımdan dökülüyor, her son damlayı çıkarmak için sikimi tekrar tekrar pompalarken vücudum titriyor.

Bu ilişkinin sadece işle ilgili olduğuna kendimi bile inandıramıyorum. Bianca Bellucci'yi asansörde gördüğüm andan itibaren

Waldorf, benim elim çoktan dağıtılmıştı.

Şimdi tek yapmam gereken nasıl oynayacağıma karar vermek.

BIANCA

GÜNEŞ PENCEREDEN İÇERİ GIRIYOR VE YÜZÜMÜ ISITIYOR.
Yavaşça uyan.

Dün gece gördüğüm en muhteşem rüyayı hatırlarken uzuvlarımı esnetip kalçalarımı birbirine sürterken memnun bir iç geçiriyorum.

Uyarılmışlığımla kayganlaşan dudaklarımdan yumuşak bir inilti

kaçıyor. Gördüğüm rüya Koslov'la ilgili olunca hiç şaşırmadım.... Çok net hatırlıyorum.

Alexei ben uyurken içeri girdi ve kalçalarımın arasına diz çökerek dilini ağrıyan göbeğimin üzerinde gezdirdi. Beni o kadar yavaş boşalttı ki, amımı yalarken acele etmedi ve bu yaşadığım en yoğun orgazmlardan biriydi.

Keşke gerçek olsaydı.

Kalçalarımın arasında oluşan ağrıyı görmezden gelerek, Alexei'ye zonklayan klitorisimi ovmak için uzanma tatminini vermek istemeyerek, çıplak vücudumu zar zor örten ince ipek çarşafı geri atıyorum ve yataktan çıkıyorum, sadece kapımın aralık olduğunu fark ediyorum.

"Bu çok garip..." Peluş halının üzerinde aceleyle kapıyı kapattım.

Dün gece kapattığımı hatırlıyorum çünkü Micah koridorun sonunda Alexei'nin ofisindeydi ve ben de 'bebek bakıcıyla' biraz yalnız kalmak istedim.

Alexei geldi mi?

Gerçek olduğu düşüncesiyle yanaklarım yanıyor.

Ona çok kızmış olabilirim ama ben uyurken beni boşaltma bedenimi arzuyla canlandırdığını inkâr edemem.

"Soğuk bir duşa ihtiyacım var..."

MARNIE VE BEN DERSTEN SONRA MALZEMELERİMİZİ TOPLUYORUZ. "KÜÇÜK BİR SANAT VAR

sergi düzenleniyor, gitmek ister misiniz? Cuma günü. Programdan yeni mezun olan bazı gelecek vaat eden sanatçıların eserleri sergilenecek. İyi bir networking fırsatı da olacak. Sanırım sınıfın çoğu gidiyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Yeni sanatçıları desteklemek ve bölgede yeni insanlarla tanışma şansı yakalamak harika bir fırsat.

Hay sikeyim. Bu kararı tek başıma veremem, önce Alexei'ye sormalıyım.

Marnie ruh halimin bozulduğunu fark etmiş

gibi görünüyor. "Meşgulsen sorun değil."

"Hayır, kontrol etmem gerek..." Marnie'nin tuhaf olduğumu düşünmesini istemediğim için 'kocamla' kısmını atlıyorum.

"Bana mesaj at." Çantasını omzuna atıyor. "Atacağım."

Gülümsemeye zorluyorum.

Eşyalarımı için beni yalnız bırakmadan önce bana el sallıyor.

Sanat binasından çıkarken, kollarını göğsünde kavuşturmuş Range Rover'ın tamponuna yaslanmış Alexei'yi gördüğümde arzudan çatlamam gerekirdi.

Siyah pantolonu ve kaslı ön kollarını ortaya çıkarmak için dirseklerine kıvırdığı beyaz gömleğiyle muhteşem görünüyor.

Sınıftaki kızlardan birkaçının yanımdan geçerken gözlerini Alexei'den ayırmamalarını kaçırmıyorum.

Onlara ters ters bakıyorum, bu da Alexei'nin kıkırdamasına neden oluyor.

"Sınıfın dışında beklemediğine şaşırdım." Ellerimi sundress elbisemin üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu düşündüm."

"Cuma günü yakınlarda bir sanat sergisi var, ona istiyorum." "Hayır."

Arabanın kaputunu iterek bana doğru yaklaştı.

"Tam anlamıyla on dakika uzaklıktaki küçük bir mekanda düzenleniyor. Sınıfın çoğu gidiyor-"

"Cevabım hayır."

"Neden?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Bu çok tehlikeli." Benim vücut dilimi yansıtıyor.

Başımı sallıyorum, parmak uçlarımı o güçlü kolların üzerinde gezdirme arzumdan kurtulmaya çalışıyorum.

"Ya sen de benimle gelseydin? Ya da Micah? Ya da tüm Koslov ailesi, umurumda değil. Sadece *lütfen*, bırak gideyim."

"Hayır."

"Bunu düşünmedin bile."

"bir şey yok. Bu çok tehlikeli ve güvenliğinizden ödün vermeyeceğim."

"Bu lanet olası bir sanat sergisi!" Ellerimi havaya kaldırdım.

Alexei gözlerini etrafta gezdirirken bana ters ters bakıyor.

Olay çıkarıp çıkarmadığım umurumda değil.

"Seninle şehre gelmeyi ben istemedim ki. Queens'te, Tanrı aşkına!"

"Bunu eve gittiğimizde konuşabiliriz." Koluma girmek için uzandı ama ben geri çekildim. "Bianca, arabaya bin."

"Hayır."

Gözleri parlıyor.

"Seni omzuma atıp arabaya bindirmem gerekiyorsa, ." Omuz silkiyorum, kıpırdamayı reddediyorum. "Sanat sergisine gitmeme izin ver."

Bir adım daha geri çekiliyorum.

Alexei'nin dizginleri gibi görünüyor ve ben onun elinden kurtulacak kadar hızlı değilim.

Elini bileğime doluyor ve beni çekiyor, başını eğerek kulağıma fısıldıyor: "Çocuk gibi davranmayı bırak ve bin şu lanet arabaya."

Nefesi boynumu gıdıklıyor ve sesindeki gücün tadını çıkararak ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Nasıl oluyor da bu adam bir an gözümü kıpırmızı yaparken, bir an sonra ayaklarının dibinde bir su birikintisinde erimeyi isteyebiliyorum?

"Tamam." Omuz silkerek ellerinden kurtuldum ve hışımla yolcu tarafına geçtim.

Arkamdan geliyor, kemere uzanmadan önce koltuğa oturmamı bekliyor.

"Kendi kemerimi kendim yapabilirim."

Alexei beni görmezden geliyor ve kemerimi bağlamak için eğiliyor.

Eli çıplak kalçama değdiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor ve onun misk kokulu kolonyasının kokusunu alıyorum.

Kapıyı kapatıyor ve ben de onun arabanın önünden geçip sürücü koltuğuna tırmanışını izliyorum.

"Surat asmayı bırak. Dışarı çıkmaya izin verdiğim için kendini şanslı saymalısın." Kapısını çarparak kapattı.

Dudaklarımdan kaçan histerik kahkahayı durduramıyorum. "*Şanslı* mı?"

"Ailemize yönelik bu tehdidi yeterince ciddiye aldığınızı sanmıyorum." Alexei emniyet kemerini bağlar. "Aksi takdirde beni bu konuda sorgulamazdınız."

"sonra hayat böyle mi olacak? Her şey için senden izin almak zorunda mı kalacağım?"

Alexei hiçbir şey söylemiyor, gözlerini ileriye

dikiyor. "Oh, siktir git."

Kemerini çözdü ve yüzünü bana dönmek için koltuğunda döndü.

Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Dişlerini sıkarken güçlü çenesi gergin, gözleri üzerimde geziniyor, sanki bana nasıl davranacağına tam olarak karar verememiş gibi.

Bu adamın her santimi güç ve kontrol çılgınlıkları atıyor.

Bir an için öfkeyi görmezden geliyorum ve gözlerimin o lezzetli geniş omuzları almasına izin veriyorum. Gömleğinin kumaşı pazularına yapışıyor ve ben gömleği bedeninden söküp atmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Bana bakarak seni sanıyorsan yanılıyorsun." Alexei koltuğunda kayar.

Gözlerim aşağıya, pantolonundaki çok belirgin şişkinliği yerleştirmek için genişçe açtığı güçlü kalçalarına kayıyor.

Karnımın alt kısmında ısı birikiyor, eğilip onu tam burada, otoparkta ağzıma almayı hayal ederken öfkemi şehvete dönüştürüyor.

"Konuş benimle, Bianca."

"Hayır, artık konuşmak istemiyorum." Emniyet kemerimi çözüyorum. "Bu bizi hiçbir yere götürmeyecek gibi görünüyor."

Ben orta konsola tırmanmaya başladığımda Alexei'nin gözleri açılıyor.

, bu yapmam gereken son şey ama umurumda değil.

Dün geceki rüyamdan sonra bütün gün ağrıyordum ve elleri belimi bulup kucağına çıkmama yardım ederken, kalçalarım onunkilerin iki yanında dururken onun da bunu istediği açık.

"Ne yapıyorsun?" diye hırlıyor.

"Kontrolü ele almak." Sundress elbisemin bağlarına uzandım.

"Bianca," diye inliyor bağları çözüp elbisemin belimde toplanmasına izin verdiğimde.

Göğüslerim ağırlaşıyor ve ağrıyor, ama o ellerini kalçalarımda tutuyor.

Bu olmaz.

Öne doğru eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum, hafif kirli sakalı yanağıma sürtünüyor.

"Pencereler karartılmış, değil mi?"

"Evet." Parmaklarını kalçalarımın yumuşak etine geçiriyor.

"İyi, çünkü külot giymiyorum," diye kulağına fısıldıyorum.

Güçlü elleri kalçalarımı okşayıp elbisemin altında kaybolurken Alexei inliyor.

"Ve ben senin için çok hazırım, Alexei."

Tam olarak ne kadar hazır olduğumu anlamak için parmaklarını kıvrımlarımın arasına daldırırken Alexei'nin yüzünü izlemek için geri çekiliyorum.

İki parmağını amımın içine, boğumuna kadar sokarken gözleri parlıyor.

Yavaşça içime pompalarken kalçalarımı sallıyorum, tam istediğim gibi çalışıyorum.

"Buraya gel." Meme ucumu ağzına almak için öne eğildi.

Dişlerini hassas tomurcuğa sürttüğünde haykırıyorum, sırtım ona daha da fazlasını vermek için eğiliyor.

"Şimdi böyle mi yapacağız?" Diğer göğsümü eline alıp şişmiş eti nazıkçe yoğururken nefes nefese kalıyorum. "Kavga edip uzlaşamadığımızda seks mi yapıyoruz?"

Alexei kıkırdıyor, nefesi meme ucumu

gıdıklıyor. "Benim için çalışıyor." Parmaklarını serbest bırakıyor.

Boşluğa haykırıyorum ama parmaklarını ağzına alıp emişini huşu izliyorum.

"Beni becermek istiyor musun Bianca?" Gözleri öyle bir arzuyla dolu ki, kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor.

"Evet." Kemerini kurcalıyorum, sikine ulaşmak için o kadar ki tokayı açmakta zorlanıyorum.

"Bırak beni, *solnyshka*," diye mırıldanır Alexei.

Ellerimi pazılarına dayayıp inliyorum, bir eliyle kemerini çözüp fermuarını hızla açmasını hevesle izliyorum.

İçeri uzanıp sikini serbest bıraktığında dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor.

O kadar kalın ki, yarığı boyunca şimdiden bir damla prekum

parlıyor. Amım , çaresizce kendimi onun üstüne bırakmak

istiyorum. Uzanıp şaftını kavriyorum.

"Siktir, Bianca," diye inliyor onu sertçe pompalarken, başparmağımı ucunda gezdirirken.

Sırıtiyorum, elimin sikini okşamasını izlerken gözlerinin parlaması hoşuma gidiyor.

"Mmm..." Başparmağımı dudaklarıma götürmek için şaftını bırakıyorum.

Onun tuzlu tadıyla inleyerek yalayıp temizliyorum. "Tadın çok güzel."

"Geldiği yerde daha çok var, *ptichka*." Kıkırdıyor. "İstedğin zaman sikimi yalayabilirsin."

"Çok büyüksün." Ona bir kez daha uzandım.

Parmaklarım aletin etrafını zar zor sarıyor ve onu ağzıma alıp emme düşüncesi kalçalarımın arasında zonklamama neden oluyor. "Ağzıma sığacağını sanmıyorum."

" alırlz, *Solnyshka*."

Ben onun sikiyle uğraşırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor, zihnim o yavaşça ağzıma pompalarken dizlerimin üzerindeki görüntülerle doluyor.

Bunu her şeyden çok istiyorum ama kalçalarımın arasında büyüyen sızıyı da tatmin etmem gerekiyor. Beni doldurmasına, sahiplenmesine ihtiyacım var.

"Sana ihtiyacım var." Dudaklarımı Alexei'ninkilere çarpmak için öne doğru eğildim.

Dudaklarımı ayırıyorum ve ağzı benimkini talep ediyor, horozunu tutup girişime hizalarken emiyor ve yalıyor.

Alexei dudaklarıma karşı, "Tempoyu sen ayarla, *ptichka*," diye mırıldanıyor, ben kendimi yavaşça onun sikinin üzerine indirirken parmakları kalçalarımın gömülüyor.

Rahatlamaya çalışıyorum ama kalçalarım o kadar geniş açılmış ve Alexei bir santim daha alırken beni o kadar geriyor ki irkiliyorum.

"Rahatla, *solnyshka*."

Ben destek için omuzlarına tutunarak acele etmezken, Alexei ellerini usulca sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

" bu," diye övüyor ben ona tamamen gömülürken.

İnliyorum, alnımı omzuna yaslamak için öne doğru eğiliyorum, vücudum onun büyüklüğüne alıştıkça nefesim ağırlaşıyor.

Güçlü kollarını etrafıma sarıyor, beni vücuduna yaslıyor ve hareket etmemi bekliyor.

Ne kadar iyi hissettirdiğinden, dokunuşunu ne kadar arzuladığımdan nefret ediyorum.

Belki de kendimi çok korunmuş hissettirdiği içindir. Bu adamın beni güvende tutmak için yapmayacağı şey olmadığını biliyorum, bu beni ne kadar kızdırsa da.

Bunun sadece iş olduğunu söylemesi umurumda değil, çünkü Zara'nın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Kendine yalan söylüyor çünkü daha önce hiç bu kadar iyi bir seks yaşamamıştım ve o da benim kadar aç.

Vücuduna yapışıyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve kendimi yavaşça horozundan kaldırıp tekrar aşağıya çarpıyorum.

"Oh, *lanet* olsun!" Beni bir kez daha doldururken haykırıyorum.

Alexei'nin dudakları meme uçlarımı buluyor ve ben ritmimi bulup kendimi onun kalın shaftının üzerinde aşağı yukarı zıplatırken hassas tomurcukları emmeye ve yalamaya başlıyor.

Bu açıdan inanılmaz hissettiriyor, o kadar derinden vuruyor ki neredeyse dayanamayacağım.

"İşte böyle, *ptichka*, sikime bin." Beni sikinden kaldırmak için ellerini belime götürdü.

Kalçalarını savurarak içime öyle sert giriyor ki dudaklarımdan kaçan ılgılı tutamıyorum.

Çok ıslagım ve içime girip çıkarken çıkardığı ses klitorisimi o kadar kötü zonklatıyor ki, ağrıyı dindirmek için kalçalarımın arasına uzanmak zorunda kalıyorum.

"İzin ver." Elini aramıza daldırıp klitorisimi çalıştırmaya başlamadan önce elimi tekrar omzuna götürüyor.

Kalçalarımı onun eline doğru bastırırken inliyorum. Kendimden geçmeye o kadar yakınım ki, hızımı artırdıkça kalçalarım titriyor.

"Çok iyi gidiyorsun, *Solnyshka*."

"*Alexei*," diye inliyorum, amım sıkılmaya başladığında başım geriye düşüyor. Alexei inliyor, klitorisimi ovarken kalçalarını daha sert ve daha hızlı itiyor.

"Oh, kahretsin, geliyorum," diye homurdanıyor, göğsümü ağzına almak için aşağı uzanıyor.

"Evet!" Orgazmım beni vururken haykırıyorum.

Zevk dalgaları vücudumda dalga dalga yayılırken Alexei'nin göğsüne doğru .

O anım sikinin etrafında zonkluyor, içime o kadar sert boşalıyor ki kalçalarımın aşağı damladığını hissediyorum.

"Kahretsin." Vücudu titriyor. "Bu inanılmazdı."

Başımı kaldırdığımda arabanın camlarının görüyorum. "Sanırım bu raundu ben kazandım."

ALEXEI

RANGE ROVER'IMIN ÖN KOLTUĞUNDA BIANCA'YI BECERMEK
Sikeyim. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Sikişerek kavgadan kaçınmanın sağlıklı olmadığını farkındayım, ama Bianca arabamın ön koltuğunda kucağıma tırmanıp sikime binmek isterse, hayır dememin imkanı yok.

Şimdiden içinde tekrar sertleşmeye başladım, ikinci raunt için çaresizim.

Ama herkesin içinde gardımı bu kadar düşürmenin güvenli olmadığını biliyorum.

Herhangi biri arabayı pusuya düşürebilirdi ve onları durdurmak için çok zorlanırdım.

Bu yüzden, onu üzerimden çekip almakta ne kadar isteksiz olsam da, sadece bizi eve götürmek ve onu yatağıma götürmek için yapıyorum.

Onu kenara doğru eğip o kadar sert sikiyorum ki, ikimiz de boşalırken adımı .

Bunu daha da mükemmel kılan şey, daha sonra kollarıma girmesi ve yatağımda yanıma sokularak uykuya dalmasıdır.

Daha önce hiçbir kadın gece kalmamıştı. Normalde bir kızla ilişim bittiğinde ya onu gönderirim ya da ben giderim.

Ama uyandıgımda Bianca'nın kollarını belime dolanmış, kalçasını her iki bacağıma da sarmış olarak bulduğumda vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

Onu kendime doğru çekiyorum, göğsümün üzerinde dağılan saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Mmm..." Bana daha da sokuldu.

"Günaydın, *Solnyshka*," diyerek saçlarına bir öpücük konduruyorum. "İyi uyudun mu?"

Memnun bir iç geçiriyor ve ben de kıkırdarak parmaklarımı sırtının yumuşak derisinde aşağı yukarı gezdiriyorum.

Bianca meme uçlarını göğsüme sürerken ben çoktan sertleştim, sikim seğiriyor. Onu üzerime çekmek için yanıp tutuşuyorum ama önce konuşmamız gereken bazı şeyler olduğunu ve bunları seksle geçiştiremeyeceğimizi biliyorum.

"Kalmak istemene şaşırdım," diye mırıldandım.

Biraz daha kıpırdanıyor, bana bakabilmek için başını göğsüme yaslıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi uykudan hışırdıyor. Ne

kadar seksi değil mi?

"Son birkaç gündür benden kaçıyorsun ve dün de sanat sergisi hakkında..."

Kaşlarını çatıyor.

"Oh doğru..." Elimden kurtuluyor ve yataktan dışarı kayıyor.

Vücudunun sıcaklığını anında özlüyorum, yine de şifonyerden atılmış beyaz gömleğimi alıp başına geçirirken onu sessizce izliyorum.

Kıpırdandıkça bir iniltiyi bastırıyorum, vücudunun üzerine çekmek için mücadele ederken göğüsleri zıplıyor. Elbise kalçasının ortasına kadar iniyor ve göğüs uçlarının sert tepeleri elbisenin içinden görünüyor.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Kendimi oturur pozisyona itiyorum.

Çarşaf çıplak bedenimi zar zor örtüyor ve çok belirgin ereksiyonumu gizlemek için çok az şey yapıyor, ancak Bianca gözlerini yerde tutuyor.

Bana bakmamasından, sanki söyleyeceklerimden endişeleniyormuş gibi duygularını korumaya çalışmasından nefret ediyorum.

Keşke tek önemsedığım şeyin onu mutlu etmek olduğunu anlasa.

"Geçen gece Dimitri ile konuşmanıza kulak misafiri oldum." Gömleğimin düğmeleriyle oynuyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, hangi konuşmadan bahsettiğini düşünmeye çalışıyorum. Ama sonra kafama dank ediyor. "Konuşmamızı mı dinliyordun?"

Gözleri benimkilere kayıyor, yanıp sönüyor. "Mikhail'le telefonum hakkında konuşmak için salona gidiyordum ve adımı duydum. Eğer mahremiyet istiyorsan, bir dahaki sefere kapıyı kapatabilirsin."

"Başkalarının özel konuşmalarını dinlememek gerektiğini düşünürdüm."

"Ben de karınıza karşı dürüst olmanız gerektiğini sanıyordum. Ama yine de, bu tam olarak normlara uygun bir evlilik değil."

"Haklısın, değil."

Bir an sessiz kalıyor, bana bakarken yanakları kızarıyor. İçimi

çektim. "Duydukların için üzgünüm."

"Sahte bir özür istemiyorum Alexei. Söylediklerine şaşırmamam gerekirdi."

"Kendimi bunun sadece bir iş olduğuna ikna edebilirsem, o zaman bana karşı kullanılamayacağını düşünüyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Bu adamların istediklerini elde etmek için neler yapabileceklerini bilmiyorsun Bianca. Eğer sana zarar verirlerse-"

"Ben bu dünyada büyüdüm Alexei, bu yüzden sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Nefes alıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor.

Ağlamamak için zor tuttuğunu söyleyebilirim ve onun üzgün olduğu düşüncesi göğsümü sıkıyor.

Başını iki yana sallıyor. "Kendimi bu işe kaptırmış olmaktan nefret ediyorum."

"İnan bana, sana karşı çizgiyi aşacağımı bir an bile düşünmedim ama buna karşı koyamıyorum. *Bu* her neyse." Aramızda bir işaret yaptım.

"Ben de öyle."

"Dimitri'ye yalan söyledim." Siktir et hepsini. Bir daha asla Bianca'nın ağlama sebebi olmak istemiyorum. "Onu sırtımdan atmak istedim. İkimiz de bu evliliğin artık sadece işle ilgili olmadığını biliyoruz. En azından benim için değil. Uzun zamandır da değildi."

Alt dudağını dişlerinin arasına alırken koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Benim için de değil."

Yatağın kenarına doğru kayıyorum, üzerimi çarşafı örtmeyi umursamıyorum. Sadece onu yanımda istiyorum, tenini parmak uçlarımda hissetmek istiyorum.

Ona doğru uzanıyorum, o da bana doğru geliyor, kalçalarımda arasında duruyor, kollarını boynuma doluyor

"Sana değer veriyorum Bianca." Ellerimi uyluklarının arkasında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Bu benim için yeni bir şey. Yani, geceyi birlikte geçirdiğim ilk kadınsın."

Göz kırpıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Birine yakınlaşıp sonra da benden koparılmasından çok korkuyorum. Bu acıyı daha önce de hissettim ve tekrar yaşayabilir miyim bilmiyorum."

"Anlıyorum. Son ilişkim... Beni aldattı ve kızı hamile bıraktı. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmek istemiyorum." Titriyor. "Söylediklerini duyduğumda, çok derine indiğimi ve beni de onun yaptığı gibi bir kenara atacağını düşünerek paniğe kapıldım-"

Sesi çatlıyor ve onu anında kucağıma çekiyorum, ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken onu vücuduma yaslıyorum.

"Seni asla böyle incitmeyeceğim Bianca. Söz veriyorum."

"Tamam..." Gözleri kapalı.

"Ve sizi bu kadar üzdüğüm için özür dilerim. Niyetim asla bu değildi. Umarım sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin verirsin." Köprücük kemiğine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Sanırım ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyorum." Kıkırdıyor, boynumun kıvrımına .

"Güven bana *zhizn' moya*, bu tamamen seninle ilgili olacak." Yastıklara yaslanmak için hareket ediyorum.

Bianca kucağıma oturmak için hareket ederken ciyaklıyor.

"Şimdi, buraya gel." Onu bacaklarının arkasından göğsüme tıneyene kadar vücudumda gezdiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyor, sesi doğrudan sikime gidiyor. "Yatak başlığına tutun."

Bianca dediğimi yapıyor, ben de yüzümün üzerinde durana kadar kalçalarının arasından aşağı kayıyorum.

"Alexei," diye soluk soluğa bağılıyor ne istediğimi anlayınca.

"Sana ne kadar üzgün olduğumu göstereyim." Kalçalarıma birer öpücük konduruyorum.

Dudaklarım klitorisinin etrafını sarana kadar kendini yavaşça aşağı indirirken ellerimi arka tarafına götürüp yumuşak etini yoğuruyorum.

Onu kendime doğru çekip şişmiş tomurcuğu emerken ve kemirirken inliyor.

"Yüzüme binecek *misin, zhizn' moya*?" "Tanrım, evet."

"Aferin kızıma." Dilimi onun yarığından aşağıya doğru sürükleyip içine batırırken kıkırdıyorum.

Kalçaları yuvarlanıyor, amını yüzüme daha sert sürüyor ve ben her saniyesine bayılıyorum.

O kadar ıslak ki, ben onu yutarken uyarılmışlığı çenemden aşağı damlıyor, zevkini kovalarken dilimi sıcaklığının içine ve dışına pompalıyorum.

Sikim zonkluyor ve elimde olmadan uzanıp sağ elime alıyorum, dilimle birlikte pompalıyorum. Ama başımı kaldırıp gömleğinin düğmelerini açtığını gördüğümde duruyorum.

"Devam et," diye homurdanıyorum etine karşı.

"Çok sahiplenici." Kıkırdıyor ama dediğimi yapıyor.

Gömleği açılıyor ve göğüslerinin alt tarafını mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Ben de senin gelmeni istiyorum," diye inliyor. "Lütfen."

"Yapacağım, *zhizn' moya*," diye homurdanıyorum horozumu çalıştırmaya devam ederken.

Zevkinin peşinden koşmasını izlemek için yukarı bakıyorum, o güzel dolgun göğüsleri dilime sürtünürken zıplıyor.

Klitorisini emmek için hareket etmeden önce dilimle onu becermek ve göbeği boyunca gezdirmek arasında geçiş yapıyorum.

Nefes alış verişi ağırlaşıyor ve kalçaları yüzümün iki yanında geriliyor.

Dudaklarımı klitorisinin etrafına sarmadan önce "Benim için gel," diye emrediyorum.

"Evet, *evet!*" diye haykırıyor, orgazmını kalçalarından akan ıslaklık çenemi kaplıyor.

Dudaklarından dökülen tatlı sesler beni uçuruma sürüklemeye yetiyor.

Taşaklarım sıkılaşıyor ve Bianca'nın tahrikini mideme akıtana kadar öfkeyle sikimi pompalıyorum, salıverilmemin yoğunluğuyla titriyorum. "Siktir".

"Bunu hiç yapmamıştım," diye soluk soluğa kalıyor.

"Bu benim en sevdiğim pozisyonlardan biri." Amina yumuşak öpücükler konduruyorum.

Dokunuşuma karşı kıvranıyor ama ben doyamıyorum. "Anlayamıyor musun?" Kendimi ne hale getirdiğime bakmak için iki büklüm oluyor.

"İstersen seni temizlemeye yardım edebilirim?" Bianca kıkırdar.

Aslında beni öldürmeye çalışıyor.

BIANCA'YI KAÇ KEZ YATAĞIMA ALDIĞIMI SAYAMIYORUM.

Birbirimizin bedenlerini sırayla keşfediyoruz, sanki sonunda birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi kabul etmek bize acele etmeme izni vermiş gibi.

Kızarıp şişene kadar yüzümü mutlu bir şekilde kalçalarının arasına gömüyorum ve o da bana karşılık veriyor, beni ilk kez ağzına alıyor. Böyle bir zevki daha önce tattığımı sanmıyorum.

Ama sonunda, bizi duşa girmeye zorladım ve sonra ben şehre geri dönerken günün geri kalanını resim yaparak geçirmesi için onu bıraktım.

Mikhail ve Danil gelip Bianca'ya eşlik etmeyi teklif ettiler ve planladığım toplantıların onları içermediğini bildiğim için ilk kez buna izin verdim.

Görünüşe göre en küçük kardeşlerim karımdan hoşlanmışlar ve ikisi de onunla biraz zaman geçirmeye hevesliler.

"için ne planladınız?" Hepimiz fuayede ayakta dururken ceketimi çekiyorum.

Danil sırtıyor. "Bianca portremizi yapacak," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Tamamen giyinik," diye açıklıyor.

Mikhail ve Danil birbirlerine bakıyorlar ve yüzlerindeki ifadeye güldüğümü gizleyemiyorum.

Ayrılmadan önce alnına bir öpücük kondururken nefesimin altında "Benden olanı sakladığından emin ol" diye mırıldanıyorum.

Yanaklarına renk gelir.

Merdivenleri hızla çıkmadan önce kardeşlerime "Hemen döneceğim," diyor.

Sırtarak başlarını sallarlar.

"Ona iyi bakın." Evden çıkmadan önce onları sırtlarından alkışlıyorum.

DIMITRI, FELIKS VE KUZENİMİZ ANTON BENİ BEKLIYORLAR.

Otuz dakika sonra geldiğimde çatı katındaki salonda.

Saat on ikiyi biraz geçiyor ve güneş pencere duvarından içeri girerek bize Manhattan silüetinin mükemmel manzarasını sunuyor.

Beni yanlış anlamayın, banliyödeki aile evimizi seviyorum ama şehri özliyorum.

Dimitri sırtıyor. "Kardeşlerimiz bebek bakıcılığından nasıl keyif alıyor?"

Bar arabasına doğru yürüyüp ikimize de birer bardak burbon doldururken ona ters ters bakıyorum.

"Onlara günlerini gösterecek, kesin." "Emilio'dan haber var mı?" Feliks soruyor.

Dört kadehi alıp iki kanepenin arasındaki cam masanın üzerine koyuyorum. Anton'un yanına oturup pelüş deriye yaslanıyorum ve bir bileğimi dizimin üzerine geçiriyorum.

"Düğünden beri değil."

Feliks kaşlarını çatıyor. "Endişeli misin?"

Koyu sarı saçları ters bir şapkanın altına gizlenmiş ve spor kıyafetleri . Adam tam bir makine, tam da bu yüzden onu yanımda tutuyorum. İki yüz elli kiloyu zorluyor olabilir, ama ayakları üzerinde hızlı ve kötü bir nişancı.

"Henüz değil." İçkimden uzun bir yudum alıyorum. "Ama Emilio'yu tartışmak için burada değiliz. Mario Gilanto hakkında konuşmak istiyorum."

Dimitri başını sallar. "İsimsiz ihbardan hâlâ haber yok."

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak bardağımı sıkıca tutuyorum.

"Duymak istediğim bu değildi."

Anton öne doğru eğilir. "Önce Gilanto'ya saldırırım

derim." Kuzenime yan gözle bakıyorum.

Mikhail'le aynı yaşta ve Koslov'ların keskin köşeli yüz hatlarını miras almış olsa da saçları daha açık kahverengi gözleri koyu ela.

Dimitri bardağına bakıyor. "Ricci hakkında gönderdiği bu e-postayla bizi kızdırmaya çalıştığını düşünüyoruz."

Anton omuz silkiyor. "Belki de. Ama onun bir hamle yapıp yapmayacağını görmek için beklemektense önce saldırmak, saldırıyı kontrol eden kişi olmak daha iyi olmaz mı?"

Gözlerim kardeşime kayarken bardağımdaki burbonu döndürüyorum. "Anton'a katılıyorum. Önce biz saldıracağız. Ama bu sefer Mario'yu saf dışı bırakmak için ne gerekiyorsa yapacağız. İçeriden birini bulup onun zayıf halkasını bulacağız. Her zaman bir tane vardır."

Dimitri başını sallar. "Mikhail'e de haber ."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Karşılığında ne istiyorlarsa ver. Para, koruma, umurumda değil."

"Hallediyorum."

"Anton, gözünün sürekli Gilanto'nun üzerinde olmasını istiyorum. Eğer bir bok yaparsa, bunu bilmek istiyorum. Anladın mı?"

Anton başını sallar.

Feliks iç çeker. "Bu çirkin bir kavga olacak."

Başımı salladım. "Bu hayatın bedeli yüksek."

BIANCA

ALEXEI İLE SEKSİN DAHA İYİ OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜNMEMİŞTİM.

Yanıldığının kanıtlanmasından çok mutlu olurum.

İkimizin de birbirimize karşı hislerimizi itiraf ettiğimiz konuşmamızdan sonra, sadece seks daha da yoğunlaşmakla kalmadı, diğer her şey de öyle oldu.

Ben resim yaparken o da kendisi ve kardeşleriyle ilgili hikâyeler anlatırken, kendimi onunla atölyemde geçirdiğim zamanı özlerken buluyorum. Kolay ve rahat hissettiriyor.

Alexei Koslov'un farklı bir yönünü görmeye başlıyorum, sahip olduğunu fark ettiğinden bile emin olmadığım daha yumuşak bir yönünü.

Geçmişteki ilişkileri ya da ilişkisizliği hakkındaki dürüstlüğünü takdir ediyorum.

Bir yanımda şaşırı. Onun kadar yakışıklı biri için istediği her kıza sahip olabilir. Ama bizimki gibi bir hayat yaşarken biriyle yaklaşmak konusundaki tereddütlerini de anlayabiliyorum.

Bu yüzden kendimle çok az çıkıyordum ve Jack'in bana ihanet etmesinin canımı daha da yakmasının nedeni buydu.

Sadece ona olan güvenimi kırmakla kalmadı, kendime olan güvenimi de kırdı. Daha önce hiç kimseye açmadığım bir şekilde ona açıldım ve o da

sonunda bedelini 6demek zorunda kaldı.

Ama Alexei ile durum farklı. O anlıyor. *Beni anlıyor.*

Ve onu anlamaya başladığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de her şeye rağmen mükemmel bir eşleşmeyiz.

Bir süre yok olacak ve hiç beklemediğim halde onu gerçekten özleyeceğim.

ALEXEI ŞEHİRDE BİRKAÇ GÜN GEÇİRDİKTEN SONRA EVE DÖNDÜĞÜNDE BENİ Başımı tuvalete eğmiş, son birkaç saat içinde tutmayı başardığım her şeyi kusuyorum.

"Git başımdan," diye mırıldanıyorum banyoma zorla girerken. "Sana biraz su getirdim." Tezgâhın üzerine eğildi.

Küvete yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Serin bir havlu alnıma değiyor ve Alexei alnımdaki teri silerken iç çekiyorum.

"Micha bana birkaç gündür hasta olduğunu söyledi. Daha erken gelemediğim için üzgünüm."

"değil. Beni şekilde görmemen muhtemelen en iyisi." "Seni mümkün olan her şekilde görmek istiyorum, *ptichka*."

Tatlı sözlerini takdir istiyorum ama boğazımda yükselen safrayı yutarken tek odaklanabildiğim kusma dürtüsü oluyor. "Gıda zehirlenmesi berbat bir şey."

"Birkaç geceliğine şehre gidiyorum ve sen bensiz paramparça oluyorsun."

"Hey, ben iyi bir aşçıyım."

"Çok açık. Sana yemek yapması için mükemmel bir aşçı çalıştırdığımı biliyor musun?" Gözlerim irkilerek açılıyor ve midem çalkalanırken irkiliyorum.

"Biraz su iç, *ptichka*."

"Kendimi işe yarar hissetmek istedim." Soğuk bardağı alıyorum ve yavaşça sıvının bir kısmını yudumluyorum. "Umarım bu gece uyuyabilirim. Kırk sekiz saatten fazla oldu."

"Bu bir böcek olabilir ama sana katılıyorum. Dinlenmeye ihtiyacın var." Alexei temiz havluyu enseme koyuyor. İyi hissettiriyor. "Doktor çağırmamı ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Yakında geçer."

Bir daha kusmayacağımdan emin olduktan sonra Alexei'nin beni yatağıma götürmesine ve yatağa yatırmasına izin veriyorum, suyu komodinin bırakıyor ve nemli alnıma yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Kalmayı teklif ediyor ama şehirde yapması gereken işler olduğunu biliyorum. Son zamanlarda giderek daha fazla toplantı yapıyor ve Mario Gilanto ile olan bu durumun omuzlarına yük bindirdiğini biliyorum. Yorgun görünüyor ama hiç şikayet etmiyor.

"Bu gece döneceğim. İyi uykular, *zhizn' moya*."

Sürekli bu Rusça terimleri kullanıyor.

Kisa'nın kedicik, *ptichka*'nın da küçük kuş anlamına geldiğini biliyorum. İlk başta onlardan nefret ediyordum ama zamanla onları sevmeye başladım. Bu yenisinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda soracak gücüm de yok.

Sonunda tekrar uykuya daldım ve birkaç saat sonra telefonumun çalmasıyla uyandım.

Çarşafların arasına gizlenmiş, yüzden bulmam biraz zaman aldı.

Zara'nın adı ekranda yanıp sönüyor. Yeni telefonumu aldığımdan beri her gün beni kontrol ediyor ve onun sesini duymak çok rahatlatıcı. Eski hayatımdan bir parçanın yanımda olması.

Keşke aynı şeyi henüz hiçbir çağrıma cevap vermeyen babam için de söyleyebilseydim.

Endişelenmeye başlıyorum, ancak konuyu Alexei'ye açarsam her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğini biliyorum. Belki de bazı şeyleri kendi başıma halletmeye başlamalıyım.

kendi elleriyle...

Aramayı cevaplamak için başparmağımı hızla ekranda kaydırıyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum, boğazım kuru ve cızırtılı.

"Sesin bok gibi geliyor, iyi misin?"

"Gıda zehirlenmesi."

"Hâlâ mı? Onu günler önce almıştın!"

". " Yatağımın başucundaki su bardağına uzanıyorum ve bir yudum alıyorum.

Ben içerken Zara bir an sessiz kalıyor, ta ki boğuk bir çığlık atıp neredeyse suyumu üzerime dökecek hale gelene kadar.

"Ne oldu?" "Uh,

hiçbir şey."

"Zara? Neyin var?"

"Gitmem gerek. Çabuk konuş!"

Zara telefonu kapatıyor ve beni ekrana kaşlarımı çatmış bir şekilde bırakıyor. Bu da neydi böyle?

BİR SAAT SONRA, ODAMIN KAPISI AÇILDIĞINDA KARŞIMDA
Zara kapıda telaşlandı.

"Aman Tanrım, Zara!" Yatakta doğruldum.

Nefes nefese kalmış, sarı saçlarının telleri yüzüne yapışmış bir halde odanın içine dalıp kapıyı arkasından kapatıyor.

"Burada ne halt ediyorsun? Eve nasıl girdin?" "Evin arka tarafındaki çite tırmandım." Nefes nefese kaldı.

"Sen ne?"

Odayı geçip yanımıdaki yatağa tırmanıyor ve bir CVS poşetini aramıza bırakıyor.

"Ve sonra alt kattaki büyük korkunç adam beni içeri

aldı." "Micah seni içeri mi aldı?"

"Evet. Kim olduğumu biliyor gibiydi." Zara omuz silkiyor. "Sanırım Alexei yüzümü onaylı ziyaretçiler listesine koymuş. Hastalandığında sana eşlik etmek için geldiğimi söyledim."

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Alexei çok kızacak."

"Neden? Ben yanlış bir şey yapmadım ki."

"Bir şekilde içeri girdin..."

"*Teknik olarak*, Micah beni içeri aldı. Mülke nasıl girdiğimi bilmek gerekiyor. Bana sadece ön kapının şifresini verseydi, beni bir sürü beladan kurtarmış olurdu."

Eline bakıyor. Avuç içlerinde kanlı sıyrıklar var ve kot pantolonunun dizleri aşınmış.

"Zara, evime zorla girmeni gerektirecek kadar önemli olan şey neydi?"

Burnunu kırıştırıyor, CVS poşetine uzanırken gözlerimden kaçıyor. "Bunlardan birine ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

İçindekileri yatağın üzerine boşaltıyor.

Kutulara bakıyorum. "Hamilelik testleri mi? Bunlara neden ihtiyacım olsun ki? Doğum kontrol hapı kullanıyorum..."

Doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Ama bu, yemekten ilaca kadar tükettiğim her şeyin Alexei tarafından sağlandığı yeni evime götürülmeden önceydi. Ondan doğum kontrol hapımı getirmesini istemek aklıma bile gelmedi.

"Oh hayır. Oh hayır, hayır, *hayır!*"

"B, sorun yok."

"Bu kesinlikle iyi değil!" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben böyle bir *salak*. Hiç düşünmedim bile!"

"Alexei hiçbir şey kullanmadı

mı?" "Hayır. Çünkü ben bir

aptalım!"

"Ya da sadece o çıplaklığa vurmak istedin."

"Bu hiç yardımcı olmuyor!" Yataktan çıktım. "Boku yedim, Zara. Kendimi ateşli sekse ve Alexei'nin aptalca seksi vücuduna o kadar kaptırdım ki artık haplarımı almadığım hiç aklıma gelmedi."

"Sadece bir test yapalım ve gerçekten endişelenecek bir şeyimiz olup olmadığını görelim, tamam mı?"

"Zara hadi ama, haftalardır korunmasız seks yapıyorum. O çubuklardan herhangi birinin negatif çıkmasına imkan yok."

"Üzerine işe de görelim." Kutuları topladı ve beni banyoya götürdü. "Endişelenecek bir şey olmayabilir ve bu sadece gıda zehirlenmesi de olabilir."

O kadar kötü titriyorum ki, çubuğu bacaklarımdan arasına doğru uzatırken neredeyse elime işeyecektim.

Zara dört testi de açıyor ve ne olur ne olmaz diye hepsini bana uygulatıyor.

Çubukları banyonun kenarına dizip yere karşılıklı oturduğumuzda yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı bile.

Zara elime uzanıyor ve onu sıkıca kavıyor.

"Dikkatimi dağıt. Bundan başka bir şey düşünmem gerek. Buraya nasıl geldin?"

"Forest Hills Park'a gittim." Zara omuz silkiyor. "Alexei beni karartılmış bir arabanın arkasına koyabileceğini ve benim de onun saçma

Malikane mi? Buna google maps deniyor, sık

kafalı." "Çok kızacak."

"Benimle dövüşebilir, umurumda değil. Bizi ayrı tutmasının hiçbir yolu yok."

"Kesinlikle. Alexei'nin güvenliğini aşmanın bir yolunu bulacağına inanıyorum."

"Sadece bir kızın en iyi arkadaşını elde etmek için neleri göze alabileceğini hafife alıyor." Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için dudakımı ısırıyorum.

Tek düşünebildiğim Alexei ve benim son birkaç günde ne kadar ilerlediğimiz.

Bana açıldı ve beni içeri aldı ve ben onun bu diğer tarafını görmeyi çok sevdim.

Hastalanmadan önce geceleri kollarına sarılıp benimle sevişerek geçiriyordum ve çoğu sabah uyandığımda yüzü kalçalarımın arasına gömülmüş, ben onun adını haykırana kadar amımı yalayıp yutuyordu.

Mutlu olabileceğimizi düşünmeye başlamıştım.

"Ayrıca, bugün markette tanıştığım o adamla kahve içmeye gitmekten beni kurtardın. Kendimi kötü hissettiğim için evet dedim. Son iki aydır çoğu hafta karşılaşıyoruz, çok tatlı biri ve belli ki bana çıkma teklif etme cesaretini toplaması biraz zaman almış. Ben de evet dedim ama o zamandan beri bana mesaj atmayı bırakmadı. Gerçekten, saatte en az on mesaj alıyorumdur. Bunların hiçbirisi için endişelenmek zorunda olmadığın için çok şanslısın. Kim bilir, sonsuza dek mutlu olacağın kişiyi aramadan bile bulabilirdin!"

"Belki..." Zar zor dinliyorum.

Zara'nın telefonundaki zamanlayıcı

çalıyor. "Uh, B? Hazırlar."

Testlere bakarken derin bir nefes alıyorum, çift çizgileri görünce midem çalkalanıyor.

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum. "Biliyordum..."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Kötü." Bambaşka bir mide . "Gerçekten kötü." "Alexei'nin bu habere sevineceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Geçen gün bana yatısında kalmasına izin verdiği ilk kişinin ben olduğumu söyledi ve bunun onu biraz korkuttuğunu söyleyebilirim. Sence ona hamile olduğumu söylersem iyi olur mu?"

"Bir aile babası gibi görünüyor..."

"Zara, gerçekçi olalım. Evlendik çünkü babam bir anlaşma yaptı. 'Sonsuza kadar mutlu, beyaz çitli ev' paketinin tamamını kabul etmedi."

"Tamam... Belki de bir doktorla teyit etmek için beklemeliyiz. Bazen bu testlerde aksaklıklar olabiliyor, özellikle de erken bir dönemdeyse. Alexei'ye sebepsiz yere kalp krizi geçirtmeyelim."

İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bunun gerçek olduğunu da biliyorum.

"Bir de iyi tarafından bak. En azından bu bebeği evlilik dışı doğurmayacaksın. Emilio mutlu olacak."

"Yardımcı olmuyor." Pozitif testlerin olduğu sıraya bakıyorum.

Alexei'nin haberi olmadan doktor randevusunu nasıl ayarlayacağım?

ALEXEI

BEN FOREST HILLS'E DÖNDÜĞÜMDE BIANCA HÂLÂ YATAKTAYDI.
O akşam.

Saat neredeyse akşam 10 ve ben bütün günü ailemin şehirde sahip olduğu kulüplerden birinde arka arkaya toplantılar yaparak geçirdim.

Başım çatlıyor ve sinirlerim tepemde.

Görünüşe göre bir şeyin yapılmasını istiyorsanız, kendiniz yapmanız iyi.

Ceketimin içinden silahıma kaç kez uzandığının sayısını unuttum, sırf çenelerini kapamalarını sağlamak için zamanımı boşa harcamayı seven pisliklere tetiği çekme isteği duydum.

Bianca'nın bir anlık görüntüsünün bile kafamı dağıtacağını ve beni yeryüzüne geri getireceğini biliyorum. Kendimi işime kaptırıp hayatımın karanlık tarafının iyi tarafını gölgelemesine izin verme eğilimim var.

Bianca bana dışarıda iyi şeyler olduğunu hatırlatıyor ve belki de ona ne kadar minnettar olduğumu göstereceğim...

Ben merdivenleri yarılamişken Dimitri elinde bir bardak viskiyle salondan çıktı.

Kaşlarımı çattım.

Kıkırdıyor. "Bianca'ya ne yaptın? Bağırsaklarını kusarken duydum."

"Gıda zehirlenmesi. " Merdivenlerden aşağı inmek için döndüm. "Hâlâ hasta mı?" Göğsüm sıkışıyor. Bugün onunla kalmalıydım.

"Artık böyle mi diyorlar?" "Ne diyorlar?"

"Boş ." Dimitri'nin sırtışı dudaklarını çekiştirir.

Her geçen saniye daha da sinirleniyorum. Bianca'yı son birkaç gündür neredeyse hiç görmediğim için gidip onu kontrol etmek istedim ama görünen o ki iş *yine* her şeyden önce gelmek zorunda.

"Neden buradasın?" Kardeşimin yanına yaklaşp elindeki viski bardağını çalıyorum.

"En sevdiğim kardeşimi görmek için tabii ki."

Kehribar rengi sıvıyı uzun bir yudumda içiyorum ve alkol boğazımı yaktığı için irkiliyorum.

"Ayrıca Ricci'nin görüldüğünü de bilmek istersiniz diye düşündüm." "Öyle mi?"

"Ben buraya gelirken Anton aradı. Biz konuşurken o cipi takip ediyor."

"Nerede?"

"Chinatown."

Dengeleyici bir nefes alırken başparmağım ve işaret parmağımla burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun, Alexei?"

Dimitri'ye boş bardağı uzatıyorum ve silahlarımı kontrol ediyorum. "Burada Bianca'yla kalmanı istiyorum."

Dimitri ağzını açıyor ama ona öyle bir bakış fırlatıyorum ki sessiz kalıyor.

"Bunu kendim halletmeliyim. Bu şerefsizle tek bir şansımız olabilir ve bu işi bitirecek kişi ben olmalıyım."

Dimitri boştaki elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "En azından yanına biraz destek al. Neyin içine girmek üzere olduğunu bilmiyorsun."

Ceketimin düğmelerini yeniden iliklerken başımı salladım.

Kardeşim elini cebine atıp anahtarları çıkardı. "Hummer'ı al. Yeni doldu."

"Bianca'yı gözünün önünden ayırma, duydun mu beni?" Anahtarları cebime koyuyorum.

"Onu bir şahin gibi izleyeceğim." Kardeşim ilk defa talimatlarıma karşı gelmiyor, bunu takdir ediyorum. "Cehenneme kadar yolu var."

DIMITRİ'NİN YANINDAN AYRILIP YERALTI GARAJININ ALTINA İNİYORUM.

Eve. Kapı salondaki kitap raflarından birinin arkasına gizlenmiştir ve yalnızca parmak izi erişimi olanlar içeri girebilir.

Bianca o insanlardan biri değil.

İstediğimi yapacağına ne kadar güvensen de gerçekçi olmak zorundayım. Eğer ona bir garaj dolusu arabaya erişim izni veririm, en azından şansını zorlamamasına imkan yok.

Karartılmış Hummer uzak köşede, Mikhail'in yirmi birinci yaş günü için almakta ısrar ettiği saçma G Wagon'un yanına park edilmiş.

Arabanın kilidini açtıktan sonra sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım.

Telefonum otomatik olarak orta ekrana bağlanıyor ve hızlıca en küçük kardeşimi arıyorum.

Ben garajdan çıkıp evin yanından geçerken telefonu açıyor. Kulüp müziği hoparlörlerimden patlıyor ve ne kadar yüksek sesle

öyle.

"Lanet olsun, Danil."

"Alexei?" Danil hoparlörlerden bağıyor.

"Neredesin lan sen?"

"*Neon*."

Nefesimin altında küfrediyorum. Tabii ki Danil şehirde kulüpte. "Otuz dakika içinde seni alırım."

"Neden?"

"Yapacak lanet bir işimiz var, işte bu yüzden. Mikhail'i de getir. Sanırım o da seninle?"

Danil kıkırdar. "Evet, o burada."

"Ayılmaya çalış."

Telefonu kapattım.

Belki de bu iş için Dimitri'yi yanımda getirmem daha iyi olurdu ama Danil ile daha fazla vakit geçirmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. En fazla anne ve babamızın ölüm yıldönümünde takıldık ki o da pek mutlu bir olay sayılmazdı.

Onlar öldükten sonra kardeşlerim için, ama özellikle Danil için baba figürü rolünü üstlendim. Onlar öldüğünde henüz on altı yaşındaydı ve onun raydan çıkmadığından emin olmam gerekiyordu.

Uyuşturucu ve alkolle büyüdüğünüzde bunu yapmak zordur.

Danil ve Mikhail *Neon*'un dışında beni bekliyorlar, ikisi de siyah gömlek ve pantolon giymişler. Mükemmel.

Mekan tıklım tıklım, köşede bir kuyruk var ve müzik o kadar yüksek sesle çalışıyor ki yemin ederim bina bas sesinden sallanıyor.

Kaldırıma yanaşırken camımı indirdim. "Arabaya bin."

Danil arabanın kapısını açıp ön koltuğa tırmanırken bana gözlerini deviriyor.

"Gerçekten bir iş var mı?"

"Evet. Artık çocuk değilsin Danil, bu aile söz konusu olduğunda bir adım öne çıkmalı ve daha fazla sorumluluk almaya başlamalısın."

"Sonunda bir erkek oluyorsun, Danil." Mikhail arka koltuktan kıkırdıyor. "Dostum, bu gece biriyle yatmaya çok yakındın. Keşke Alexei seni engellemeseydi."

"Kapa çeneni, Mikhail." Danil koltuğunda dönerek arka koltuktaki kardeşimize ters ters bakıyor. "Ben lanet bir bakire değilim."

"O pilicin göğüslerine bakma şeklin sanki daha önce hiç göğüs görmemişsin gibi görünüyordu."

"Bir sürü kadınla birlikte oldum-"

"İkiniz de kapayın çenenizi. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

Ekranda mesajlarımı yüklüyorum ve Anton'un adını buluyorum.

Konumunu paylaştı, ben de kaldırımdan uzaklaşmadan önce haritalarıma aktardım. Şehri hızla geçip Ricci'nin Çin Mahallesi'ndeki eski bir depo kompleksine gittiğini gösteren kırmızı işareti takip ederken kardeşlerim ilk kez sessiz. Orası çok karanlık bir bölge, bu yüzden Ricci'nin ne tür işlerle uğraştığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Çünkü yakınlardaki depolardan birine sahibim ve orayı kesinlikle mobilya depolamak için kullanmıyorum.

Yaklaşırken farları kapattığımdan emin oluyorum, bize yol gösteren tek ışık birkaç cılız eski sokak lambasından geliyor.

Anton'un siyah BMW'sini depolardan birinin yanında görüyorum ve arkasına yanaşıyorum.

Anton'un arabasından inip penceremin önüne gelmesini izlerken sessizce oturuyoruz.

"Son bir saattir içeride." Pencere çerçevesine yaslanıyor. "Tedbirli olmak için arabasına bir takip cihazı yerleştirdim."

Başımı salladım.

"Yalnız mı?" Anton

başını sallıyor.

Ben de başımı salladım. "Güzel, buradan sonrasını ben hallederim."

Anton bir an tereddüt etti ama sonra bırakmaya karar verdi. Ricci ile benim ve kardeşlerimin ilgilenmesi gerektiğini anlıyor.

"Beni bilgilendirmeye devam et." Arabasına doğru yürüyor.

Anton'un yavaşça uzaklaşmasını izlerken damarlarımda adrenalin ve Ricci'nin saklandığı depoyu mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Arabası ön tarafa park etti. Ortaya çıktığı an hazır olacağım.

Yirmi dakika sonra, siyahlar , kapüşonunu başına kadar indirmiş, sırt çantasını taşıyan bir figür belirir.

Danil öne doğru eğilir. "Çok şüpheli görünüyor."

Ricci arabasının bagajını açar ve sırt çantasını içine atar.

Oturduğum yerde dönüp her iki kardeşime bakıyorum, talimatlarını beklerken yüzleri gölgede kalıyor.

"Bu işi çabuk halletmeliyiz çocuklar." Torpido gözünü açmak için Danil'e doğru uzandım ve her birine dolu birer tabanca verdim. "Bazı cevaplar alma şansımız olmadan onu öldürmemeye çalışın."

Mikhail kıkırdar.

"Ama onu yaralayabiliriz, değil mi?"

GÖRÜNÜŞE GÖRE KAFAMA ALDIĞIM BİR DARBEYLE

Ricci'yi dizlerinin üstüne çöktirmeye yeter. Kapüşonunu kaldırıp kör noktalarını açtığı için bu herifin hakkı.

Danil başına bir torba geçirirken Mikhail ellerini ve ayaklarını bağlamak için hızlı bir çalışma yapıyor.

Üçümüzün onu Hummer'a taşıması ve benim de onu bagaja atmam gerekiyor.

Çok uzağa gitmemize gerek yok ama belki de süreyi bizimle işbirliği yapmanın faydalarını düşünmek için kullanır.

Konu ailemi korumak olduğunda vicdanım sızlamaz. Sevdiklerimi korumak için başka bir can almam gerekiyorsa, öyle olsun.

Ellerim zaten kana bulandı, biraz daha kanın önemi yok.

Mikhail ve Danil, ben hummer'la depo kompleksinde manevra yaparken sessiz kalıyorlar. Buraya getirilenlerin bir daha asla gün ışığını göremeyeceklerinin farkındalar.

Arabayı çelik panjurların yanına çekiyorum.

Pencerelerin birçoğu tahtayla kapatıldı ve ekstra koruma için hepsine parmaklık taktırdım.

Danil arabadan iner ve koşarak panjurların yanına gider, güvenlik kodunu girer ve parmak izlerini okutarak panjurların kilidini açar.

Biz kepenklerin kalkmasını beklerken Mikhail koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Sence konuşacak mı?"

"üzereyiz."

Hummer'ı deponun ortasına doğru sürüyorum, yoldan geçebilecek herhangi birinin görüş alanından uzak tutmak istiyorum ve park ediyorum.

Danil çoktan panjurları kapatmaya çalışırken Mikhail arka koltuktan inip aceleyle bagaja doğru ilerliyor.

Hummer'dan inip kapıyı arkamdan çarpıyorum. "Onu sandalyeye bağlayın."

Depo nemli ve soğuk, mekânı aydınlatmak için tepede sadece birkaç titrek ışık var. Ama ben böyle seviyorum.

Dışarıdan terk edilmiş gibi görünebilir, ancak burası yıllar boyunca çok yararlı olduğu kanıtlanmış silahlar ve yeraltı hücreleriyle doludur.

Vicdanımı rahat ve ellerimi temiz tutmayı tercih ederim ama bu piçler asla işbirliği yapmak istemiyor. Bu yüzden *yaratıcı* olmak zorundayım.

Danil iki paslı katlanır sandalyeyi beton zeminde sürükler ve Mikhail Ricci'yi bunlardan birine oturmaya zorlar.

Kardeşlerim onu sandalyeye sabitlerken omuzlarımı kıvrıyor ve parmaklarımı çıtlatıyorum, çanta hâlâ başının üzerinde sıkıca bağlı.

İşleri bittiğinde Danil bana bakıyor, ben de bir kez başımı sallıyorum.

Danil ipleri çözüp çantayı Ricci'nin başından kaldırırken sırtıyor.

Gözleri düşük ışığa alışmaya çalışırken gözlerini kısıyor, kafası kanla kaplı. Emilio'nun yaşlarında görünüyor, saçları ağarmış ve gözlerinin etrafında yoğun kırışıklıklar var. Ama omuzlarının genişliğine bakılırsa biraz kas yapmış.

Eğlenceli olacak.

"Benim için bazı bilgileriniz var." Ricci'nin önünde diz dize oturmak için diğer katlanabilir sandalyeyi çekiyorum.

Gözleri öfkeyle etrafı tarıyor, bu da beni sadece sırtmaya itiyor.

"Hiçbir çıkış yolu yok. Bundan eminim."

Öne doğru eğilip ağzını kapatan koli bandının kenarını kavriyorum, bandı yırtıyorum ve ağarmış yüz kıllarından bir demet alıyorum.

Ricci acı içinde haykırıyor.

"İnan bana, işbirliği yapacaklarımın yanında bu *hiçbir* şey. Şimdi, konuşmaya başla."

Bileğimdeki kılıfa uzandım ve altı inçlik bir bıçak çıkardım.

Kısıtlamalara karşı savaşırken gözleri açılıyor.

Mikhail ve Danil onun iki yanında duruyor, silahları dolu ve hazır, sessizce bizi izliyorlar.

"Nerede olduğunu biliyor musun Ricci?" Sandalyemde arkama yaslanıp bıçağımı kalçama .

Gözleri bıçakta kalıyor ama sessizliğini koruyor.

"Sana bir soru sordum."

"Hayır." Alnından boncuk boncuk ter damlamaya başlıyor.

"Bu depoyu dokuz yıl önce satın aldım. Ailemi öldüren şerefsiz işkence etmek için mükemmel bir yer olacağını düşündüm."

Ricci'nin yüzü soluyor ve gözlerini indiriyor; bana ihtiyacım olan tüm onayı veriyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Dünyayı bu pislikten kurtarmadan önce cevaplara ihtiyacım var. "Kabul ediyor musun?"

"Evet."

Öne doğru eğilip kollarımı dayarken gözlerimi kısıyorum. "Güzel, çünkü sana göre katilleri hâlâ serbestçe dolaşüyor."

"Ne? Ben... Ben-"

Silahının namlusunu Ricci'nin kafasının diğer tarafına Danil'e bakıyorum.

Kemiğe çarpan metalin sesi etrafımızda yankılanıyor ve ardından derin bir inilti geliyor.

Ricci başını öne eğiyor, nefesi kesik geliyor. "Çırpınmalar beni sinirlendirmeye başladı."

İç çekiyorum, Mikhail'e bakıyorum ve başımı sallıyorum. Silahının emniyetini kapatıyor. Gözlerim tekrar Ricci'ye dikildi. "Ateş etmek için sağ kolunu kullanıyorsun, değil mi?" Mikhail silahını Ricci'nin sağ omzuna dayıyor.

"Hayır, hayır. Yemin ederim." Başını Mikhail'e bakacak kadar kaldırdı.

Elimi kaldırıyorum ve Mikhail silahını biraz indiriyor, gözleri Ricci'nin yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Tam olarak neye yemin ediyorsun?" İşaret parmağımı bıçağımın yüzünde gezdiriyorum. Kenarı ekstra keskin ve bu piç için kanımı akıtmayacağım.

"Hiçbir şey bilmediğimi." "Yanlış cevap."

Bileğimi oynatıyorum ve bıçağın kenarını yanağında yakalıyorum.

Ricci acıyla tıslıyor, ancak yüzünden akan kan, yüzeyin altında kaynamaya başlayan öfkeyi hafifletmek için çok az şey yapıyor.

"Lütfen. Hiçbir bilgim yok."

Omuzlarını silkmiş olan

kardeşlerime bakıyorum.

Yalan söylediğini biliyoruz ama bunu dikkatli yapmalıyım. Onu konuşacak kadar uzun süre hayatta tutmalıyım, ama görünüşe göre dili biraz bağlı.

Dudaklarının gevşemesini bekleyerek zamanımı boşa harcayacak değilim, eve dönmem gereken bir karım var.

"Biliyor musun? Belki de kafandaki şişlik sana bazı şeyleri unutturuyordur."

Kardeşlerime baktım. "Sanırım birkaç gece hücre hapsi cevabını değiştirecektir."

BIANCA

ALEXEİYİ BİR SEFERDE BİRKAÇ DAKİKADAN FAZLA GÖRMEDİM.

Son birkaç gündür. Sabahın her saatinde eve geliyor, dikkati dağınık ve yorgun. Ve yemin ederim bir gece beyaz gömleğinde kan gördüm.

Ama sessiz kalıyorum, özellikle de hâlâ kustuğum için.

Gıda zehirlenmesi bahanesi sonsuza kadar işe yaramayacak ve yakında fark edecek ve ben bu konuşmayı yapmaya hazır değilim.

Sahip olmamız gereken bir şey olduğundan yüzde yüz emin olana kadar olmaz.

Alexei, Mikhail ve Danil Hummer'a binerken yatak odamın penceresinden dışarı bakıyorum. Dimitri'nin aşağıda olduğunun farkındayım, şüphesiz bana göz kulak olmak için burada. Ama sanırım kusma onu korkutuyor, bu yüzden o salonda kalıyor ve ben de burada mide bulantısının geçmesini bekliyorum.

Alexei arabayı yoldan çekip arazinin kenarındaki kapılara doğru yöneldiği anda, Zara'yla yüz yüze görüşmek için telefonumu çıkarıyorum.

"Bebek anne nasıl?" Ekranın arkasından bana sırıtıyor, yeşil gözleri muziplikle parıltıyor.

"Zara," diye inleyerek şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Özür dilerim." Kıkırdıyor. "Bir şeylerle başa çıkmanın tek yolunun mizah olduğunu biliyorsun. Her neyse, ne oldu?"

"En iyi arkadaşımdan bir iyilik istiyorum." "Vur bana."

"Benim için bir kadın doğum uzmanından randevu almanı istiyorum."

"Bu yeterince kolay." Yatağına uzanıyor, telefonunu yastıklarına yaslariken ön tarafına yaslanıyor.

"Evet, beni oraya götürmek sorun olacak. Özellikle de Dimitri aşağıdayken."

"Bunun için bir planınız olduğunu varsayıyorum."

Zara'nın bu fikrimden hoşlanmayacağını bildiğim için uzun bir nefes verdim. "Bu konuda..."

"Dur tahmin edeyim. Onun dikkatini dağıtmak için gelip ondan hoşlanıyormuşum gibi mi davranmamı istiyorsun?" Zara onaylamaz bir tavırla burnunu yukarı kaldırır.

"O kadar da kötü değil."

"Ama randevuya seninle gelmeyi tercih ederim."

"Birinin geride kalıp bebek bakıcısının dikkatini dağıtması gerekiyor. Dimitri de geçen gün senden oldukça etkilenmiş görünüyordu." Her ne kadar Zara'yı Dimitri'yle yalnız bırakmak istemesem de, yokluğumu fark etmemesini sağlamak için daha iyi bir seçenek düşünemiyorum.

"Evet, sanmıyorum ama her neyse. Sana yardım edeceğim. Ancak, bunun için bana çok şey borçlusun."

"Dimitri'nin dikkatini dağıtmak işin kolay kısmı, beni randevuya götürmek sorun olabilir."

"Bir fikrim var." Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayılır.

DIMITRİ'NİN GÖZLERİ BEN SALONA GİRDİKTEN SONRA BANA KILITLENDİ.
Duş alıp hazırlanıyordum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Zara mesaj atarak Yukarı Doğu Yakası'nda bir doktordan son dakika randevusu almayı başardığını söyledi. Harika tavsiyelerle gelen bir Dr. Waite.

"Sonunda birkaç kraker yemeyi başardım, hiç yoktan iyidir."

"Alexei'nin seni zehirlediğini düşünüyorsan iki kez göz kırp." Dimitri kıkırdar.

Koltuğa yaslanmış, ayak bileğini dizinin üzerine koymuş, rahatlığın resmidir. Her zamanki siyah pantolonunu ve beyaz gömleğini koyu yıkanmış kot pantolon ve soluk mavi bir düğme ile değiştirmiş.

Bakıyor çünkü sırtıyor. "Görevde değilim."

"Demek bebek bakıcılığı üniforman bu?" Karşıdaki kanepeye oturdum.

"Sanırım ikimiz de senin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyoruz."

"Bunu kardeşine anlatmayı dene." Bacaklarımı birleştiriyorum.

"Bazen aşırı korumacı bir piç oluyor. Ailemiz öldükten sonra Mikhail ve Danil'e de aynısını yaptı. Bir dereceye kadar hâlâ da öyle."

Alexei'nin ailesinden bahsedildiğinde şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum ama Dimitri hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünüyor.

"Onlar hakkında pek konuşmaz."

"Hayır."

"Genelde pek konuşkan biri değildir." Dimitri başını sallar. "Ama önemsediyini inkâr edemezsin. Yani, seninle birlikte olma şekli... Onu hiç böyle görmemiştim-"

Ön kapıya vurulunca ikimiz de kapıya doğru bakıyoruz. Dimitri'ye bakıp yüz ifadesini okumaya çalışırken midem düğümleniyor.

"Bu ne lan..." Dimitri ayağa kalkar. "Alexei'nin henüz dönmesi gerekmiyor."

Kendimi kanepeden kurtarıp peşinden giderken yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum.

"Alo?" Zara kapıya tekrar vurur.

Dimitri donup kalıyor, geniş omuzları geriliyor. Yavaşça omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor.

"Biriniz beni içeri alabilir mi lütfen?"

Omuz silkiyorum ve en iyi arkadaşımın aniden ortaya çıkmasına şaşırılmış gibi yapmak için elimden geleni yapıyorum.

Dimitri ön kapıyı açıp Zara'yı içeri almak için kenara çekilirken sessiz kahkahalarla omuzları titriyor.

"Tam zamanında." At kuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. Dimitri'ye bakarken burnunu kırıstırıyor. "Hep burada mısın?"

"Seni tekrar görmek güzel, Zara." Kıkırdıyor.

"Mmm, aynı şeyi söyleyemem."

"Sanırım Alexei küçük misafirimizden habersiz?" Bana bir bakış attı.

"Açıklayabilirim..." Dimitri'ye bakıyorum.

"Oh, bu iyi olacak." Dimitri kollarını geniş göğsünün üzerinde

kavuşturur. "Bir uber'im var." Zara omuz silkiyor.

"in var mı?" Onu içeri alırken kaşlarının arasında derin bir çatıklık belirliyor.

Ellerinde gözle sıyrıklar var ve kot pantolonunun dizleri aşınmış ve lekelenmiş.

bakarken yakalıyor ve kollarını göğsünde kavuşturup dağınık ellerini koltuk altlarına sıkıştırıyor. Onun bu halinden hiç etkilenmedi bile.

Dimitri'nin yüksek yapısı ve sonsuz kasları gülümsememi gizlemek için yanağımın içini ısırma neden oluyor.

Başını sallıyor. "Evet."

"Yoldan gelen bir araba görmedim." "Beni

kapıya bıraktı."

"Kameradan bir bildirim almadım."

"Bozulmuş olmalı."

Dimitri'nin gözleri Zara'nın üzerinde geziniyor, dudaklarında bir sırıtma belirliyor.

"Bu kadar parayla gerçekten daha iyi bir güvenliğe yatırım yapmalısınız." "Not edildi." Dimitri'nin gözleri hâlâ kısık.

"Yirmi soruyla işiniz bitti mi yoksa artık arkadaşım ile takılabilir miyim?"

"Zara." Koluna uzandım. "Neden gidip biraz çay yapmıyoruz?"

Zara'yı çekip mutfığa götürmeyi başarıyorum ve orada çay yapmakla meşgul oluyorum.

Zara ise doğrudan buzdolabına gidiyor ve bulabildiği her atıştırmalığı çıkarmaya başlıyor.

"Lütfen, buyurun." Dimitri kıkırdar ve birkaç dakika sonra içeri girer.

Alexei'ye Zara'nın gelişini haber vermek için bir mesaj gönderdiğinden hiç şüphem yok ve buraya nasıl geldiğine dair iyi bir açıklama bulmam gerektiğini biliyorum ama şu anda odaklanmam gereken daha önemli şeyler var.

"Çok zenginsin, o yüzden biraz yemek yememe izin verebilirsin diye düşünüyorum." Zara adaya oturur, kraker ve humusla karnını doyurur.

Midemi rahatlatacağını umarak krakerlerden birini çalıyorum. "Seni

besleyebileceğim bir sürü şey var, *pcholka*."

Neredeyse krakerimde boğuluyordum ve Zara Dimitri'ye bakarken çenesi yere düşmüştü.

Zara alay ediyor. "İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?"

"Bunu bana bir ya da iki kez söylediler."

"Bizimle oturmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu? Çünkü son baktığımda buraya sizinle takılmak için gelmemiştim."

"Ah." Dimitri elini göğsüne götürür.

Dimitri'ye bakıyorum. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Zara humus yüklü bir cipsi ağzına atmadan önce bana gözlerini deviriyor.

"Seni önünden ayırmamalıyım." "Eğer yapmazsan sana söylemem."

Dimitri bir kez daha Zara'ya bakıyor ve Zara dilini çıkarırken gözlerini arkadaşşıma dikeyor.

"Sanırım arkadaş seçimini sorgulamaya başlıyorum Bianca..." Taburesinden kayar. "Ben salonda olacağım."

Dimitri'nin ayak sesleri başlayana kadar ne Zara ne de ben konuşuyoruz. Ellerim titriyor, bu yüzden onları sabit tutmaya çalışmak için çay bardağıma sarıyorum.

"Bu işe yaramayacak." Panik başlıyor. "Öğrenmemesine imkan yok."

"Şşşt!" Zara omzunun üzerinden bakar. "Her şey kontrol altında." "Bunu ödemenin hiçbir yolu yok."

"Ben hallederim."

"Zara, hayır. Yüzlerce dolar tutacak." Ellerimi saçlarımda gezdiriyor, düşüncelerimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Randevuya ihtiyacın var, o yüzden halledildi. İzlerimizi kaybettirmek için kendi adıma aldım."

"Alexei'ye söylediğimde, söz veriyorum..." Sesim çatlıyor ve boğazımdaki yumruyla mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Biliyorum." Zara elime uzandı. "O köprüyü yeri geldiğinde geçelim. Artık gitsen iyi olur."

"Bu konuda, evden nasıl çıkacağım?"

Zara bana arabasına ulaşmak için atmam gereken adımları ayrıntılı bir şekilde anlattıktan sonra derin bir nefes alıp gözlerimin altını siliyorum. Dimitri'nin daha da şüphelenmesini istemiyorum.

Elimi sıktı. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, mutfaktan çıkıp salona doğru ilerlerken elini tutuyorum.

"İçecek daha sert bir şeyiniz var mı?" Eşikten geçip devasa oturma odasına girdiğimizde Zara soruyor. "Çay kesmiyor."

Dimitri telefonunda gezinirken başını kaldırıyor ve bize bakarken gözleri kısılıyor.

"Büyükannemden daha eski bir şişe viskiyi ortalıkta bırakacak tipte bir adama benziyorsun."

Zara elimi bırakıp odanın köşesindeki bar arabasına doğru ilerlerken kahkahalarımı yutuyorum.

Muhtemelen çoğu insanın kirasından daha pahalı olan amber renkli sıvı şişeleri ve sayısız kristal bardakla dolup taşıyor.

"Bırak ben yapayım." Dimitri ayağa kalkar.

"Ne kadar centilmence."

"Sanırım gözlük konusunda sana güvenmiyor." Dimitri

bana sırtıttı.

Zara kaşlarını çatıyor ama Dimitri'nin içkileri hazırlamasına izin vermek için geri çekiliyor. Kanepeye uzanıyor, Dimitri üç bardak viski doldurmaya başlarken gözleri ondan hiç ayrılmıyor.

Kokuyu alıyorum ve midem bulanıyor.

"Biliyor musun, gerçekten kötü bir baş ağrım var." Şakağımı ovarken irkildim. "Sanırım gidip biraz uzanmalıyım."

Zara bana doğru bakıyor ama ayağa kalkmıyor. "Gerçekten mi? Sen iyi misin?" Dimitri yaptığı işe ara veriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

İnandırıcı görünmeyeceğimden endişeliydim ama alkolün kokusu mide bulantımı tetiklemekte harikalar yaratıyor ve alnımı ince bir ter tabakası kaplamaya başlıyor.

"Evet, ben iyiyim. İstersen kalabilirsin." "Burada tek başıma oturmamı mı istiyorsun?"

Dimitri, "Size eşlik edebilirim," diyerek iki kadeh viski aldı ve kanepeye doğru yürüdü.

"Terbiyeli ol," diye uyarıyorum Dimitri'yi. O da Zara'nın yanındaki yerini alırken daha da sırtıyor.

"Asla." Dimitri kıkırdar.

Zara bana iyi olduğunu göstermek için hafifçe eğiyor.

Dimitri beni kontrol etmeye gelmeden önce şehre gidip dönmek için fazla zamanım olmadığını bildiğimden, bunu ayrılmak için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Yine de arkadaşşıma olan yoğun ilgisinin onu fark etmeyecek kadar uzun süre meşgul edeceğini umuyorum.

Ön kapiya ulaşana kadar adımlarımı telaşsız atıyorum.

Evden fark edilmeden çıkmanın kolay bir yolu yok. Her kapıda kamera var, hatta bazılarında parmak iziyle giriş bile var.

Hangisinin Bianca'ya dayanıklı olduğunu test edecek vaktim olmadı, bu yüzden cesur davranıp ön kapıdan çıkmayı tercih ediyorum.

Tek umudum, arazinin dışına çıktığımda, ağaçlardan uzak durursam takip edilmemin zor olacağıdır.

Zara arabasını parkın eve bakan tarafına bıraktı, bu yüzden sadece çitleri aşmam gerekiyor.

Zara yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Her şey plana uygun giderse, iki saat içinde dönmüş olacağım ve kimsenin haberi olmayacak.

Tabii Alexei güvenlik kayıtlarını tekrar kontrol etmeye karar vermezse...

Belki de hamilelik haberini vermek için iyi bir zaman olabilir. Başka seçeneğim yok. Bir doktora görünüp şüphelerimi doğrulatmalıyım.

Göğsümdeki çarpıntıya ve kulaklarımdaki çınlamaya aldırmadan ön kapıdan çıkıp ağaçlara doğru koşmaya başladım.

Geçen hafta boyunca tükettiğim yiyeceklerin eksikliği beni hızla başlıyor. Ağaçların arasında koşarken halsiz ve sersemlemiş durumdayım.

Öğleden sonra ve Mayıs güneşi tepemden aşağı vuruyor, etrafımdaki ağaçlar çok az gölge sağlıyor.

Terliyorum ve bitkinim, ama sonunda çit göründü. Neredeyse boyumun iki katı ve tepesinde dikenli teller var.

"Ne oluyor, Zara?"

Beni çit konusunda uyarmıştı ama bu kadar yüksek ve tehlikeli olduğunu fark etmemiştim.

Etrafıma bakındım. "Sanırım bir ağaca tırmanmam gerekecek."

Hiçbir zaman atletik bir çocuk olmadım ve bu süre zarfında da değişmedim.

Tırnaklarım kanıyor ve en güzel ağaç olduğunu düşündüğüm şeyi tırmanırken dizlerim çizik ve kan içinde kalıyor. Görünüşe göre hiçbir şey fark etmiyor. Tüm ağaçlar berbat ve keşke tüm günü yorganımın altında saklanarak geçirebilseydim.

Daha da kötüsü diğer taraftaki düşüş. Dikenli teller yüzünden çitin tepesinde dengede durmamın imkanı yok. Sadece bir inanç sıçraması yapmam gerekecek.

"Alexei beni öldürmezse, bu öldürebilir. Yani, işte hiçbir şey."

Derin bir nefes alıyorum ve ağaçtan iniyorum.

Yer beni karşılamak için havalanıyor ve çimlere çarptığımda acı dolu bir homurtu çıkarıyorum.

Dizlerim bükülüyor ve tüm ağırlığımı sağ omzuma veriyorum, sırtüstü yatıp gökyüzüne bakana kadar bir, iki kez yuvarlanıyorum.

Bunun aslında işin kolay kısmı olduğunu fark ettiğimde histerik bir kahkaha atıyorum.

BEKLEME SALONUNDA OTURURKEN ENKAZ GİBİ GÖRÜNDÜĞÜMÜ BİLİYORUM.
Jinekolog.

Kotumun kışında kocaman bir çimen lekesi var, ellerim yırtık ve saçlarım zahmetsiz bir şıklıktan çok bir kuş yuvasını andırıyor.

Diğer tüm hamile kadınlarda herkesin o ışıltı var. Bende de olacak mı?

Mükemmel yumrularına bakarken midem bulanıyor.

Ya hamile değilsem?

Hayal kırıklığının acısı beni şaşırtıyor, ancak doktor ortaya çıkıp bana doğru bakarken bunun üzerinde durmaya fırsatım olmuyor.

"Zara Mullens?"

Doktorun gerçekten beni kastettiğini anlamam bir saniye sürüyor.

"Evet." Ayağa kalkıyorum.

"Merhaba Bayan Mullens, ben Dr. Waite." Tokalaşmam için elini uzattı.

Avuç içlerimdeki kanlı sıyrıkları fark edince irkildim.

Ama onlar hakkında yorum yapmıyor. "Bu taraftan."

Beni dar bir koridordan geçiriyor ve bir muayene odasına sokuyor.

"Bu elbiseyi giyip sandalyeye yerleşirseniz başlayabiliriz. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Kağıt gibi ince elbiseyi giymek hızlıca çalışıyorum.

En başta kendimi bu duruma soktuğum için kendimi gülünç hissediyorum ama artık yapabileceğim bir şey yok.

Dr. Waite birkaç dakika sonra beliriyor, yanıma otururken yüzünde sıcak bir gülümseme var.

"Yani, bugün bebeğinize bakmak mı istiyorsunuz?"

"Ben... Uh... Hamile olup olmadığımı teyit etmek istedim."

"Tamam, sorun değil. Size ultrason için rezervasyon yaptırmıştım ama ihtiyacınız olan bir kan testiye bunu da ayarlayabilirim. Sonuçlar bazen birkaç gün sürebilir ve sonra erken bir ultrason için size rezervasyon yaptırabiliriz."

"Oh, hayır, ben..." Sakin görünmek için elimden geleni yapıyorum ama yine gizlice kaçma riskini göze alamam. *Şimdi* öğrenmem gerek. "Üzgünüm, . Ultrasonda bir sorun . Kesinlikle hamileyim."

"Ne kadar ilerlemiş olabileceğini biliyor musun?"

"Emin değilim. Belki altı hafta? İzini kaybettim..."

"Endişelenmeyin. Ultrasonda net bir görüntü elde ettiğimde bunu söyleyebilirim. Ayaklarınızı üzeğiye koymanızın bir sakıncası yoksa başlayabiliriz." Küçük bir monitörün bulunduğu bir arabayı çeviriyor ve eldivenlerini giyiyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor ve arkama yaslandığımda gözlerim yaşarmaya başlıyor.

Keşke Alexei burada olsaydı.

Ultrason probunu yavaşça yerleştirirken hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum. Dr. Waite'in kaşları çatık, bu da beni geriyor.

"Bazen fetüsün ortaya çıkması biraz zaman alabilir..." Asayı biraz hareket ettiriyor. "Benim için rahatlamaya çalış."

Dediğini yapmaya çalışıyorum ve gözlerimi kapatıp içimde dolaşan garip sondayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Oh, işte buradasın. Merhaba ufaklık."

"Tanrım," diye gözlerimi açıp ekrana bakıyorum. "Ciddi misin sen?"

"burada." Ekrandaki bir lekeyi işaret ediyor. "Bu senin bebeğin, tam orada."

Artık bunu inkâr edemem. Şimdi ne yapacağım?

ALEXEI

"BU SENİN SON ŞANSIN RICCI, ÇÜNKÜ SIKIM BITTİ."

"Lütfen."

"Artık yaşamanız ya da ölmeniz umurumda değil, bu yüzden bu dünyadan nasıl ayrılmak istediğiniz size kalmış. Ya sahip olduğumu bildiğim bilgileri bana verirsin ya da burada kalıp çürür ve açlıktan ölürsün."

"BEN..." Bağlarına karşı savaşıırken ağzından kan fışkırıyor. Yüzüne baktım. "O e-postayı senin gönderdiğini biliyoruz."

Kan ve sidik kokuyor. Çok acınası. Üç gündür bu hücrede ve henüz herhangi bir bilgi vermedi, bu yüzden sabrım resmen tükendi.

"O yüzden bana bildiklerini anlat, ben de seni koruyayım. Çünkü güven bana Ricci, benim tarafımda olmak istiyorsun. Bu şerefsizler benimle uğraşabileceklerini sanıyorlar ama kiminle karşı karşıya olduklarından haberleri yok."

Başını sallar ama sessiz kalır.

"Pekala. Güle güle." Ayağa kalktım ve kapıyı arkamdan çekerek hücrelerinden çıktım.

Kapı kapanmadan önce, "Tamam." diye bağılıyor.

Kendi kendime gülümsedim ama içeri girmeden önce kendimi topladım. "O da neydi?"

Ricci bana bakarken boğazı düğümleniyor, bir saat önce aldığım darbe yüzünden sol gözü tamamen şişmiş durumda.

"Sana anlatacağım." Her kelimedeye yüzünü buruşturuyor. "Bakalım bu bilgi hayatına değecek mi?" "Ivanov. O bu işe sandığınızdan daha yakın."

"Bu da ne demek oluyor? Ailemin Ivanov veletleriyle hiçbir ilgisi yok." Ricci'nin eğlenceye benzer bir şey parlıyor ve kanım kaynıyor. Silahımı çıkardım ve kasıklarına doğrulttum. "Konuş. Şimdi!"

"Bilmediğin çok şey var. Babanın sana anlatmadığı çok şey."

Her nefes alışımında göğsüm kabarıyor, neden bahsettiğini anlamaya çalışırken bedenim öfke ve adrenalinle doluyor.

"Bu lanet bilmeceler hoşuma gitmiyor. Ya bana bildiklerini anlatırsın ya da sikini patlatıp seni burada kan kaybından ölmeye terk ederim!"

"Baban..." Ricci'nin sesi artık ancak fısıltıyı geçiyordu. "Düşündüğün kadar sadık değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Ricci bana bakıyor ve yüzünde artık korku değil, zevk ifadesi var.

"Alexei Koslov'un onu pantolonunda tutmadığını söyleyelim." Ricci kıkırdıyor.

Babam annemi aldattı mı?

Yüzüne nişan aldığımı ve tetiği çektiğimi zar zor fark ediyorum. Ta ki alnının ortasında bir kurşun yarasıyla kafası omuzlarının üzerine yuvarlanana kadar.

"Babam hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin?" Göğsüne bir kurşun daha sıktım. "Siktir git."

Sikik herif bunu istedi.

Kuralları ben koymuyorum. Eğer ölmüş babam hakkında kötü konuşmak istiyorsa, işim bittiğinde cesedinin tanınmaz hale gelmesini sağlayacağım.

Tanıdığım en sadık ve asil adamın itibarını lekelemeye nasıl cüret eder?

Böyle yalanlar söylemesini ona ödeteceğim.

Suratını yumruklayacağım. Tekrar. Ve tekrar.

Kollarım acıyana ve artık onları zorlukla kaldırına kadar durmuyorum. Nefes nefese, babamın anısına hakaret etmenin sorun olmadığını düşünen adamdan geriye kalanlara bakıyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Mikhail'in gözlerinde korku ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle Ricci'ye baktığını görüyorum.

"Ne oldu böyle?"

"Her şeyden sonra boktan biri olduğunu kanıtladı." Yüzümü kolumun arkasına siliyorum.

Beyaz giymek için yanlış günü seçmişim.

Mikhail Ricci'ye doğru yaklaşıyor ve ayağıyla onu dürtüyor.

"Gerçekten eksiksiz olmak istedin, ha?" Kıkırdıyor. "Sana ne söyledi?"

"Tekrarlamaya değecek bir şey yok. Ortalığı temizleyin ve cesetten kurtulun." Sesim kulaklarıma yabancı geliyor.

"Hallediyorum." Mikhail gömleğinin kollarını kıvrır.

Danil'in Hummer'daki silahları doldurmakla meşgul olduğu deponun ana katına merdivenlerden çıkarken Ricci'ye ters bir bakış bile atmıyorum.

"Silah seslerini duydum. Ricci sonunda pes mi etti?" Bagaja birkaç demet ip atıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, Matteo Ricci'yi tekrar düşünmek bile istemiyorum. Bu lanet yerden çıkmalı ve kafamı boşaltmalıyım.

Neden babam hakkında böyle bir şey söyledi ki?

Tabii Gilanto'nun pençeleri başından beri Ricci'nin üzerindeydi ve benim kopmamı istemediyse...

Bu olmak zorunda. Düşünebileceğim başka bir alternatif yok. Danil elini omzuma koydu. "Alexei? Her şey yolunda mı?" Elinin altından çekiliyorum.

"Her şey ,"

Telefonum cebimde titriyor, ben de onu çıkarıp Danil'den uzaklaşmak için bir bahane olarak kullanıyorum.

"Ne oluyor *lan*?"

Göz kırpıyorum. Bu yanlış olmalı. Şu anda ne haltlar dönüyor?

Telefonumun kilidini açtım ve Dimitri'nin numarasını çevirdim.

"*Velet!* Senden haber almayı beklemiyordum-"

"Bianca hangi cehennemde?"

Dimitri bir an sessiz kalır. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, az önce telefonuma Yukarı Doğu Yakası'nda bir jinekolog kliniğinde olduğunu söyleyen bir bildirim geldi.

Kardeşıme onu *lanet olası evde* tutmasını *özellikle* söylediğim halde neden şehirde olsun ki?"

"Ne?"

"Lanet olası odasını kontrol et, *hemen*."

Dimitri hattın diğerk ucundan ofluyor ve kendimi tamamen kaybetmemek için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

"Tek bir işin vardı."

"Ne yapmamı istiyordun, günün her saati kapısının önünde oturmamı mı?"

"Ben de tam olarak bunu yapmanı istiyordum!"

"Saçmalıyorsun."

"Gilanto'nun elleri üzerindeyse bunu söyleyemezsin." Düşüncesi bile kanımı donduruyor. "Eğer ona bir şey olduysa, Dimitri-"

Düşüncemi bitirmek istemiyorum. Bitiremem.

Dimitri bağıırıyor. "Bu yüzden mi geldin?" Gözlerimi

kırpıştırıyorum. "Ne?"

Telefonun diğerk ucunda boğuk bir kadın sesi anlayamadığım bir şeyler söylüyor.

"Kim o? ederim, Dimitri." "Bu Zara."

"Zara? Zara'nın evde ne işi var?" "Buraya geldi."

Neredeyse telefonumu elimde eziyordum. Sanki zaten uğraşacak yeterince şeyim yokmuş gibi Bianca gidip ondan yapmamasını istediğim tek şeyi yapıyor.

Dimitri, "Bianca'nın jinekologda ne işi var?" diye sorar.

"Sence neden?" Zara alay eder.

Dimitri'nin sesi alçalır. "*Kahretsin!*"

"Şaka yapıyor olmalısın." Telefonu kapattım.

Tüm vücudum titriyor ve yumruğumu Dimitri'nin yüzünün yan tarafına çarpmaktan başka bir şey istemiyorum.

Tek bir işi vardı ve onu bile yapamadı.

"Danil, Mikhail ve senin Anton'la birlikte eve dönmeniz gerekiyor. Yapmam gereken bir iş var."

ŞEHİRDE HIZLA İLERLERKEN BIANCATELEFONUNU ARIYORUM AMA ÇALIYOR.
Her seferinde sinirim daha da artıyor.

Uğraşmam gereken onca şey yüzünden kafam patlamak üzere. Ama ilk önceliğim Bianca olmalı.

Bunu benden saklama ihtiyacı hissetmiş olması içimi burkuyor.

İlişkimizin bundan daha iyi olduğunu düşünüyordum, ama belki de hepsi benim kafamdaydı.

Eğer gerçekten hamileyse.

Direksiyonu kavrayıp ayağımı gaza bastığımda parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

Çocuğumu taşıyor olabileceksen onu şehirde yalnız bırakamam. Koslov bratvasının varisi sayılacak bir çocuk.

Eğer bu Gilanto'nun kulağına giderse, kadının rahmine bir kurşun sıkana kadar durmayacağını biliyorum.

Doktora giderken yolunu kesmiş bile olabilir.

Gilanto gibi insanların şehirdeki çoğu tıp avucunun içine aldığını biliyorum. Bir telefonla her şey bitebilir.

Sanki başka biri bedenimi ele geçirmiş ve ben ona yukarıdan bakıyormuşum gibi. Hummer'ı jinekoloğun muayenehanesinin önündeki kaldırıma sürerken ellerimi hissetmiyorum. Ön basamakları hızla çıkıp çift kapıdan içeri dalarken ve neredeyse hamile bir kadınla çarpışırken ayaklarımı hissetmiyorum.

"Hey!"

Onu geçip resepsiyona doğru ilerlemeye başladım bile.

"Nerede o?" Ellerimi resepsiyon masasına vuruyorum.

Tezgâhın arkasındaki genç kız , elleriyle göğsünü kavrayarak beni içeri alıyor. "Kim?"

Kan lekeli, ter ve sidik kokan kıyafetlerimle berbat göründüğümü biliyorum ama umursamayı geçtim. Bianca'yı kendi gözlerimle görmeliyim.

"Bianca," diye bağırıyorum.

"Ben... Bianca diye biri yok-"

"Siktir et bunu." Masadan kalkıp muayene odalarına doğru hışımla ilerliyorum.

"Efendim! Efendim, yapamazsınız-"

Sağa dönüp dar bir koridorda ilerlerken onu görmezden geliyorum.

Her iki taraftaki kapıların çoğu açık ve her birine bakıyorum, hepsi boş çıktıkça midem daha da batıyor.

Lütfen canlı ol.

Bu koridorun sonunda sadece bir kapı daha var. Eğer burada değilse, çok geç kaldığıma şüphe yok. Gilanto'nun şu anda ona ne yapıyor olabileceğini bilemeyiz.

Kapı koluna uzanıp kapıyı açmaya zorlarken ensemden terler boşanıyor.

"Alexei?"

Gözlerim muayene koltuğunda bacakları üzengide yatan Bianca'ya kayıyor. Beni içine çekerken parlak mavi gözleri açılıyor.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" şu anda bacaklarının arasında sonda benzeri bir cihaz gezdiren doktora bakıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kanlı görüntümden hiç etkilenmemiş, sanki bu onun işinde sıra dışı bir şeymiş gibi.

"Üzgünüm efendim, ama burada bulunamazsınız-"

" yok, Dr. Waite." Bianca derin bir nefes alıp bana baktı. "Babası o."

Oh, lanet olsun.

BIANCA

ALEXEI'NİN GÖZLERİNDE ACI VE İHANETTEN BAŞKA BİR ŞEY YOKTUR.

Bana.

Bir yanım beni bulmasına şaşırmadı. Beni şaşırtan şey, kanla kaplı ve kim bilir ne kokan bir şekilde ortaya çıkması.

"Alexei..."

Sanki adını söylemem onu transa sokmuş gibi, gözlerini kırpıştırıp Dr. Waite'e .

"Hamile mi?"

Yüzündeki öfkeyi gözlemlerken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Bana bakmaya bile zor dayanıyor.

O bunu istemiyor.

"Evet, öyle."

Alexei başını sallıyor, kaşları derin bir çatıklıkla birbirine yaklaşıyor. Kapıyı arkasından kapatırken nefesimi tutuyorum.

Parmaklarım ona uzanmak, dokunuşunun sıcaklığını hissetmek için kaşınıyor. "Bir ." Dr. Waite'in yanında durmak için odanın diğer ucuna doğru yürüyor.

Dr. Waite sondayı ayarlayıp monitördeki görüntüyü getirirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"İşte bebeğin."

Ekrandan Alexei'nin yüzüne, ifadesindeki soğukluğa bakarken dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık dökülüyor.

"Ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık yedi hafta."

Alexei başını sallar.

Bana bakmasını her şeyden çok istiyorum.

Yedi hafta sonra bebek sanat atölyemdeki gecede dünyaya gelecekti. İlk kez birlikte yattığımızda Alexei'nin hayranlık duymaya başladığım bir yönünü gördüm. Belki de seviyordum.

O taraf şimdi çok uzak görünüyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Burada işimiz bitti mi?"

Başka bakmak zorunda kalıyorum, aşağılanmış ve bir şekilde. Dr.

Waite başını sallıyor ve sondayı yavaşça çıkarıyor.

"Evet. Resepsiyondan Rebecca'ya on iki hafta için bir ultrason daha ayarlamasını söyleyeceğim."

"Tamam."

"Alexei-"

Başını sallar. "Giyin. Ben dışarıda olacağım."

Çıkıyor, kapıyı arkasından kapatıyor.

Kapı kapandığı an, gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum.

Dr. Waite beni temizlemek için sessizce çalışıyor ve sonra giyinmem için beni yalnız bırakıyor.

Kotumu ve atletimi çekerken parmaklarım titriyor.

Sonunda gizlice kaçtığımı öğrendiğinde çok kızacağını biliyordum. Ama bebeği, *bizim* bebeğimizi görmenin darbeyi yumuşatacağını ve bunu neden yaptığımı anlayacağını umuyordum.

Beklemediğim şey ise bu soğukluktu. En kötü ihtimalle kavga edeceğimizi, bağırıp çağıracağımızı düşünüyordum.

Ama Alexei bana bakmaya bile zor dayanıyor ve şimdi onunla eve gitmek zorundayım. Ve ikimiz de onun çocuğunu taşıdığımı biliyoruz.

Onu gizlice geçip kaçmamın imkânı yok ve içten içe bunu istemiyorum. Bunun hakkında konuşmak *istiyorum*. Ne yapacağımızı düzgün bir şekilde tartışabileceğimiz bir yere gelmemizi istiyorum ama Alexei bana sessiz davranırken bunu yapmak çok zor.

Gözlerimin altını silip saçlarımı düzelttikten sonra derin bir nefes alıyorum ve Dr. Waite'in ofisinin kapısını açıyorum.

Alexei karşısındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini yere dikmiş.

Beyaz gömleği kanla kaplı ve parmak eklemlerinin arkasında koyu mor morluklar görüyorum.

"Sana ne oldu?"

Duvardan uzaklaşıyor. "Hadi gidelim."

Tereddüt ediyorum, onu daha da zorlamak istiyorum, ama sonra tutmam için elini uzatıyor. Bu jest kalbimin etrafındaki son duvarları da yıkmaya yetiyor.

"Özür dilerim."

Elimi tutuyor ve koridorda resepsiyona doğru yürürken beni de yanına çekiyor.

Parmakları soğuk ve dokunuşunda hiçbir hassasiyet yok.

Kurtulmaya çalışıyorum, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Alexei, canımı yakıyorsun."

"Burada işimiz bitti."

Alexei ona bakarken sarışın kızın geri çekilme şeklini kaçırmıyorum.

Benim tanıdığım adam bu değil.

Bu adam bana bir sanat atölyesi inşa eden ve ben resim yaparken saatlerce yanımda oturan adam değil.

Bu, ikimiz de birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde uyuyakalana kadar saatlerce yatağında benimle sevişen adam değil.

Bu adam bir yabancından başka bir şey

değil. "Alexei..."

Beni dışarıya, Hummer'ın kaldırımında yarı terk edilmiş olduğu yere sürüklüyor.

"Zara'nın arabasını ben sürdüm-"

"Bununla sonra ilgileneceğim." Yolcu kapısını açıp beni içeri aldı.

Koltuğa tırmanırken gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum.

Alexei uzanıp kemerimi bağlıyor ve kokusu burnuma geliyor.

Her zamanki misk kokusu, ama kandan gelen bakırımsı bir tını var ki neredeyse öğürmememe neden oluyor.

Başından beri böyle biri miydi? Fark edemeyecek kadar kör müydüm?

Emniyet kemerimi bağlamayı bitirip kapıyı çarparak kapatırken nefesimi tutuyorum ve irkiliyorum. Daha önce bana dokunur, parmaklarını kalçamda gezdirir ya da dudaklarını saçlarıma bastırırken, sanki bir düğme kapanmış ve benden iğrenmekten başka bir şey yapmıyor.

Kalbe saplanan bir bıçak gibi. Onun çocuğunu taşıdığımı öğrendikten sonra yüz kat daha kötü.

Alexei arabanın ön tarafına doğru ilerler ve sürücü koltuğuna tırmanır.

Motor kükreerken gözlerimi yere indiriyorum ve ellerimi kucağıma koyuyorum.

Patlamayı bekliyorum. Öfke ve hayal kırıklığı için. Özellikle de güvende olduğumdan emin olmak için yaptığı onca şeyden sonra bu kadar umursamaz olduğum için ne kadar ihanete uğramış hissettiğini söylemesini.

Ama asla gelmez.

Alexei sessiz kalır.

Öfkeli olduğunun tek göstergesi, direksiyonu kavrarken morarmış parmak eklemlerinin beyazlaşması.

Neredeyse eve vardık ve bu konuşmayı Dimitri ya da Zara'nın önünde yapmak istemiyorum. Şimdi olmalı.

"Alexei..." Koltuğumda iki büklüm olurken sesim çatallaşıyor. Yüzünün güzel hatlarına, koyu renk saçlarına ve tenime değmesini arzuladığım kirli sakallarına bakıyorum. "Bir şey söyle."

Çenesindeki kaslar titriyor ama sessiz kalıyor.

"*Lütfen.*"

Garaj yolundan aşağı dönüyor, devasa malikanenin görüntüsü midemi düğümlüyor.

Onunla o evde kilitli kalamam, o olmaz. "Alexei!" Elimi gösterge paneline vuruyorum.

Araba gıcırdayarak durur ve Alexei motoru kapatır, gözleri hâlâ ileri bakmaktadır.

"Bana ne düşündüğünü söyle, lütfen."

Nefes alırken göğsü kabarıyor ve ben de birazdan olacaklar için kendimi hazırlıyorum.

Bana ne atarsa atsın kabul edeceğim. Umurumda değil. Her şey bu sessizlikten iyidir.

"İçeri gir." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

Neredeyse gülecektim.

"Bu mı? Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

"Güven bana Bianca. Söyleyecek çok şeyim var." Sesi alçak ve soğuk ve hâlâ gözlerimin içine bakmıyor.

"O zaman sadece söyle!"

Çenesi titriyor ve bir an için gerçekten kopabileceğini düşünüyorum, ama sadece direksiyonu daha sıkı kavlıyor.

"İçeri gir. Şimdi."

Bir saniye ona bakıyorum. Yanımda otururken bile ne kadar uzakta olduğuna.

Alexei'm gitti. Onu kaybettim.

Kalbim parçalanırken emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan çıktım.

Ön basamakları tırmanıp ön kapıyı açıyorum, yatak odama kaçmaya çalışırken gözyaşlarım beni kör ediyor.

"Bianca?"

Başımı kaldırıp baktığımda Dimitri'nin aceleyle merdivenlerden fuayeye indiğini ve endişeli görünen Zara'nın da onu takip ettiğini görüyorum.

"Dimitri, ofisime gel, *hemen*," diyor Alexei arkamdan, sesi buz gibi.

"Bianca?" Dimitri benimle Alexei'nin arasına bakıyor.

"Arayı sonra kapatırsınız," diye hırılıyor Alexei. "Ama önce konuşmamız gerek."

Zara konuşmak için ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum ve mutfağa doğru bakıyorum. Gözlerini Alexei'ye dikeyiyor ama Dimitri'yi atlayarak beni takip etmek için merdivenlerden aşağı iniyor. Ayak sesleri üst katta kaybolana kadar ikimiz de konuşmuyoruz.

Zara elimi tuttu. "Ne oldu böyle?"

Nefes alamıyorum. Göğsümdeki ağırlık beni eziyor ve safra boğazımdan yukarı çıkmaya başlıyor.

Doğruca lavaboya koşuyorum ve bağırsaklarımı kusuyorum, son birkaç saattir midemde tutmayı başardığım krakerler ortaya çıktıkça midem burkuluyor.

"B..." Zara yanıma koştu. "İyi misin?" Sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovuyor.

"Ben iyiyim." Musluğu açıyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum.

Bir an için gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Her şeyden çok Alexei ve Dimitri'nin ne konuştuğunu, bu bebek hakkında gerçekte ne düşündüğünü bilmek istiyorum ama oraya fırtına gibi gidersem yine susacağını biliyorum.

Umarım Dimitri ona benden daha iyi ulaşabilir.

"Nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Durup dururken Dimitri'yi aradı ve jinekologda olduğunu söyledi. Nereden bildi?"

Arkamı dönüp tezgâha yaslandım ve ağzımı elimin tersiyle sildim. "Telefonum."

"Ne?"

"Mikhail telefonuma bir takip cihazı yerleştirdi ve ben onu geride bırakmayı düşünmedim. Fark etmeliydim." Kulağa ne kadar saçma geldiğine neredeyse güleceğim. "Takip edilmeden lanet olası doktora bile gidemiyorum."

"Bianca, bu normal değil. Hayatının sonuna kadar bu evde kilitli kalamazsın."

"Bunu Alexei'ye anlatmayı dene." İç çekiyorum.

Zara'ya yan gözle bakıyorum ve yeşil gözleri yaşlarla parlıyor. Elini tutuyorum ve sıkıca sıkıyorum.

Zara geri çekilir. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. O yanında olmaya bile dayanamıyorum. Ultrasona girdiğimde onu görmeliydin, Zara. Sanki tamamen farklı bir insan gibiydi. Bu... bu beni korkuttu."

"Benimle eve gel, B." Zara elimi çekti.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Mutlu olsun ya da olmasın, daha önce aşırı korumacı davrandığını düşünüyordum, şimdi on kat daha kötüleşmek üzere."

İkimiz de bir an sessiz kaldık. Bu Zara'yı kim bilir ne kadar uzun bir süre için son görüşüm olabilir.

"Bundan mutlu olabileceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabildim?"

"Belki de sadece şoktadır. Kabullenmesi çok zor. Davranışını mazur gördüğümünden değil ama Dimitri'nin onu sakinleştirmesine ihtiyacı olabilir. Ebeveyn olmak büyük bir olay ve biraz zamana ihtiyacı olabilir."

"Peki ya ben?" Sesim çatlıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kalıyorum. "Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benimkiyle hiç tanışmadım bile! Bugün ona ihtiyacım vardı. Soğuk, mesafeli versiyonuna değil, değer verdiğim Alexei'ye. Çok korkuyorum, Zara."

Bunları onun arkasından yapmanın doğru olmadığını biliyorum. Hamileliğimi ondan saklamakla hata ettiğimi biliyorum ama yine de ona ihtiyacım vardı.

Bu kısmen benim hatam olabilir ama... Böyle tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Beni bu şekilde kapatacağını. Bu yüzden onu sonsuza dek kaybedebileceğimi.

Sanırım onu seviyorum. Onu şimdi kaybedemem. Bunun

yüzünden değil. Ama ya çoktan kaybettiysem?

"Öyle olduğunu biliyorum." Lara bir kolunu belime doladı. "Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

"fazlasını yaptınız. Her şey için teşekkür ." "En iyi arkadaşlar bunun içindir."

Ona bakıyorum ve yüzündeki gülümseme karşısında neredeyse parçalanıyorum.

O gerçekten de benim karanlık bulutumu yırtan bir ışıık feneri gibi.
Ve bunu onsuz nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

ALEXEI

"SENDEN TEK BİR ŞEY YAPMANI İSTEDİM, DIMITRİ. *TEK BİR ŞEY*, VE SEN bunu bile doğru yapamadı!" Dimitri ofisimin kapısını arkasından çarptığı anda bağıyorum.

Tüm vücudum titriyor.

Bianca dışarı çıktı. Kaçırılabilirdi. Burnumun dibinden kaçırılabilirdi ve ben onu kaybedebilirdim.

Çocuğumu kaybedebilirdim.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bacaklarım neredeyse altımda bükülüyor.

Sendeleyerek masama doğru yürüyorum ve ellerimi masama dayıyorum, Bianca'nın kan kaybından ölürken kollarımda yattığı görüntüler zihnimde canlanırken gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır. . Hayır. *Hayır*."

"Dürüst bir hataydı, Alexei."

"Bu onun *hayatına* mal olabilirdi!" Kardeşimle yüzleşmek için dönerek kükredim. "Sana ona göz kulak olmanı söylemiştim! Onu gözünün önünden ayırmamanı söylemiştim."

"Başının ağrıdığını söyledi! Ne yapmam gerekiyordu?"

"Arkadaşını becerme düşüncesiyle dikkati dağılmasın ve onu üst kata kadar takip etmesin!"

Dimitri içki dolabına doğru yürürken alay eder. "Cidden, Alexei, delirmiş gibisin. Bütün gün ve gece onun kapısının önünde oturmayacaktım. O yetişkin bir kadın."

"Kimin sırtında lanet bir hedef var."

Sanki Bianca'nın güvenliği onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, kristal bir bardağa uzanırken omuz silkiyor.

Bu hareket beni kıpkırmızı yaptı ve kendimi sakinleştirmeye fırsat bulamadan silahımı çektim.

Dimitri kendine bir parmak genişliğinde viski dolduruyor ve bir dikişte içiyor, bana dönmeden önce kristal bardağı çarparak geri indiriyor.

Göğsünün tam ortasına doğrultulmuş silaha bakıyor ve dudaklarında bir sırıtış belirliyor.

"Hadi gidelim, *velet*." Kotunun arkasına uzanıp kendi silahını çıkardı ve göğsüme doğrultup emniyetini kapattı.

İkimiz de birbirimize bakarak duruyoruz, ağır nefeslerimiz aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Ellerimi zar zor sabit tutabiliyorum. Tüm vücudum öfkeyle dolup taşıyor gibi hissediyorum ve bunu nasıl dışarı çıkaracağımı bilmiyorum.

"Vur beni, sana meydan okuyorum," diye alay ediyor Dimitri.

"olabilir." Sesim yabancı geliyor. "O değildi."

"Olabilirdi!" Silahımın emniyetini açtım. Dimitri irkilmedi bile.

Kaşlarını kaldırıyor. "Seni bu kadar sinirlendiren şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Peki, neden bana seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini söylemiyorsun?"

Nereden başlasam ki?

"Bianca'nın gizlice kaçmasına izin verdin-"

"Ricci'ye ne oldu?" Dimitri'nin kahverengi gözleri kanlı giysilerimin üzerinde gezinirken daralıyor. "Çünkü bahse girerim seni asıl kızdıran şey bu. Ne dedi o?"

"O benim için bir zaman kaybıydı, olan bu."

"İşe yarar bir bilgisi yok muydu? Yoksa konuşmaya fırsat bulamadan onu öldürdünüz mü?"

Ricci'nin son sözlerini duymazdan gelmeye çalışırken gözlerimi Dimitri'den kaçırmak zorunda kalıyorum.

Papochka'yı Mamochka'yı aldatmakla nasıl suçlayabilir?

"Konuştu, tamam. Saçmalıktan başka bir şey değildi, o yüzden evet, o piçi öldürdüm."

"Sanırım bundan daha fazlasını yaptınız. Mikhail bana cesedin bir resmini gönderdi. Kıyma makinesinden geçirilmiş gibi görünüyor."

"Ne zamandan beri yöntemlerimi sorguluyorsun?"

"Doğru düzgün düşünemiyor gibi görüldüğün için. O yüzden tekrar soruyorum *velet*, seni gerçekten rahatsız eden ne?"

Birbirimize bakıyoruz, silahlar nişanlı ve hazır, ben kelimeleri yüksek sesle söylemek için cesaretimi toplamaya çalışırken, çünkü bir kez söylediğimde gerçek oluyorlar.

"Bianca hamile." Silahımı indirdim ve başımı ellerimin arasına alıp oturdum.

Dimitri kendi silahını indirirken ağzı açık kalır. "Gerçekten hamile mi?"

"Evet, bu yüzden gizlice kaçtı. Bir kadın doğum uzmanına görünmek için." "Doktor doğruladı mı?"

"Evet."

"Ve bu senin mi?"

"Tabii ki, o benim." Doktor ne kadar ilerlemiş olduğunu doğrulamadan önce bile benim olduğunu biliyordum.

"Bu... Vay canına, bu büyük bir şey. Sizin gerçekten bir 'ilişki' yaşamak istediğinizi fark etmemiştim. Yani, seviştiğiniz belliydi ama..." Dimitri yüzümdeki ifadeyi görünce sustu.

Yorgunluk beni rahatsız ediyor ama pes edecek zamanım yok.

"İnan bana, bu planın bir parçası değildi." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bunların hiçbirisi planın bir parçası değildi."

Bu tam da benim korktuğum türden bir şey.

Bianca ile asla sınırı aşmamalıydım. Daha iyisini biliyordum ama yine de yaptım ve şimdi sonuçları daha da büyük.

Çocuğumuzun hayatı tehlikede.

"Bir bebek." Dimitri kendi silahını kılıfına sokuyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. "Kahretsin, bu..."

Sandalyede arkasına yaslanıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor, gözleri kocaman.

"Sanki zaten sırtında bir hedef tahtası yokmuş gibi. Eğer bu ortaya çıkarsa..." Düşüncemi bitiremiyorum.

"Alexei, bir kez olsun bunu olduğu gibi kabul edemez misin?" Dimitri öne doğru eğilerek kollarını dizlerine dayadı. "Bu mutlu bir haber, *velet*. Baba !"

Ricci'nin sözleri kulaklarımda çınlarken gözlerimi kapatıyorum. "Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Babam hayatımızın ilk yirmi yılında yanıımızdaydı, bu yüzden ne gerektiğini çok iyi biliyorsun. Ve o öldüğünde, onun rolünü üstlendin ve bu aileyle ilgilendin. Mikhail ve Danil'le ilgilendin. *Benimle* ilgilendin. Seninle gurur duyardı."

Yapar mıydı?

Bu düşünceyi aklımdan silkeledim. Ricci'nin istediği de tam olarak buydu, kafamın içine girip ailemi ve sadakatlerini sorgulamaya başlamamı sağlamak.

"Emilio'ya Bianca'yı güvende tutacağıma, onu hamile bırakmayacağıma ve Gilanto'ya peşine düşmesi için daha fazla mühimmat vermeyeceğime söz verdim."

"Gilanto öğrenmeyecek."

"Bu bilgi konusunda kimseye güvenemeyiz Dimitri. Rastgele bir doktorun bildiği gerçeği beni geriyor. Keşke bana söyleseydi, güvendiğim birini getirebilirdim."

Dimitri omuz silkiyor. "Ona ödeme yapabiliriz."

"Bilgileri en yüksek teklifi verene satacağından şüphe yok."

"O zaman bunun biz olduğumuzdan emin olmalıyız. Onu koruyacak kaynaklara sahibiz, Alexei."

"Ya yeterli değilse?" Ultrasonu gördüğümde beri bu düşünce aklıma kurcalıyor.

Benim çocuğumu taşıyor, karanlıktan başka bir şeyle dolu bir dünyaya getirilecek bir çocuk ve onları korumak için yeterli olup olmayacağımı bilmiyorum.

"Sana ne oldu böyle?" Dimitri başını sallar. "Bu hiç sana göre değil."

Ellerimi yüzümde gezdirip önümdeki masanın üzerine koyuyorum ve parmak eklemlerimdeki morlukları görünce irkiliyorum.

Doktorun muayenehanesine hışım ile girdiğimde Bianca'nın gözlerindeki korku parıltısını kaçırmadım ve o da kanlı gömleğime baktı.

Benden korkuyordu.

Güzel. Belki şimdi beni gerçekten dinler.

"Kaçırılmış olabilir..."

Olabilecekleri düşününce göğsüm sıkışıyor. Gilanto'nun adamlarından herhangi biri onu doktorlara giderken yakalayabilirdi ve ben de ona zamanında ulaşamazdım.

Onu kaybedebilirdim.

Aklımdan geçen görüntüleri görmezden gelmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Artık babam değil. Bianca. Bana bakarken o güzel mavi gözleri boş bakıyor, onu göğsüme bastırırken kanı tenime işliyor.

"Alexei?" Dimitri'nin sesi beni kâbusumdan çekip çıkarıyor.

"Ne yaptığının farkında bile değil." Başımı ellerimin arasına almak için öne doğru eğildim.

"Bilerek yalan söylediğini sanmıyorum. Belki de seninle konuşmadan önce hamileliği kafasına iyice yerleştirmek ve şüphelerini doğrulamak istemiştir diye düşünüyorum. Onu suçlamıyorum, nasıl davrandığını düşünersek-"

"Başka nasıl davranabilirdim ki? Tek ricamı görmezden geldi ve şimdi sadece kendi hayatını değil bebeğimizin hayatını da tehlikeye attı!"

"Onunla konuşmalısın, *velet*. Çok kızgın olduğunu biliyorum ama onu sonsuza kadar görmezden gelemezsin. O hamile, Alexei. Sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Gilanto da tam olarak böyle düşünecek. Bunu bize karşı kullanacak, Dimitri. Karımın ve çocuğumun onun sadist oyununda piyon olarak kullanılmasına izin veremem."

"Bir saniye olsun Mario Gilanto'yu düşünmez misin?" Dimitri elini sandalyesinin koluna vurur. "Karın hamile-"

Telefonu çaldı, bunun için minnettarım.

Buraya küçük kardeşimden ders almaya gelmedim.

Bianca'yı sonsuza kadar görmezden gelemeyeceğimi biliyorum ama şu anda onunla yapıcı bir konuşma yapamayacak kadar kızgınım.

Gerçek şu ki kendime güvenmiyorum ve onu sonsuza dek uzaklaştıracak bir şey söylemek ya da yapmak istemiyorum.

Ellerimi kalçalarımnda aşağı yukarı gezdiriyorum, Dimitri nefesinin altında küfrederken bedenim gergin bir enerji yumağı haline geliyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Dimitri tereddüt eder, telefonu kulağından çeker ve aramayı kapatır.

"Dimitri."

"Anton ve ben, Alessandro'nun evinin önünde yakaladığımız Gilanto'nun adamlarından birine bize bağlılığını bildirmesi için rüşvet vermeyi başardık." Çenesini ovuşturuyor. "Luca Caruso adında bir adam."

"Caruso? İsim bir şey "

"İyi bir sebepten dolayı. Bana sorarsanız adam tam bir pislik. Birkaç yüzlük eline geçtiği anda çekildi, Gilanto'ya hiçbir şekilde sadakati yoktu."

"Bu da bizim için iyi bir şey."

"Öyle. Ama öğrendiği şey hoşuna gitmeyecek."

Kardeşimin gözlerinde parlayan acıma duygusunu kaçırmıyorum ve ne söyleyeceğini zaten bildiğime dair bir his var içimde.

"Tükür onu, *velet*."

"Gilanto sana ulaşmak için Bianca'nın peşine düşmeyi planlıyor. Onun Emilio ile bir iş anlaşmasından daha fazlası olduğunu biliyor olmalı."

"Lanet olsun!" Elimi önümdeki masaya vurarak silahımın cama neden oldum.

"Bebekten haberi olup olmadığını bilmiyoruz-" "Bu sadece bir zaman meselesi."

"Danil ve Mikhail'i arayalım mı? Bence hepimiz bir plan yapmalıyız."

"Bunun için zamanımız yok."

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" Dimitri'nin odağı benim üzerimde.

"Onu şehir dışına çıkarıyorum." Ayağa kalktım. "Ona bir çanta hazırla, Dimitri. Bir saat içinde yola çıkacağız."

"Bu çok saçma, Alexei. Bianca burada güvende."

Başımı sallıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

Sanki Gilanto'nun karıma asılmayı planladığını doğrulayan bir telefon almamış gibi, koltuğuna uzanmış, rahat bir görüntü sergilemesinden nefret ediyorum.

"Belli ki öyle değil. Arkadaşı içeri girebiliyorsa ve Bianca dışarı çıkabiliyorsa, her pislik içeri girebilir. Sen, Mikhail ve Danil çatı katında kalabilirsiniz. Güvenlik elden geçirilene kadar herkesin bu evden uzak durmasını istiyorum."

"Alexei-"

"Ailem söz konusu olduğunda daha fazla risk almayacağım Dimitri. Lütfen, sana yalvarıyorum. Sadece benim için bu tek şeyi yap."

"Tamam, Mikhail ve Danil'in şehirde kalmasını sağlayacağım. Tam olarak nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Gilanto'nun bakmayı düşünmeyeceği bir yerde."

BIANCA

ALEXEI HÜCUMA GEÇİYOR. AŞAĞI VE MERDİVENLER, TAZE DUŞ
VE

İki elinde birer çantayla değişti, ardından da ciddi görünümlü Dimitri geldi. Aralarına baktım. "Alexei?"

Beni garaja sürüklerken ve çantaları Mercedes'inin bagajına yüklerken konuşmayı reddediyor.

Gözleri kardeşine kayar. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma Dimitri. Kendi aileme güvenebilmeliyim."

İkisi de varlığını kabul etmediği için kanım kaynıyor.

Her zaman yaptığı gibi beni bağladı ama bana bir daha dokunmadı. Kalbim daha çok kırılıyor.

Arabaya girer girmez çalıştırdı ve yola çıktık. "Beni nereye götürüyorsun?"

Sessiz kalıyor ve sadece sürüyor.

Çok geçmeden otoyolda uçmaya başladık. Neredeyse bir saattir tek kelime konuşmadan yol alıyoruz.

Her şey nasıl bu kadar çabuk ters gitti?

"Alexei, nereye gidiyoruz?"

"Greenwood Gölü yakınlarında bir

kulübe." "Kulübe mi?"

"Evet."

"Neden?"

Sessizlik. Ben resim yaparken, o da yanımda otururken bulduğum kolay sessizlik değil bu. Bu sessizlik ağır geliyor ve geçen her saniye Alexei'nin kalbinin etrafındaki duvara bir tuğla daha eklenmiş gibi.

Beni içine almaya başlamıştı. Daha fazla, özel bir şey olmaya başlamıştık.

Ve ben gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldım.

"Eninde sonunda beni affetmek zorunda kalacaksın, Alexei. Lütfen." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Şu anda bunu düşünecek vaktim yok. Seni ve bebeği hayatta tutmaya çalışmakla çok meşgulüm."

Göz kırpıyorum.

Bizi hayatta tutmak mı?

"Gilanto'nun bebekten haberi var mı?" Alexei'ye bakmak için koltuğumda dönüyorum. "Mesele bu mu?"

Alexei hiçbir şey söylemiyor. Yola bakarken boğazı düğümleniyor ve ihtiyacım olan tek doğrulama bu.

"Peki ya Zara? O hâlâ evde! Dimitri onunla ilgilenecek mi?"

"Zara benim önceliğim değil."

"O benim önceliğim, Alexei!"

En iyi arkadaşımın bu dünyaya sürüklenmesine izin verdim çünkü bencildim ve bu Zara'nın hayatına mal olabilirdi.

"Eğer tehlikedeysen, onunla emin olmalıyım. Neler olup bittiğini bilmeye hakkım var."

"Komik, ben de aynı şeyi iddia edebilirdim." Yanaklarım yanıyor.

O testleri yaptırdığım anda ona bebekten bahsetmeliydim ama sahip olduğumuz şeyi mahvetmekten korkuyordum.

Sanırım sonunda bir şey fark etmedi.

"Eğer benim ya da *bebeğimin* hayatı tehlikedeysen, bunun nedenini bilmeye hakkım var."

"Emirlerime karşı gelip o lanet evden sıvıştığın anda bu hakkını kaybettin," diye hırılıyor Alexei. "Ve bu sadece *senin* bebeğin değil, Bianca."

Alexei'ye sırtımı dönüp pencereden dışarı bakarken gözyaşlarımı tutamıyorum ve şehrin arka görüş alanımızda kayboluşunu izliyorum.

O haklı.

Hepsi benim hatam. Ve bebeğimi öldürtebilirdim. Aptaldım, düşünemedim.

Umarım bu hiçbirimizin hayatına mal olmaz.

ÇOK GEÇMEDEN, OTOYOLDAN AYRILIP YOLUMUZA DEVAM EDİYORUZ.

dolambaçlı yollardan geçerek, ormanlık alandan başka bir şeyle çevrili değil. Gözlerden uzak ve başka koşullar altında bir kulübede huzurlu bir konaklama düşüncesi hoşuma gidebilirdi.

Alexei ağaçların arasındaki bir açıklıktan keskin bir sola dönüyor ve kulübe görüldüğünde gözlerim .

Elektrik ya da akan suyu olmayan eski püskü bir kulübe hayal etmişim ama burası bundan daha uzak olamazdı.

Duvarları ve çatıyı oluşturan mükemmel şekilde istiflenmiş kütükler ve tüm mülkü saran büyük bir kapalı sundurma ile rahat bir görünüme sahiptir.

Ön kapının yanında sallanan bir sandalye bile var.

Ancak tesisin her köşesindeki son teknoloji güvenlik kameralarını da gözden kaçırmıyorum.

Alexei beni Forest Hills'teki malikanede ya da şehirdeki çatı katında kalmak yerine buraya getirdiyse, buradaki güvenlik daha da sıkı olmalı.

Alexei arabayı kulübenin yanına park ediyor ve ikimiz de dışarı çıkıyoruz, o bagajdan çantaları alırken aramızdaki sessizlik hâlâ ağırlığını koruyor.

Onu ön kapıya kadar takip ediyorum ve şifreyi girip parmağını okutmasını bekliyorum.

Kapıyı ayağıyla iterek açıyor ve eşyalarımızı eşikten geçiriyor, beni kayıp bir köpek yavrusu gibi arkasında bırakıyor.

İçeri girdiğimizde ışıklar otomatik olarak yanıyor ve geniş yaşam alanını aydınlatıyor.

Sol tarafta bir mini mutfak, sağ tarafta ise yemek ve oturma alanı bulunmaktadır. Çoğunlukla ahşap mobilyalar ve zemini kaplayan kalın kilimlerle rustik bir ortam. Büyük bir şömine odanın ana cazibesini oluşturuyor ve önünde iki tüvit koltuk bulunuyor. Küçük mutfağın hemen dışında yatak odalarına ve banyoya açıldığını tahmin ettiğim bir kapı var.

En azından umarım birden fazla yatak odası vardır.

Hemen sağımda duran kahverengi deri koltuğa çöküyorum, etrafıma bakarken bacaklarımı altına sıkıştırıyorum.

Alexei'nin telefonu başlıyor ve ben onun odalardan birinde kaybolmasını bekliyorum ama o tam tersini yapıyor. Telefona cevap veriyor, sanki beni gözünün önünden ayıracak kadar bana güvenemiyormuş gibi önümde bir ileri bir geri volta atmaya başlarken nefesinin altında mırıldanıyor.

Ne yapacağımı bilemeden yere dikiyorum. Burada ne kadar kalmamız bekleniyor?

Zara'nın icabına bakıldığından emin olmalıyım ve aptalca bir şekilde telefonumu evde bıraktım, gerçi Alexei cihazı parçaladıysa da şaşırırmam.

"Beni öldürmeye çalışan kişinin aramanı takip etmesinden korkmuyor musun?" Sonunda aramayı bitirdiğinde sordum.

"Bunun olamayacağından emin oldum." Sandalyelerden birinin koluna tünüyor. Gözleri telefonundan hiç ayrılmıyor ve kaşlarının arasındaki çatıklık daha da derinleşiyor.

"Yani Mikhail'e telefonuna bir takip cihazı mı?" Alexei'nin burun delikleri şişiyor ama başını kaldırmıyor.

"Bunun da anlaşmanın bir parçası olduğunu sanıyordum, yoksa aile reisi olduğun için serbest mi ?"

"Bianca..."

Ona bir şans vermekten bıktım.

"Hayır. Lütfen bana bunun nasıl çalıştığını anlatın. Takip edilme ayrıcalığına sahip olan sadece ben miyim?"

"Belki güvenilir olsaydın, telefonuna lanet bir takip cihazı koyma ihtiyacı hissetmezdim." Alexei sonunda bana baktı.

"Aylardır, kararlarınıza katılmasam bile güvenilir olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Evden bir kez ayrıldım, Alexei. Lanet olası bir kez."

"Sahip olman gerekenden bir fazla. Ve dikkatsiz davrandın. Kendini ve bebeği tehlikeye attın."

"Bu sana bir şey anlatmıyor mu?"

"Bu bana sana güvenilemeyeceğini söylüyor. "

"Sana korktuğumu söylemeliyim. *Böyle* davranacağından endişelendim." Boğazım çalışıyor ama buna karşı koyuyorum. Gözlerimdeki karıncalanmayla savaşıyorum. "Yani evet, gizlice kaçtım. Ama sadece başka seçeneğim yokmuş gibi hissettiğim için."

Alexei ayağa kalkıyor ve ben bir an nefesimi tutuyorum.

Böyle şeyler düşünmekle ne kadar yanıldığımı mı söyleyecek? Baba olma fikrinin onu çok mutlu ettiğini mi?

Bunun yerine telefonunu kurcalıyor ve bir kez daha kulağına götürüyor.

"Lütfen, Alexei. Bunu konuşmamız gerek," diyerek uzanıyorum ve telefonu Alexei'nin elinden alıyorum.

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, Bianca, bunu geri verirsin."

"Sanırım benim için neyin iyi olduğunu bilmediğimi açıkça belirttim." Kapatıyorum ve kanepeye atıyorum.

Alexei bana ters ters bakıyor ama ben geri adım atmıyorum çünkü maskenin arkasını görebiliyorum.

O da en az kadar korkuyor.

Ben de ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha, bir adım daha.

Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadığında duruyorum ve gözlerimin içine bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

Birbirimize karşı sessizce savaşıırken nefesimiz kesiliyor, bedenlerimiz geriliyor.

Önce kırmak, uzanıp parmaklarımı göğsünde gezdirmek istiyorum.

Aşağı bakıyorum, morarmış elleri yumruk olmuş. O da aynı şeyi hissediyormuş gibi davranıyorum. Uzanıp bana dokunma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi.

"Alexei..."

Yukarı ve güzel gözlerinde yıkımdan başka bir şey yok, bu yüzden parçalanıyorum.

Elimi uzatıp parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum, teninin sıcaklığı kumaşın arasından sızarken boğuk bir hıçkırık kaçıyor içimden. "Üzgünüm-"

Dudakları benimkilere çarpıyor.

Parmakları saçlarıma gömülüyor, dili ağızma girmeye zorlarken beni kendine doğru çekiyor.

Öpücükte tatlı ya da şefkatli bir şey yok ama umurumda değil. Tek umursadığım onun burada olması ve sıcaklığının parmak uçlarımda altında olması.

Kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselip kendimi tamamen ona doğru bastırıyorum.

Bana verebileceği tek şey buysa, bunu kabul edeceğim çünkü bu, dönüştüğü soğuk yabancından daha iyi.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sana sahip olmama izin vereceğin her şekilde."

Alexei aşağı uzanıp kalçalarımın arkasından tutarak ve beni yerden kaldırarak cevap veriyor.

Parmaklarım saçlarına gömülürken bacaklarımı beline doluyorum, dilimle ağzını keşfedebilmek için başını eğiyorum.

Bizi tek yatak odasına açılan kapıdan geçirirken boğazında derin bir gümbürtü oluşuyor.

Bacaklarımı beline doluyor, umutsuzca ona doğru sallanmaya çalışıyorum ama Alexei beni belimden kavırıyor ve ondan uzaklaştırıyor.

Kendimi yere bırakıyorum ve Alexei benden uzaklaştığında hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum.

"Kıyafetlerini çıkar, Bianca."

Atletimin eteklerine uzanıp onu başımın üzerine doğru çekerken nefesim kesiliyor ve gözlerimi Alexei'den ayırmıyorum.

Gözleri göğsüme kayıyor ve sütyenimin üstünden göğüslerimin fark edilir şekilde kabarmasıyla kararıyor.

Pantolonumu çıkarmaya başladığımda ihtiyaçtan neredeyse nefes nefese kalmıştım.

Kot pantolonu kırımın üzerinden geçirip kalçalarımın doğru kaydırırken yanaklarım Alexei'nin bakışlarının yoğunluğu altında ısınıyor.

Ayaklarımın üzerinden geçirmek için eğildiğimde, Alexei'nin boğazını temizlediğini duyuyorum ve ona göğüslerimin inanılmaz görüntüsünü verdiğimi fark ederek aşağı bakıyorum.

Kot pantolonumu kenara atıp doğruluyorum ve Alexei'nin gözleri karnıma odaklanmadan önce vücudumda dolaşırken onu dikkatle izliyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkmadan önce boğazı bir kez sallanıyor.

Arkama uzanıp sütyenimin düğmelerini açarak yere düşmesine izin verirken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Göğüslerim hamilelikten dolayı ağırlaşmış ve şişmiş durumda ve meme uçlarım havadaki hafif soğuğa karşı anında sertleşiyor.

"Mmm..." Uzanıp onları kavriyorum. "Çok hassaslar." Başparmağımı hassas tepe noktalarına sürterken nefes nefese kalıyorum.

Kalçalarımın arasına sıcaklık yayılmaya başlıyor ve ağrıyı dindirmek için onları birbirine sürtüyorum.

"Külotunu çıkar."

Alexei'nin gözleri dantelle kaplı amıma kayarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Klitorisim şimdiden zonkluyor ve külotum fark edilir derecede nemli.

Parmaklarımı bel bandına daldırıyorum ve yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum, beni onun önünde tamamen çıplak bırakıyorum.

"Seni hamile bırakmamı mı istiyorsun, öyle mi, *zhizn' moya*?"

Dudaklarından dökülen lakap, kendimi dizginlememi engelliyor.

Onun şefkatine ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim ve beni gözleriyle yutarken vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Sanırım bebeğimi taşıma fikri hoşuna gitti." Gömleğinin düğmelerini hızla .
"Artık herkes senin kime ait olduğunu bilecek."

"Bana sahip değilsin."

"*Kisa*, o evlilik cüzdanını imzaladığın an benim oldun ve bunu unutmasan iyi edersin." Gömleğini çıkararak muhteşem bronzlaşmış göğsünü bana gösterdi.

Sesindeki otorite karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Hamilelik hormonları etkisini göstermeye başlamış olmalı çünkü Alexei'nin kaslı karnını görünce ağzımın suyu akıyor.

"Hatırlat bana o zaman. Bana kime ait olduğumu göster."

Alexei'nin gözlerinde ihtiyaç parlıyor ve kemer tokasına uzanıyor.

Gözlerim kasıklarına kayıyor ve fermuarını zorlayan sert aletini görünce inliyorum.

Alexei'nin kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasını izlerken göğüslerimi yoğurmaya devam ediyorum, ağzım serbest kalan ve zaten uyarılmayla parıldayan horozunu görünce sulanıyor.

"Sen bana aitsin, Bianca." Sesi alçak ve emredici. Başımı sallıyorum, amım onun tarafından sahiplenilme ihtiyacıyla zonkluyor. "Göster bana, Alexei."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, beni yatağa geri kaldırıp kalçalarımın arasına yerleşirken dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Aleti girişimi zorluyor ve Alexei yüzünü saçlarıma gömerken inliyor.

"Sırılsıklam olmuşsun, *zhizn' moya*."

"Hormonlar yüzünden." Aleti bir santim daha içime girerken kalçalarımı gıcırdatıyorum.

Bacaklarımı beline doluyorum, topuklarımı sırtına bastırarak onu daha fazla içime çekmeye çalışıyorum ama Alexei geri itiyor.

"Sabır, *zhizn' moya*." Köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor.

Dokunuşuna doğru eğildim, meme uçlarım göğsüne baskı yapıyor ve beni zevkle inletiyor. "Çok duyarlısın, *ptichka*."

"Elimde değil." Kendimi sakinleştirmeye çalışırken göz kapaklarım

çırpınarak kapanıyor. "Hoşuma gidiyor." Sağ meme ucumu ağzına almak için uzandı.

Dokunduğunda haykırıyorum, parmaklarım onu kendime daha çok çekmek için saçlarına gömülüyor.

"Lütfen, Alexei. Becer beni."

Alexei içime sonuna kadar girmeden önce meme ucumun etrafında gülümsüyor. "*Evet!*" Amım onun devasa uzunluğunun etrafında gerilirken ona yapışıyorum.

Kendini tamamen dışarı çekiyor ve yatağı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde içime geri sokuyor.

"Oh, lanet olsun." Alexei göğüs ucumu ısırırken sikini içime o kadar derin sokuyor ki gözlerim doluyor.

Ne kadar büyük olduğunu, beni ne kadar iyi doldurduğunu unutmuşum ve doyamıyorum. "Daha fazla."

Alexei diğer meme ucumu emmek için hareket ederken kıkırdıyor.

Onu bacaklarımla çekiyorum, hareket etmesi için altında kıpırdanıyorum. "Lütfen, *daha fazlasına* ihtiyacım var."

"Birkaç dakikadan daha uzun süre dayanmaya çalışıyorum, ama bunu benim için kolaylaştırmıyorsun, *zhizn' moya*."

"Umurumda değil."

"İçine boşalmamdan , değil mi Bianca?"

"Mmm..." Kalçalarımı döndürüyorum, böylece siki iç duvarlarıma sürtünüyor. Alexei dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımdan birini omzunun üzerinden kaldırıyor.

"Şu haline bak, *ptichka*, ne kadar şişmiş ve güzelsin." Birleştiğimiz yere doğru bakıyor.

Aşağıya baktığımda yanaklarım yanıyor ve onun siki benim tahrik olmamla parlıyor. Nefesimi tutamıyorum.

Alexei'nin bana bu açıyla vurması, beni serbest bırakmamla birlikte uçurumun kenarına yolluyor.

Adını haykırıyorum, amım onun sikinin etrafında kenetlenirken yastıklara yaslanıyorum, orgazmımı atlatırken vücudum sarsılıyor.

"*Bianca*," diye inliyor Alexei.

Kendini sakinleştirmek için bir anlığına gözlerini kapatırken sırtıtıyorum.

"İçime gel, Alexei." Parmak uçlarımı pazılarının şişmiş kasları boyunca gezdiriyorum.

Göğsünü ince bir ter tabakası kaplıyor ve kendi kurtuluşunu kovalarken nefes alış veriş i ağırlaşıyor.

Hızını artırıyor, beni o kadar sert beceriyor ki onu günlerce hissedeceğimi biliyorum. Orgazmım karnımın derinliklerinde birikirken vücudum gevşiyor.

Daha önce zevk aldığımı düşünüyorsam bile, hamilelik hormonlarının vücuduma yaptıklarının yanında bu hiçbir şey. Alexei'ye doyamıyorum ve bu beni çok korkutmalı. Ama şu anda tek umursadığım ona yakın olmanın tadını çıkarmak.

"Benimle gel, *zhizn' moya*."

Parmakları kalçalarım a saplanırken itişler özensizleşiyor, ıslaklığıma girip çıkan sikinin sesi ikimizi de inletiyor.

"*Alexei*," diye inliyorum, sikinin bir hamlesi daha ikimizi de uçuruma yuvarlıyor.

Alexei titriyor, boşalırken adım dudaklarından dökülüyor.

Bana verdiği her damlayı içime boşaltırken, sikinin her itişinde karın kaslarının sıkılaşımasını, amımın onun zonklayan uzunluğunun etrafında titreşmesini huşu içinde izliyorum.

ALEXEI

BIANCA ÇIPLAK VE KOLLARIMDA BİR KEZ UYUYOR. NEREDE O aittir.

Uyurken onu izleyebilmek ve nefes alış verişinin yumuşak sesini dinleyebilmek için dirseğimin üzerinde duruyorum.

Kolum beline dolanıyor ve parmak uçlarımla karnının üzerinde yavaşça daireler çiziyorum.

Onun bana yaslanması, aldığı her nefesi hissetmek, koşturan düşüncelerimi sakinleştiriyor.

O burada ve güvende.

Dün gece seks yapmanın çözüm olmadığını biliyordum ama ona tekrar bu kadar yakın olmak bana son yirmi dört saatteki tüm boktan gösteriyi unutturdu.

Bunun üstesinden geleceğiz çünkü birbirimize karşı olan hislerimizde hiçbir şeyin değişmediği açık.

Bianca kıpırdanıyor, kıcını bana doğru itiyor, bu da sikimin harekete geçmesine neden oluyor. Sırt üstü dönüp bana bakıyor, onu izlediğimi fark edince yanaklarına renk geliyor.

"Günaydın." Gözlerim onun ağzına kayıyor.

Elini çenemi kavramak için uzatırken dişlerini alt dudağına gömüyor.

"Ne zamandır beni izliyorsun?" Gözleri yüzümü arıyor. "Yeterince uzun değil." Dudaklarımı onunkilere bastırmak için eğildim.

İç geçiriyor, dilimi ağzına sokabilmem için dudaklarını aralıyor. "Bu beni affettiğın anlamına mı geliyor?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ona tamamen bakmak için geri çekiliyorum.

"Seni affediyorum, *zhizn' moya*. Ama bir daha asla benden bir şey saklamayacağına söz vermeni istiyorum."

Başını sallıyor.

Ama bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamasını istiyorum. Bu bizi birleştirecek ya da ayıracak bir şey. "Ciddiyim Bianca. Bana karşı her zaman açık ve dürüst olmanı istiyorum."

"Bu senin için de geçerli mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

Uzun bir nefes aldım. Ona aradığı cevabı veremem ama onunla yarı yolda buluşmak zorundayım.

"Olabildiğince dürüst olacağım ama anlamalısın ki senden saklayabileceğim şeyler var çünkü sana söylemem hayatını tehlikeye atabilir."

Bianca gözlerini deviriyor.

"Tıpkı babam gibi konuşuyorsun."

"İnan bana, senden bir şeyler saklamayı sevmiyorum." "O da aynen böyle söylerdi."

"Babanla konuştun mu?" Emilio'yu sorarken midemdeki huzursuz hissi görmezden geliyorum, Bianca'nın düğünden beri onunla hiçbir teması olmadığını çok iyi biliyorum. Ama bunu bildiğimi bilmiyor.

"Bir kez bile." Bianca başını sallıyor, bana bakarken gözleri hüzünleniyor. "Yani, çok yakın değildik, o yüzden her gün telefonla aramasını falan beklemiyordum. Ama hiçbir şey duymamış olmak düşündüğümde daha fazla canımı yaktı. Aklımın bir köşesinde hep onun benim hayatımla sadece benden bir şey istediğinde ilgilendiği hissi vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor ve gözlerinde biriken yaşları bastırmak için dudağını ısıırıyor.

Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum ve sabırla devam etmesini bekliyorum.

"Üniversiteye gittiğimde belki iki haftada bir konuşurduk ve o zaman bile çoğunlukla bana işle ilgili bilgi verirdi. Bana derslerim, arkadaşlarım ya da başka bir şey hakkında pek soru sormazdı. Bunu pek düşünmedim çünkü eğlenmekle çok meşguldüm. Ama mezun olduğumda, tek çocuğu olduğum için gelip onun için çalışmamdan başka seçenek bırakmadı. Sonra aramızdaki her etkileşimde benden bir şeyler istedi. Hiç söz hakkım olmadı, hiç seçim şansım olmadı..."

İrkildim. Belki de düşündüğümde daha çok babasına benziyorum.

"Oğlu olmadığı için hayal kırıklığına uğradığını hep biliyordum ve şimdi yokluğu da bunu kanıtlıyor."

"Bianca..."

"Ondan haber almadığınıza gerçekten şaşırdım. Çünkü artık teknik olarak onun hiç sahip olmadığı oğlu sensin."

Gözlerimdeki suçluluk duygusunu görmemesini umarak başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

Bianca'ya babasının sessizliği hakkındaki gerçeği söylemek daha mı iyi olurdu?

Belki de yapmazdı. Bedeli ne olursa olsun onu korumak için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Ondan vazgeçme Bianca. Hayatında bir ebeveynin olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum, özür dilerim." Bana döndü ve göğsüme sarıldı.

"Eğer sessizleştiiyse, eminim bunun bir nedeni vardır."

"Hiç bu kadar uzun süre sessiz kalmamıştı, sadece bir şey olmasından endişeleniyorum..."

Onun başka bir şey düşünmesini sağlamalıyım çünkü o güzel mavi gözleriyle bana bakarsa çatlarım. Ve bunu göze alamam.

Üzerimizi zar zor örten çarşafı geriye atarak Bianca'nın üzerine çıkıyorum ve kalçalarının arasına yerleşiyorum.

Onun için ne kadar hazır olduğumu hissettiğinde gözleri büyüyor, ama önce onu tatmak istiyorum. *Zhizn' moya*. Benim hayatım.

Benim için nasıl bu kadar önemli hale geldi, bilmiyorum ama onu kollarımda ve güvende tutmak için bu dünyayı da öbür dünyayı da öldüreceğim.

"Sanırım biraz daha telafi etmemiz gereken şeyler var." Uzanıp göğüslerinin hemen arasındaki noktaya bir öpücük konduruyorum.

kıpırdanıyor, ben karnına öpücükler kondurmaya başladığımda parmak saçlarıma batıyor.

"Barışma fikrini sevdim." Gülüyor. "Belki önce sen gidersin ve her şeyi telafi edersin."

Ona bakıyorum ve sırtıyor.

Kahretsin, çok güzel.

"Öyle mi?" Daha aşağıları öpmeye devam ederken parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum.

"Yapacak çok işin var *kocacığım*-" Dilimi göbeğinde gezdiriyorum ve nefesi kesilerek yataktan kalkıyor.

"O neydi, *karıcığım*?" Onu tekrar yaladım.

Bianca sadece inliyor, bana sürtünürken parmakları saçlarımı çekiyor. Ne istediğini biliyorum ama henüz ona bunu vermeyeceğim.

Onun yerine, dilimi amına sokuyorum ve aletim tatlı tadıyla neredeyse patlayacak.

"Siktir, Bianca." Dilimi tekrar içine pompalıyorum. "Tadın inanılmaz." "Daha fazla..."

Klitorisine yumuşak bir öpücük kondurmadan önce ona gülümsüyorum.

Kalçaları kalkıyor ve boşalması için dilimin şişmiş tomurcuğun üzerinde birkaç fiske vurması yeterli olacak.

Bu düşünceyle sikim zonklıyor, içine gömülmek için o kadar ki, ama önce onun zevkini tatmak istiyorum.

Ellerimi kıkına götürerek, dudaklarımı klitorisinin etrafına sarmadan ve sertçe emmeden önce kalçalarını yukarı doğru eğiyorum.

Bianca adımı haykırıyor, ben klitorisini daha hızlı çalıştırırken kalçaları başımın etrafında sıklaşıyor.

" bu, *zhizn' moya*, benim için gel."

Göbeğini son bir kez yalayan Bianca, orgazmın etkisiyle yataktan fırlıyor.

Ben onu zevkten uçurmaya devam ederken o ağzıma sürtünürken parmakları saç diplerimi çekiyor.

Sonunda sakinleştiğinde, kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıyorum ve bir anlığına onu içime çekiyorum.

Pürüzsüz teni kızarmış ve göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalıyor. Koyu renk saçları arkasında dağılıyor ve parmaklarımı pürüzsüz saç tellerinde gezdirmekten başka bir şey istemiyorum.

"Şu haline bak." Karnına bir öpücük kondurmak için eğildim.

Bianca kendini dirseklerinin üzerine itiyor ve gözleri zevkten parlayarak usulca gülümsüyor.

"Bunu duşa götürelim mi?" Ayağa kalkıyorum. Bianca'nın gözleri çıplak göğsümün üzerinde geziniyor ve aşağıya inerken sırtıyorum.

Ereksiyonuma bakıyorum ve sikimi elime alıyorum, sertçe pompalarken inliyorum.

Bianca yataktan kalkıp bana doğru yürüyor, güzel göğüsleri her adımda sallanıyor.

"Önce yapmak istediğim bir şey var." Dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bianca," diye inliyorum sikime uzanırken.

"İzin ver." Diz çöküp beni çözerken gözleri üzerimdeydi.

Ellerimi yanlarıma götürüyorum ve küçük elini sikimin etrafına sarıp pompalamasını huşu içinde izliyorum.

"Kahretsin, *ptichka*, parmakların zar zor uzanıyor."

Bianca kara kirpiklerinin altından bana sırtıtıyor.

"Ağzımı sikmen için sabırsızlanıyorum."

Bianca öne eğilip dilini başımın üzerinde gezdirirken dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor.

"Mmm..."

Bianca dudaklarını başın etrafına sarıp emerken kendimi sabit tutmak için tırnaklarımı avuç içlerime batırmak zorunda kalıyorum.

Beni daha derine götürmeye başladığında bacaklarım neredeyse bükülüyor, eli hala sikimin tabanına sarılmış, beni tam istediğim gibi sıkıyor.

"Oh, lanet olsun."

Bianca'nın dudakları bir kez daha emmeden önce sikimin etrafında bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sikimin altını yalayan dili taşaklarını sıkıyor. "Daha fazla alabilir misin,

zhizn' moya?"

Başını sallıyor ve beni daha derine götürürken neredeyse patlayacak gibi oluyorum.

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve yavaşça kalçalarımı pompalamaya başlıyorum, yanaklarını çukurlaştırırken gözlerim dönüyor.

Ben hızımı daha da artırarak ona bir santim daha verirken Bianca kendini sabitlemek için ellerini kalçalarımın koyuyor.

Aletim boğazının arkasına çarptığında kendimi tutamıyorum.

Ben kalçalarımı daha hızlı pompalarken Bianca tırnaklarını tenime batırıyor, salıverilmem arttıkça omurgamın tabanı karıncalanıyor.

"Ağzına boşalmama izin verecek misin, *ptichka*?"

Bianca bana bakıyor ve başını sallıyor, ben ağzını daha sert sikerken mavi gözleri sulanıyor.

"Aferin kızım."

Ağzı cennet gibi ve boğazından aşağı dökülme düşüncesi, saatlerce dilinde beni tatması, biraz daha dayanmaya çalışırken dişlerimi sıkmama neden oluyor.

Ama Bianca sanki kendimi tuttuğumu anlamış gibi elini taşaklarıma götürüyor ve sikim boğazının arkasına çarptığında onları sertçe sıkıyor.

Serbest bırakılmam bir anda beni vuruyor ve bacaklarım zevkten bükülmekle tehdit ediyor.

"*Bianca*," diye inliyorum, sikim ağzına boşalırken.

Sikimi emmeye devam ederken inliyor, ona verdiğim her son damlayı yalıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, başparmağımla ağzının köşesindeki salgımın bir kısmını silmek için uzanıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum başparmağımı ağzına sokup temizlemesini izlerken. Bianca'nın ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum.
"Buraya gel."

"Duş zamanı mı?" Mavi gözleri parlıyor.

"Bence bu kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Kıkırdıyorum, eğilip Bianca'yı bacaklarının arkasından kavıyorum ve kollarımın arasına alıyorum.

BIANCA'YI ORMANDA GÖZLERDEN UZAK BİR KULÜBEYE GÖTÜRMEK EN KÖTÜ PLANIM DEĞİLDİ.

fikir. Yapacak pek bir şey olmadığını düşünürsek, son iki günün çoğunu mümkün olan her yüzeyde sevişerek geçirdik. Sanki kaybettiğimiz zamanı telafi ediyor gibiydik.

Geçtiğimiz birkaç hafta çok yorucuydu ve Bianca'dan bu kadar uzak kaldığım için nefret ediyordum. Belki de daha fazla yanında olsaydım, hamileliğini benden saklama ihtiyacı hissetmezdi...

Baba olma fikri beni hâlâ korkutuyor ama Bianca'yla bu konuyu konuşurken gözlerindeki ışıltı endişelerimi yok ediyor.

Bebek sahibi olma fikri onu gerçekten heyecanlandırmış görünüyor ve kaosun arasında biraz mutluluk bulmasına sevindim.

Normal hayatlarımızdan biraz uzaklaşmak ve birlikte kaliteli zaman geçirmek canlandırıcı oldu. Sanki bu kulübenin dışında başka hiçbir şey yokmuş gibi ve Dimitri'nin evin hazır olduğunu bildirmek için arayacağı andan korkmaya başlıyorum.

Gilanto'nun tehdidinin kendiliğinden ortadan kalkmayacağını biliyorum ama birkaç günlüğüne hayat normalmiş gibi davranabilirim.

İçimden atamadığım şey ise babamın sandığım gibi bir adam olmayabileceği bilgisi.

Bir yanım Ricci'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek ve babamın anısını lekeleme riskini almak istemiyor.

Ama birinin onların ölümünün bedelini ödemesi gerekiyor ve bunu kimin yaptığını bulmak için gerçeği öğrenmem gerekiyor.

Kulübedeki üçüncü sabahımızda Dimitri nihayet aradı. "Evin tamamen güvenli olduğunu bilmek istersin diye düşündüm."

"Emin misiniz? Çünkü bunu daha önce de düşünmüştük."

"Mülkü çevreleyen yeni kapıları ve çitleri yerleştirmelerini izledim; kapı ve pencerelerin her biri kurşun geçirmez hale getirilmiş. Girişler

kapıları açmak için retina taramasının yanı sıra yeni hareket sensörleri ve kameralar var. Ön kapıdan zar zor geçebildim." diye kıkırdıyor.

"Güzel." Kanepede uzanmış olan Bianca'ya bakıyorum. "Benden habersiz kimsenin girip çıkmasını istemiyorum."

"Yakında görüşürüz, *velet*."

Telefonumu cebime koyuyorum ve kanepeye gidip Bianca'nın yanına oturuyorum, onu kucağıma çekip göğsüme yaslıyorum.

"Eve mi gidiyoruz?" Parmaklarını gömleğimin içine soktu.

"Evet, eve gidiyoruz." Başına bir öpücük konduruyorum.

Umarım ev Dimitri'nin iddia ettiği kadar güvenlidir. Bianca'ya ya da bebeğe bir şey olursa ne olur bilmiyorum.

BIANCA

ALEXEI, FOREST'A DÖNER DÖNMEZ BENİ DOĞRUCA YATAĞA YATIRDI.

Tepeler. Greenwood Gölü'nden dönerken araba bulantımı tetikledi ve zavallı Alexei her on beş dakikada bir bağırsaklarımı kusabilmem için sürekli kenara çekmek zorunda kaldı.

Alnımda soğuk bir bez ve midemi yatıştırmak için bir fincan zencefil çayı ile beni yatağıma yatırıyor.

"Şehre gitmem gerekiyor, *zhizn' moya*." Alnımı silerken yatağın kenarına tünüyor.

"Gerçekten yapmak zorunda mısınız?" Surat astım.

Alexei gülümsüyor ve uzanıp burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Yakında uyuyacaksın ve gittiğimi bile anlamayacaksın."

"Ben kadar dönmüş olacak mısınız?"

"Elimden geleni yapacağım, *Solnyshka*." Ayağa kalkmadan önce bana son bir öpücük veriyor. "Yakında görüşürüz."

Uykunun beni altına çekmesi uzun sürmüyor. Son birkaç gündür aralıksız seks yapmak sonunda beni yıprattı, şikayet ettiğimden değil.

Gerçek hayatın stresinden uzak, baş başa geçireceğimiz birkaç gün Alexei ve benim tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Onun da aynı fikirde olması ve hatta hamilelik konusunda heyecanlı olması sinirlerimi yatıştırdı ve kendimi elimi karnımın alt kısmına koyarken buluyorum, kalbim içimde büyüyen mini Alexei'yi düşündükçe yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Telefonumun çalması beni derin bir uykudan uyandırdı.

Gözlerimi açtığımda odamın tamamen karanlık olduğunu görüyorum, tek ışık komodinin üzerindeki telefonumun ekranından geliyor. Gözlerimi kısarak telefona uzandım. Zara.

"Merhaba?"

"Bianca?"

"Mmm? Telefonumu kulağımdan çekip saatin neredeyse sabahın biri olduğunu gördüğümde esnememi bastırıyorum.

"Bianca? Gelip bana yardım etmen gerek. *Lütfen*, B. Bir adam var.

-" Zara'nın sesi çatlıyor ve telefonun diğer ucundan gelen boğuk hıçkırık sesiyle yatağımda doğruluyorum.

"Zara, ne oldu?" "Oh, B.

Korkunçtu."

"Ne? Zara, neler oluyor?"

Cevap vermesini beklerken kalbim göğsümde çarpıyor. Arka planda müzik çalıyor ama başka hiçbir ses gelmiyor. "Neredesin?"

"*Neon*'dayım. Adamın biri denedi... denedi-" Sesi yine çatallaşıyor ama ne olduğunu anlamam için cümleyi bitirmesine gerek yok.

"Güvenli bir yerde misin?" Yataktan çıktım ve ışıkları açmaya başladım.

"Kadınlar tuvaletindeki kabinlerden birinde kilitli kaldım." Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Lütfen, B. Yardımına ihtiyacım var. Sanırım beni bekliyor."

"Merak etmeyin." En yakınımaya doğru acele ediyorum. "Senin için geliyorum. Olduğun yerde kalacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

"Tamam, güzel, yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve bir çift tayt ve bir sweatshirt giyerek işe koyuldum.

Kırmızı converse ayakkabılarımın bağcıklarıyla uğraşırken ellerim titriyor ama giyindikten sonra hemen Alexei'yi aramaya karar veriyorum. O zaten şehirde, dolayısıyla Zara'ya benden daha çabuk ulaşabilir.

Telefon durmadan çalarken, "Aç, aç," diye mırıldanıyorum. "Lanet olsun."

Belki Dimitri ile birlikte. Onu da aradım ama telesekretere yönlendirdi.

Sanırım bunu yalnız yapmak zorundayım.

Bir plan yapmaya çalışırken alt dudağımı çiğneyerek halının üzerinde bir ileri bir geri yürüyorum.

Alexei, Micah ya da Feliks'ten bana göz kulak olmaları için evde kalmalarını isteyecekti ve beni şehre götürmelerine imkân yok.

"Düşün, Bianca." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Evden çıkmam gerekiyor ve gerçekten işe yarayabileceğini düşündüğüm tek bir yol var. Yatak odamın kapısına doğru atılıyorum ve avazım çıktığı kadar bağırmadan önce kapıyı açıyorum.

"Yardım edin!" Dizlerimin üzerine çöküp karnımı tutuyorum. "Yardım edin! Bu bebek! Ah-"

Gözlerimi kapatarak yan dönüyorum.

Saniyeler içinde, ağır ayak sesleri merdivenleri

çiğniyor. "Bianca?" Micah alt kattan seslenir. "Bana

yardım et."

İkinci kattaki merdivenleri aceleyle çıkıp koridordan aşağı iniyor ve odanın kapısında iki büklüm yatan beni görünce duraklıyor.

"Kahretsin, Bianca, iyi misin?" Yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

"Ambulans çağırın." Gömleğinin kolunu tutmak için uzandım. "Bir sorun var."

"HER ŞEY GÖRÜNÜYOR." DOKTOR FAZLALIKLARI SILER

Karnımdan ultrason jölesi çıkardı. "Ama emin olmak için seni bir gece gözlem altında tutmak istiyorum."

Kendimi rahatlamış görünmeye zorluyorum ama doktor ultrason cihazını toplarken huzursuzluktan başka bir şey hissetmiyorum. Beni acile götüreceklerini ve oradan sıvılaşabileceğimi ummuştum ama öyle bir şansım yoktu. Görünüşe göre Micah bana karşı en aşırı korumacı olma yarışında Alexei'yi geçebilir.

En yakın hastaneye kadar bize mavi ışık tutulduktan sonra, kontrol edilmek üzere aceleyle doğum ünitesine götürüldüm.

"Çok daha iyi hissediyorum."

Muayene odasının duvarındaki saate bakıyorum ve irkiliyorum.

Zara beni arayalı neredeyse bir saat oldu. Yakında ona ulaşamazsam, kim bilir neler olacak. Onu gerçekten elde etmek isteyen bir adamı durdurmak için bir tuvalet kapısının yeterli olacağından şüpheliyim.

Midem çalkalanıyor. Zamanım tükeniyor.

"Yine de ikinize de göz kulak olmak isterim." Doktor bana sıcak bir gülümseme sunuyor.

Gitmesini bekliyorum, kapı arkasından kapandığı anda kaçmak için kendimi hazırlıyorum.

Ama tam bacaklarımı örten battaniyeyi geri atmak üzereyken Micah kapıyı açıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Kapı aralığında geziniyor. Görünüşe göre bebek bakıcısı rolünü çok ciddiye alıyor.

"Daha iyi." Kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum. "Kafeteryadan bana biraz zencefil çayı getirebilir misin? Biraz midem bulanıyor."

"Uh..."

"Gerçekten yardımcı olur." Ona tatlı bir gülümseme sunuyorum. "Elbette. Hemen döneceğim."

Başımı sallıyorum, yastığa ve gitmesini beklerken bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Kapı kapanır kapanmaz battaniyeleri geriye atıyorum ve köşedeki, giysilerimin düzgünce katlandığı, ayakkabılarımın ve telefonumun üstünde durduğu sandalyeye doğru atılıyorum.

Hastane önlüğünü kıyafetlerimi giyiyorum, saate bakarken kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyor.

Micah dönmeden önce belki on dakikam var ve o gittiğimi fark edene kadar şehre doğru yola çıkmış olmalıyım.

Giyinmeyi bitirdikten sonra aceleyle kapıya gidip usulca açıyorum ve 1.80 boyunda, dövmeleli bir korumaya dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etmek için başımı dışarı çıkarıyorum. Saat sabahın ikisi olduğu için koridorlar oldukça sessiz, bu yüzden gizlice dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan olabildiğince sessizce kapatıyorum.

Koridorun sonundaki asansöre doğru ilerliyorum, birkaç saniyede bir omzumun üzerinden bakarak Micah'nın beni yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşünüp beni kontrol etmek için geri döndüğünden emin oluyorum.

"Acele et." Asansör düğmesine birkaç kez daha basıyorum, işe yaramayacağını biliyorum ama bir şeyler yaptığımı hissetmeye ihtiyacım var.

Kapılar pıt diye açılıyor ve aceleyle lobi düğmesine basarak içeri giriyorum.

Hava kararmaya başladığında telefonumun kilidini açıyorum ve Zara'dan yerini bildiren bir mesaj geliyor, yani şimdilik güvende olduğunu biliyorum ama

korktuğu ve yalnız olduğu fikri.

Konumu uber uygulamama kopyaladım ve ona yolda olduğumu bildirdim.

"BEN ARKADAŞIMI GETİRENE KADAR BURADA ON DAKİKA BEKLEYEBİLİR MİSİN?"

BEN SORUYORUM

Kulübün önüne geldiğimizde şoförüm.

Şoför başını sallıyor ve ben de hızla arabadan iniyorum.

Bazı insanlar kulüpten tökezleyerek çıkarken hâlâ kuyruk var.

Çıkmakta olan bir grup insanın ortasına zorla giriyorum ve fedaileri tamamen atlayarak kapılardan gizlice geçiyorum.

Kadınlar tuvaletini gösteren tabelayı arıyorum.

Müziğin bas sesi tepemde gümbürdüyor, bayat alkol ve ter kokusu midemi bulandırıyor.

Kalabalıktan kaçmak için kendimi duvara yaslayıp kadınlar tuvaletinin olduğu yere doğru ilerliyorum ve arkadaşımı beğenen her kimse sıkılıp gitmesi için dua ediyorum.

Kapı açıldı, ben de içeri girdim. "Zara?"

Zara, benim."

Tezgâhlardan biri tıkırdayarak açılıyor ve Zara tökezleyerek kollarıma atılıyor.

"Oh, B. Çok korkmuştum." Kollarımı titreyen bedenine sıkıca sarıp ağlarken ona sıkıca sarıldığımda hıçkırarak ağlıyor. "Beni yalnız bırakmadı."

" yok." Ellerimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

"Güvendesin." "Berbat durumdayım."

Uzun saçlarını yüzünden çekip gözlerinin altını siliyorum ve ona güven verici bir gülümseme sunuyorum.

", seni buradan çıkaralım." Kolumu beline doladım. "Dışarıda bekleyen bir arabam var.

"Seni buraya sürüklediğim için çok üzgünüm." *Neon*'dan çıkarken Zara hâlâ ucuz atlattığı olayın etkisindeydi. "Beni rahat bırakmadı."

"Ne zaman istersen. İyi olmana sevindim." Bizi bekleyen'a doğru yürüdüm.

"Alexei burada olduğunu biliyor mu?"

Dudağımı ısırıyorum ve Zara'nın gözleri açılıyor. "Bianca, seni öldürecek!"

"Değer verdiğim insanlara yardım etmek için her şeyi anlamıyorsa, o zaman ne yaptığı umurumda değil. Şimdi, hadi, benimle eve gelebilirsin."

Uber bizi şehir dışına, Forest Hills'e doğru götürmeye başlarken Zara'nın elini tutuyorum. Burnunu her çektiğinde, yalnız olmadığını bilmesini sağlamak için elini sıkıyorum.

Şimdiye kadar Alexei ortadan kaybolduğumu öğrenmiş olmalı ama umurumda değil. En iyi arkadaşımın güvende olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmamamın imkânı yok.

"Bu adam ne halt ediyor?" diye mırıldanıyor şoför.

Arka camdan dışarı bakıyorum ve bir çift far bize doğru son sürat geliyor.

"Kenara çek. Bırak geçsin."

"Muhtemelen sarhoş bir pisliktir." Zara koltuğuna daha da gömülür ve gözlerini kapatır.

Sürücü nefesini tutarak ofluyor ama bir sonraki şeridi işaret ederek bu pislik her kimse ona bizi geçmesi için bolca yer açıyor.

Gözlerimi farlardan ayırmıyorum, yaklaştıkça kaşlarımı çatıyorum. "Sarhoş olduklarını sanmıyorum."

Zara doğrulup koltuğunda döndü ve arka camdan dışarı baktı. "Çok hızlı gidiyorlar..."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Kahretsin, bize doğru geliyorlar!"

Devasa siyah SUV, hız sınırının neredeyse üç katına çıkarak yanımızdan hızla geçerken nefesim kesiliyor.

Uber geçerken takırdıyor, arabanın yan tarafını zar zor ısıkalıyor.

"Lanet olsun!" Şoförümüz kırdı ve neredeyse güvenlik bariyerine çarpıyorduk.

"Aman Tanrım." Göğsümü tuttum.

Eğer bir santim bile sağa dönselerdi, bize çarpacaklardı. "İyi misiniz kızlar?" diye omzunun üzerinden bize baktı şoför.

Zara dosdoğru ileriye işaret ediyor. "Dikkat et!"

SUV dönüyor ve bize doğru hızlanmaya başlıyor, farları bizi kör etmek için tam hüzmeye yanyanıyor.

"Ayrılın!" Sürücü direksiyonu kırdığında bağıriyorum ama artık çok geç.

SUV, sürücü kapısına çarparak bizi eyaletler arası bariyerlere fırlattı.

Metalin metale çarpması kulaklarımda çınlarken ileri doğru sarsılıyorum, emniyet kemerim ona çarparken beni boğuyor.

Lastikler gıcırıyor ve pencereden dışarı bakıyorum.

SUV geri , arabanın ön tarafı parçalanmış ama hala sürülebilir durumda.

Bir an için zaman durur gibi oluyor ve tek zor nefes alışımın sesi oluyor.

"Zara?"

"Ben iyiyim."

Sesini duyunca içimi bir rahatlama kaplıyor.

Titreyerek emniyet kemerime uzanıp çözüyorum, Zara'ya yan gözle bakarken boynumdaki acıdan irkiliyorum.

Alnında büyük bir kesik ve saçında kan var ama bunun dışında iyi görünüyor.

Etrafına bakınıyor. "Peki ya şoför?"

Öne doğru eğildiğimde şoförümüzün başını hava yastığına gömdüğünü görüyorum. Kapısı tamamen ezilmiş ve korkarım orta konsola tırmanıp iki parmağımı boynuna bastırdığımda ne bulacağımı şimdiden biliyorum.

"Nabız bulamıyorum."

"Oh Tanrım."

"Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Koltuğuma geri dönüyorum.

"Telefonun nerede? 911'i ara."

Ama Zara dönüp bana bakarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "B... Gaz kokusu alıyor ?"

Derin bir nefes alıyorum ve yakıt kokusu burnuma çarptığında neredeyse boğuluyorum.

Emniyet kemerini çıkarıyor ve etrafına bakınıyor. "Arabadan çıkmamız lazım. *Hemen.*"

"Arka camdan çık." Emniyet kemerinin kestiği yer yüzünden boğazım acıyor ama en azından hayattayım.

Her yerde kırık camlar var ve arabanın arkasından bagaja doğru sürünürken avuç içlerim kanıyor ve acıyor. "Arabadan uzaklaşmamız gerek."

Zara'yı çekmek için arkaya uzandım.

Enkazdan tökezleyerek uzaklaşıyoruz, camlar ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

Vücudumdaki her kas ağrıyor ve ellerimden kan damlıyor ama umurumda değil.

Tek umursadığım, patlamadan önce ikimizi de enkazdan olabildiğince uzağa götürmek.

Kulaklarımızda büyük bir *BANG* sesi çınlıyor ve araba alevler içinde kalıyor.

Kollarımızı başımızın etrafına sararak yere atlıyoruz.

Üzerimize bir sıcaklık dalgası çökerken haykırdığımı sanıyorum, ama düşüncelerim geride bıraktığımız şoföre giderken dünya kafamda dev bir çınlama haline geliyor.

Zara hıçkırıyor, kollarını bana doluyor. Ama onu duyamıyorum, bu gürültülü çınlamadan başka bir şey duyamıyorum.

Zara'nın dudakları başımı sallıyorum. Konuşuyor.

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum.

"Hiçbir şey duyamıyorum," diye bağıyorum, kendimi duymaya çalışıyor ama başaramıyorum. Sağır mı oldum?

Şu an bunun için endişelenemem. Uzanıp Zara'nın elini tutuyorum. "Gel . Hareket etmemiz gerek."

Boğazım düğümleniyor ve nerede olduğumuzu ya da buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum ama sonra Zara hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Sanki bir tünelin sonundaymış gibi başlıyor ama giderek netleşiyor.

Sağır değilim. Rahatlama anıdır.

Ölüme çok yaklaştık.

Bacaklarım titriyor ve ayağa kalkmak için tüm enerjimi harcıyorum.

"911'i aramalıyız." Zara'yı çektim.

Döndüğümüzde, göğsüme silah doğrultmuş bir adam ve arkasındaki parçalanmış SUV'u görünce dizlerimin bağı çözülüyor.

"Yerinde olsam arabaya binerdim."

ALEXEI

"NEYE BAKMAMI İSTEDİĞİNİZİ MERAK EDİYORUM.
acilen." Frederik koltuğunda arkasına yaslanır.

Özel dedektifime bir bardak viski uzatarak karşısındaki koltuğa oturuyorum.

Bu görüşmeyi şehirdeki her zamanki uğrak yerlerimden biri yerine çatı katındaki ofisimin güvenliğinde yapmayı tercih ettim. Bu bilginin yanlış ellere geçmesi riskini göze alamam.

Doğru fiyat teklif edilene kadar herkes sadıktır.

"Her şeyden önce, son derece sağduyulu olduğunuzu varsayıyorum. Kardeşlerimden hiçbirinin sizinle paylaşmak üzere olduğum şeyi bilmesine izin veremem."

Frederik kaşlarını çatıyor ama viskisinden bir yudum almadan önce başını sallıyor. "Tabii ki." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Şimdi daha da meraklandım."

İçkimi bir dikişte yudumlarken alkolün boğazımı yakmasına izin veriyorum ve kelimeleri yüksek sesle söylemek için cesaretimi topluyorum.

Aile dışındaki pek çok insana güvenmem ama Frederik'e güvenirim.

Yıllardır ailemle birlikte çalışıyor ama sırf benim için ekstra işler yaptığı da biliniyor.

Babamın zina yaptığı iddiasını bir başkasının bilmesi fikrinden nefret ediyorum, ama bunu kendim araştırarak vaktim yok, bu yüzden Frederik'e sormak bir sonraki en iyi şey.

"Bana araştırmanı istediğim bazı bilgiler verildi. Babamla ilgili."

Frederik kaşlarını kaldırır ama başını

sallar. "Devam et."

"Matteo Ricci adında bir adam bana babamın düşündüğümüz kadar sadık olmayabileceğini söyledi. Ivanov konusunda onu sorguluyorduk."

"Ivanov mu?

Yani..." "Pahkan,

evet."

"Siktir." Kelimeler aramızdaki havada çınlarken Frederik uzun bir nefes veriyor.

Ağzım kuruyor ve bir şişe viskinin tamamını içmekten başka bir şey istemiyorum ama kafamı toplamam gerekiyor.

"Bunda bir gerçeklik payı olup olmadığını ve bu ikisinin nasıl bağlantılı olduğunu bilmem gerekiyor."

Frederik içkisinin kalanını bitirir. "Ivanov'lar araştırılması zor insanlar. Güvenilir kaynaklar bulmam biraz zaman alabilir."

"Bunun bir an önce temizlenmesini istiyorum. Babamın itibarı tehlikede, Frederik. Bu söylenti ortaya çıksa bile ailemi mahvedebilir."

"Gerçeği öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, Alexei. Sana söz veriyorum."

"Birkaç gün içinde bir güncelleme

bekliyorum." "Sorun değil."

Başımı salladım.

Frederick'e çıkışı gösterirken telefonum çaldı. Cebimden çıkardım.

"Bana bir dakika izin verin." Başparmağımı ekranda kaydırarak kaşlarımı çatıyorum. "Micah, bu önemli olsa iyi olur."

"Bianca hastaneye götürüldü."

Kanım dondu. Bianca mı? Hastanede mi?

"O iyi mi?" Zihnim en kötü senaryoyu düşünürken elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Baba olma fikrine alışmam biraz daha uzun sürmüş olabilir ama çocuğuma, Bianca'ya bir şey olacağı düşüncesi beni hasta ediyor.

"Acı çekiyordu-" "Ne

tür bir acı?"

"Biraz kramp girdi ama doktor kontrol etti ve her şeyin yolunda görüldüğünü söyledi ama gözlem için bir gece tutmak istiyorlar."

"Ve beni sadece *şimdi* mi arıyorsun?"

"Bianca olup bittiğinden emin olana kadar sana söylememi istemedi."

"Ben senin patronunum, o değil. Onu hemen telefona ver." Sakin bir nefes almaya çalışıyorum.

Micah'ın tek bir işi vardı ve Bianca'nın benim talimatlarımı atlaması için onu tatlı dille ikna etmesine izin verdi.

Ya bir şeyler ters gittiye ve bana söylemediyse? Ya bir şey olduysa ve ben ona zamanında ulaşamadıysam?

"Şimdi odasına dönüyor." "Onunla

birlikte bile değil misin?"

"Çay istedi-"

"Ne istediği *sikimde* bile değil!"

Frederik göz ucuyla irkiliyor ama umurumda değil. "Bianca'yla konuşmama izin ver."

Bir kapı açıldı. Micah küfreder.

Bir sorun var. "*Micah*." "O burada değil."

"*Siktir!*" Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatma isteğimle savaşıyorum. "Telefonunu takip edeceğim."

Telefonu kapatırken, saatler önce ondan gelen bir cevapsız aramayı fark ettim. *Siktir!*

Takip uygulamasını açıyorum.

Frederick ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Her şey mi?" Cevap vermiyorum.

Takip uygulaması açıldığında parmaklarım titriyor ve Bianca'nın telefonuna tıklıyorum. Haritayı yakınlaştırıyorum.

Telefonu şehir dışına çıkan otoyola doğru gidiyor. Onu aramayı denedim.

Hiçbir şey.

"Gitmem gerek."

DIREKSİYONUN BAŞINDA OTURURKEN VÜCUDUM BANA AITMIŞ GIBI HİSSETMİYOR.

Mercedes'le şehirden çıkarken Bianca'nın yeri navigasyon sistemime yüklüydü.

Biri onu aldı. Biri *solnyshka*'mı ve doğmamış çocuğumu burnumun dibinden aldı ve şehir onu alan şerefsizlerin kanıyla kıpkırmızı olana kadar durmayacağım.

Micah onun gözünün önünden ayrılmasına asla izin vermemeliydi. Ne kadar yalvardığı umurumda değil, daha iyi bilmeliydi.

Umarım yaptığı hata Bianca'nın hayatına mal olmaz.

Direksiyonu kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz, damarlarımda dolaşan adrenalin beni tetikte tutuyor.

Navigasyon ekranına baktığımda neredeyse arabamı yoldan çıkaracaktım.

Konumu hareket etmeyi durdurdu. Hâlâ otoyolda ama kırmızı iğne durgun.

"Ne oluyor lan?"

Sadece birkaç mil uzaktayım ama her geçen saniye en kötüsünden korkmaya başlıyorum.

Telefonunun eyaletler arası yolun ortasında durmasının sadece iki nedeni olabilir.

Ya arabadan fırladı ya da bir kaza oldu.

İkinci seçeneği düşününce boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Olamaz.

Bianca ve benim yaşadığımız onca şeyden sonra, bunun böyle bitmesine izin veremem. Başka bir açıklaması olmalı çünkü ne onu ne de çocuğumuzu kaybedemem.

Neredeyse boş olan otoyolda hızla ilerlerken önce dumanı fark ediyorum. Kalbim göğsümde durdu.

"*Zhizn' moya...*"

Enkaz görüldüğünde kusma dürtüsüyle savaşıarak gaza basıyorum.

Aracın sol ön tarafı tamamen parçalanmış, ancak hasar güvenlik bariyeriyle çarpışmadan kaynaklanamayacak kadar büyük.

Biri onlara çarpmış ama her kimse çoktan gitmiş gibi görünüyor.

Arabamdan inip enkaza doğru koşmaya başlamadan önce zar zor hareket etmeyi bırakıyor, kırık camlar ayaklarımın altında çıtırdıyor.

"Bianca!"

Ön cama bakıyorum ve şoförden geriye kalanları görüyorum; yanmış etin kokusuyla midem çalkalanıyor.

"Bianca!" Arka koltuğa bakmak için hareket ettim ama boştu. "Siktir!"

Enkazın arka tarafına yürüyorum ve arabadan uzaklaşan kan lekeleri ve birkaç metre ötede bir dizi lastik izi görüyorum.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda bacaklarım kopma tehlikesi geçiriyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp Dimitri'yi ararken bir yandan da kan lekelerine bakıyorum. *Bianca'nın* kanı.

"Naber, velet?"

"Bianca kayıp." Bu sözler neredeyse iki büküm olmama ve bağırsaklarımı yukarı fırlatmama neden oluyordu.

"Ne?"

"Telefonunu takip ettim ama bir kaza olmuş." Ne yapacağımı mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışırken gözlerimi kapatıp sakın bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Kaza mı? Ne oluyor be!" "Dimitri?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Az

önce Zara'dan bir mesaj aldım."

"Ne ? Bianca'yla birlikte mi?"

"Kahretsin."

"Dimitri!"

"Sadece 'yardım' yazıyor."

Sikeyim.

Düşünmem gerekiyor ama kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki tam nefes alamıyorum. Geçen her saniye, boşa harcamayı göze alamayacağım değerli bir zaman.

"Alexei, ne yapmalıyız?"

Gözlerimi kapatıp içimde oluşan paniği görmezden gelmeye çalışıyorum. Bianca'ya zamanında ulaşma şansım varsa aklımı başımda tutmalıyım.

"Luc'u ara. Zara'nın telefonunu hacklesin ve bana yerini göndersin." Aklıma gelen ve gerçekten yardımcı olabilecek tek şey bu.

"Çoktan . Birlikte olduklarını mı düşünüyorsun?" "Umarım öyledir."

"Alexei, o iyi olacak."

"Bunu bilemezsin." Arkamı dönüp onun yakalanmaya çok yaklaştığı yanmış enkaza bakıyorum. "İçinde bulunduğu arabanın halini görmeliydin."

"Biri onu yoldan mı çıkardı?"

"Öyle görünüyor. Kahretsin, eğer çok geç kalırsam..."

"Böyle düşünemezsin, Alexei. Bunun kimseye faydası yok."

"O benim çocuğumu taşıyor, Dimitri! *Moy rebenok*. En kötüsünü düşünmeden edemiyorum."

"Biliyorum."

Telefonum kulağıma ve onu çekiyorum. Luc bana yeni bir sabitlenmiş konum gönderdi.

"Dimitri, seni hoparlöre veriyorum."

Mesajı tıklayıp açıyorum ve iğneyi yakınlaştırıyorum. "Lanet olsun!" "Ne oldu? Nerede olduklarını biliyor musun, Alexei?"

Telefonuma bakarken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor gibi görünüyor. "Gilanto onları almış."

"Siktir. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Zara'nın telefonu Gilanto'nun Çin Mahallesi'ndeki mülklerinden birinde ve Bianca'nın da onunla birlikte olduğuna bahse girerim."

Şu anda onlara neler olabileceğini düşündükçe kulaklarım çınlıyor.

Enkaza sırtımı dönüp aceleyle arabama dönüyorum ve Dimitri'yi hoparlöre bağlıyorum.

"Alexei, bu bir tuzak olabilir. Seni oraya çekmeye çalışıyor olabilir-"

"Umurumda değil." Kontağı çevirip arabayı sürüyorum. "Bianca ve doğmamış çocuğum söz konusu olduğunda işimi şansa bırakmayacağım Dimitri."

Kardeşim bir an sessiz kalıyor ve motorun gürültüsü kulaklarımı doldururken düşünme fırsatını değerlendiriyorum.

Gilanto'nun Bianca ve Zara'sı var. En çok korktuğum şey gerçek oldu.

Bu sefer çok geç kalamam. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ailemi yüzüstü bıraktığım gibi onları da bırakmayacağım.

Sakin bir nefes almaya çalışırken göğsüm sıkışıyor.

Burada herhangi bir hata yapmayı göze alamam. Bir plan yapmaya çalışırken zihnimi açık tutmalıyım.

"Nerede buluşmak istiyorsun?" Dimitri beni zamana geri döndürüyor.

"Doğruca oraya gidiyorum. Kaybedecek zamanımız yok."

"Alexei-"

"Var mısın, yok musun, Dimitri?"

"Elbette, ben de varım." Arka plandaki ayak seslerini bir motor kükremesi takip . "Mikhail ve Danil ne olacak?"

"Herkesin bu işe katılmasını istiyorum. Muhtemelen ortalık kan gölüne dönecek, o yüzden yanınızda getirebildiğiniz kadar destek getirin."

"Bizi orada bekle Alexei, doğru düşünemediğin için kendini öldürtmeni istemiyorum."

"Bianca'nın hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda etmem gerekiyorsa, olsun. Buradan canlı çıkmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

BIANCA

BAŞIM ÇATLAYACAK GIBI OLUYOR VE VÜCUDUMDAKI HER KAS AĞRIYOR.
Bacaklarımı uzatmak.

Altımdaki zemin soğuk ve nemli ve vücudum havadaki soğuktan titremekten kendini alamıyor.

Ne oldu böyle?

Başımdaki bıçak saplanır gibi ağrıdan irkilerek gözlerimi odayı karanlıkta buluyorum.

Etrafıma bakınıp sağımdaki kapının dış hatlarından başka bir şey göremediğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

"Oh Tanrım." Sağ elim karnıma doğru hareket ederken içimden bir hıçkırık kopuyor. Ayağa kalkmam gerekiyor. Buradan defolup gitmeliyim.

Ama ayağa kalkmaya çalışırken, dişlerimi sıkarken, kolumda bir acı .

, bacaklarım bükülüyor. "Hayır."

Bileğimin etrafına kilitlenmiş ağır metal kelepçeyi .

Zincir şingirtısı karanlık odada yankılanıyor.

Ama kelepçe bileğimdeki yarayı sıyırdığında, acıdan neredeyse bayılacaktım.

Nefes nefese kolumu hafifçe yokluyorum ve parmaklarım kanlı çıkınca hıçkırıklarımı bastırıyorum.

Yara birkaç santim uzunluğunda olmalı ve hala kanıyor. Enfeksiyon kapma riskine girmeden önce temizlenip dikilmesi gerekiyor.

Önemli olduğundan değil. Buradan canlı çıkacağımı sanmıyorum.

bana karşı yığılmış durumda ama buradan çıkmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. "Düşün, Bianca."

Bu kanamayı durdurmam gerekiyor ama üzerimde sadece kazağım var ve onun da en iyi turnike olup olmayacağından emin değilim.

En azından denemek .

Sağ kolumu kazağımdan sıyırıp başımın üzerine kaldırıyorum ve üzerimde sadece bir atlet kalıyor.

Metal kelepçe kolumdaki yarayı sıyırırken inleyerek, kazağımın kolunu yaranın üzerine sarıp düğümlemek için elimden geleni yapıyorum ve bunun kanamayı durdurmak için yeterli olması için dua ediyorum.

Malzemeyi dişlerimin arasına alıp sıkıca çekerken tenimde ince bir ter tabakası oluşuyor ve acı koluma yayılırken bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Acı içinde bağırarak beni burada tutan kişinin dikkatini çekme riskini almak istemiyorum, bu yüzden malzemeyi daha sıkı çekmeye devam ederken gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken dişlerimi sıkıyorum.

Derme çatma turnikemi daha sıkı bağlayamayacağımdan emin olduktan sonra, soğuk tuğla duvara yaslanıyorum ve yorgunluktan bitap düşmüş bir halde gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

Başım sisli ve araba kazasından sonra olanları düşünmeye çalışırken düşüncelerimi zar zor anlamlandırabiliyorum.

Zara'yı arabadan çıkardığımı hatırlıyorum.

Aman Tanrım.

"Zara?" Fısıldıyorum. Cevap yok ve ayrı düşmüş olabileceğimizi ya da daha kötüsünü fark ettiğimde kalbim boğazımdan çıkmakla tehdit ediyor... "Zara!"

Sol tarafımdan yumuşak bir inilti geliyor.

Sesi duyunca neredeyse ağlayacaktım.

"İyi misin?" "Sanırım iyiyim."

"Yaralandın mı?"

"Emin değilim. Her yerim ağrıyor." "Benim de."

Sol kolumdaki ağrı donuk bir zonklamaya dönüştü ve enfeksiyon kapmaması için dua ediyorum.

"Neredeyiz biz?" Zara inliyor. "Ne oldu?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kapının diğer tarafından ağır ayak sesleri yankılanıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Sessiz ol."

Işık odaya dolduğunda irkiliyorum, kapı duvara çarparken başım bana bağırıyor - ses kulaklarımda çınlıyor.

Gözlerimi açıyorum ve kapının girişinde duran iri cüsseye bakıyorum.

En az Alexei kadar uzun ve onun kadar geniş. İçeri girdiğinde ve ışık ona doğru vurduğunda, kısa siyah saçlarını ve ağır çizgili yüzünü fark ediyorum. Bana bakarken ince ağzını yukarı kaldırıp sırtıyor ve bakışları altında siniyorum.

"Hâlâ hayatta olduğunu gördüğüme sevindim. Biraz eğlenemedi ölmen için bu kadar çaba sarf etmekten nefret ederdim."

Etrafa bakmak için bir saniye ayırdım.

Görünüşe göre bizi bir bodruma getirmiş. Hiç pencere yok ve tek çıkış onun geldiği kapı.

Koluma bir göz attım ve altımdaki betonu boyayan kan gölünü fark ettiğimde bir mide bulantısı dalgasına kapıldım.

Soluma bakıyorum ve duvara yaslanmış Zara'yı görünce hıçkırıklarına hâkim olamıyorum.

Yüzü ve boynu kan içinde ve zar zor nefes alıyor gibi görünüyor.

"Oldukça iyi mücadele
ettin." Yabancıya ters ters
baktım.

"Kimsin sen?" Sesimdeki güç beni şaşırttı ama burada söz konusu olan sadece benim hayatım değil. Zara'nın ve bebeğimin de.

Onu mümkün olduğunca uzun süre konuşturmalıyım. Alexei'nin beni bulması ne kadar sürerse.

"Bu sorunun cevabını zaten bilmediğinize şaşırdım,
Bianca." *Mario*

Gilanto.

Gözlerimdeki farkındalığı okuyabiliyor olmalı. "Bir
yolunu bulacağımı biliyordum."

"Benden ne istiyorsun?"

"Belli değil mi? Sen mükemmel bir intikamsın, tatlım." "Ben
sana hiçbir şey yapmadım."

Gilanto sadece omuz silkiyor, ellerini ceplerine sokuyor ve gözlerinde
tiksentiden başka bir şey olmadan bana bakıyor.

"Belki değil ama kardeşimin ölmesinin sebebi baban. Bilgileri en yüksek
teklifi verene sattı ve bu kişinin Alexei Koslov olduğu ortaya çıktı. Bu yüzden

Hayır, bana doğrudan zarar vermemiş olabilirsin Bianca, ama onların suçlarını hayatınla ödeyeceksin."

"Beni öldürmek kardeşini geri getirmeyecek."

"Hayır, ama bu bir taşla iki kuş vurmak demek. Senin ölümünden sadece işe yaramaz baban değil, *kocan* da zarar görecek."

Son kelimeyi ağzından geçiriyor ve bana yaklaşırken irkiliyorum.

Kaçmaya çalışıyorum ama bileğime bağlı zincir kilitlendiği için gidebileceğim hiçbir yer yok.

Kelepçe derimi keserken bileğim çılgın atıyor ama bu Gilanto'yu daha da memnun ediyor gibi görünüyor.

"Alexei seni öldürecek."

"Deneyebilir." Gilanto kıkırdıyor. "Eğer bir şey varsa, dövüşü dört gözle bekliyorum. Uzun zamandır bekliyordum. Alexei Koslov benden çok şey aldı Bianca ve artık bedelini ödemesinin zamanı geldi."

"Onun dengi değilsin."

"Ona olan inancınıza hayranım. Bianca, kocana gerçekten değer vermeye başladın mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum, hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum.

"Koslov Pahkan'la olan küçük aşk ilişkini biliyorum." Gilanto önümde çömelirken iç geçiriyor. "Söylesene, kız mı yoksa erkek mi doğuracaksın?"

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor ve midem kabarıken iki büklüm oluyorum.

Boğazımda yükselen safrayı yutarken Gilanto'nun kahkahası etrafımızdaki havada çınlıyor.

"Gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sandın?" Başımı geriye çekmeden önce saçlarımdan tutmak için uzandı.

Acı kafa derime yayılırken haykırıyorum ama Gilanto sadece elini sıkıyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesindeki bayat alkolün kokusunu alabiliyorum.

"Baban gibi şerefsizlerin beni küçümsemeyi bırakmasının zamanı geldi. Gerçekten seni evlendirip bu işi bitirebileceğini mi düşündü? İşler öyle yürümüyor. İnan bana, babanın ihanetini hafife almıyorum ve bunu zor yoldan öğrenmek üzere."

Beni kenara fırlattı.

Betonun üzerine yığılıyorum, yaralı kolumun üzerine düşüyorum ve bu da beni ağlatıyor.

Babamdan bahsedilince yanaklarımdan süzölmeye başlayan gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Bir şey mi oldu? Bu yüzden mi telefonlarıma cevap ver?

"Ona ne yaptınız?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu ve artık havadaki soğuktan değil, korkudan titriyordum.

Babam ölmüş olamaz.

Alexei onu güvende tutacağına söz verdi. Söz verdi.

"Size detayları anlatmayacağım." Gilanto kıkırdar. "Görünüşe bakılırsa hamilelikten dolayı miden oldukça zayıf. Bu arada, Alexei haberi nasıl karşıladı?"

Gilanto'ya bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sadece seninle alay ediyor.

"Umarım baba olma, bir varis sahibi olma fikri onu mutlu etmiştir." "Siktir git."

"Seninle işim bittikten sonra seni burada bulması için sabırsızlanıyorum. Elbette senin ve çocuğunun ölümü için kendini suçlayacak. Suçluluk duygusu onu canlı canlı yiyecek ve bu beni çok *mutlu* edecek." Bir elini kalbine götürüyor.

"Sen bir canavarsın..."

"Kıymetli Alexei'nizden daha fazla bir canavar değil. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Yüzümdeki saçları taramak için uzandı.

Nasırlı parmaklarını tenimde hissettiğimde irkiliyorum. "Oh, birlikte çok eğleneceğiz," diye mırıldanıyor.

"Bana ne yapacaksınız?" Üst dudağımdan ter boşanıyor ve kan kaybından dolayı başım dönüyor ve midem bulanıyor.

Bir doktora görünmeliyim, bebeğimin iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Bu bir sürpriz." Sırıttıyor. "Ama merak etme, küçük arkadaşının yaşamasına izin vereceğim ki herkese senin ölümünün ne kadar korkunç olduğunu anlatabilsin."

Zara'ya bakıyorum.

"Merak etme. Onunla da biraz eğleneceğim." "Lütfen."

Başımı salladım. "Onu rahat bırak. Lütfen!" "Hayır, bırakacağımı sanmıyorum. Sarışınlara bayılırım."

"Bu yanına kalmayacak." Nefes nefese kalıyorum, her nefes alışımında göğsüm ağrıyor.

Gilanto bana sadece sırıttıyor, gözleri titreyen bedenimin üzerinde gezinirken vahşi bir zevkle dolu.

Ayağa kalkarken kıkırdıyor: "Zaten öyle tatlım, çünkü herkes senin öldüğünü düşünüyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve boğazımdaki safrayı yutuyorum.

"Ben eğlenmeye başlamadan önce ölmemeye çalış." Bizimle alay edercesine kapıyı ardına kadar açık bırakarak odadan çıktı.

Alexei'yi düşündükçe midem bulanıyor.

Kayıp olduğumuzu biliyor mu?

Bize çok geç ulaşabileceği ve ulaştığında neler bulabileceği düşüncesi göğsümün yarılmasına neden oluyor...

Zara'ya bakıyorum ve her nefes alışında göğsünün zorlukla yükselişini izlerken gözlerim doluyor.

"Benim için hayatta kalmalısın, Zara."

Ona yaklaştırmaya çalışıyorum ama bileğime bağlı zincirin hiç esnekliği yok, bu yüzden en iyi arkadaşımın elini bile tutamıyorum.

Dudakları kansız ve cildi neredeyse griye dönmüş. Kötü bir durumda ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Hayatta kal. Beni duyuyor musun, Zara? Hayatta kal."

"Her şey girecek..." Zara mırıldanıyor.

"Dimitri..." "Dimitri? Dimitri'ye ne olmuş?"

"Dimitri... yardım et."

"Kayıp olduğumuzu nereden bilsin ki? Zara? *Zara!*"

Zara duvarın dibine doğru yığılırken çığlık atıyorum, başı yana düşüyor.

ALEXEI

ÇOK GEÇ KALMIŞ OLABİLİRİM.

Bianca çoktan ölmüş olabilir.

Midem bulanıyor.

Solnyshka'm.

Zhizn' moya.

Onu kaybedemem, daha yeni başlamışken olmaz. Birbirimiz hakkında öğrenecek o kadar çok şeyimiz, birlikte tadını çıkaracak o kadar çok hayatımız var ki.

Mario Gilanto'nun ailemin parçalanmasına sebep olmasına izin vermeyeceğim.

Çin Mahallesi'ne doğru koşarken telefonum çalıyor, ayağımı yere basarken iki yanımdaki otoyol bulanıklaşıyor.

Telefona cevap veriyorum. "Anton."

"Ben zaten buradayım. Dimitri az önce aradı ve beni bilgilendirdi. Geri getirdim."

" nedir?"

"En az bir düzine kişi çıkışları tutuyor ama kışlarını dirseklerinden ayırt edemiyorlar gibi görünüyorlar, bu yüzden hızlı bir çıkarma olmalı. Bahse girerim

içeri girdiğimizde de aynı olacak."

"Gilanto'dan bir iz var mı?" Adını dudaklarımda duyunca bedenim titriyor.

Gerçek şu ki, o pis, katil ellerini benim *solnyshka* beni kırmızı görüyor.

Onunla işim bittiğinde ölmek için yalvaracak.

"Henüz değil ama iki kız da içerideyken şüpheliyim. Senin ona gelmeni istiyor."

"Biliyorum. Diğerleri ne kadar uzakta?"

"On dakika. En fazla on beş."

Ellerimi direksiyonumun derisine sıkıştırıyorum, ön panelimdeki saate bakarken midem kurşun gibi hissediyor.

"*Siktir!*"

"Adamlarımdan bazılarını şimdi gönderebilirim ama Gilanto burada olmadığımıza dair bir alırsa size bir mesaj gönderme eğiliminde olabilir."

"Ben söylemeden kimse o mülke giremez. Yanlış bir hamle yapmayı göze alamayız. Gilanto'nun ne yapacağı belli olmaz."

"*Da, Pahkan.*" Anton telefonu kapatır.

Şehre geri dönerken vücudum otomatik pilotta çalışıyor.

Bana doğru gelen diğer arabaları ya da kırmızıya dönen ışıkları zar zor fark ediyorum. Tek hayal edebildiğim *solnyshka*'nın son nefesini verirken kollarımda kan kaybından öldüğü.

Hep böyle mi bitmesi gerekiyordu? Ölüm yeniden yaşamaya başladığımı hissettiği anda omzuma mı dokunacaktı? Kalbimi bir kez daha yarmaya ve beni de kan kaybından ölmeye terk etmeye hazır mıydı?

Navigasyonuma bakıyorum. Gilanto'nun Bianca ve Zara'yı esir tuttuğu terk edilmiş fabrikaya beş dakika uzaklıktayım.

Mülkü kaç kişinin koruduğu umurumda değil, her birinin kafasına bir kurşun sıkmaktan çekinmeyeceğim. Eğer bu Bianca'yı kurtarmak anlamına geliyorsa, kanlarının ellerimi kirletmesine seve seve izin veririm.

Terk edilmiş, kırmızı tuğlalı mülke yaklaşırken, kardeşlerimin ve adamlarımın bekleyeceğini bildiğim bir ara sokağa sapıyorum.

Arabayı park ederken Anton'la göz göze geliyorum. Bir kez başını salladı.

Gitmeye hazırlar.

Torpedo gözüne uzanarak dört şarjör mermi ve bir tabanca daha çıkarıp dolduruyorum.

Muhtemelen hepsine ihtiyacım olacak.

Arabadan çıkıp adamlarıma doğru yürürken son bir derin nefes alıyorum. Aileme.

Dimitri'nin yüzü taş gibi.

"Herkes bu kadar mı?"

Kardeşim başını sallıyor. "Herkes bu kadar."

Elimdeki silahı dengeliyorum, en iyi hareket tarzını düşünürken iki kez kontrol ediyorum.

"Mülkün etrafını sarın. İçeri girmek için kimi öldürmeniz gerekiyorsa öldürün."

Kardeşlerimin her birine, sonra Anton'a, Feliks'e ve yanlarında getirdikleri bir düzine bakıyorum.

"Mikhail, Danil, siz arka tarafa gidin. Dimitri ve ben Feliks ve Anton'la birlikte ön tarafı alacağız."

En küçük iki kardeşim başlarını sallıyor, silahlarını hazırlarken gözleri kararlılıkla dolu.

Karımı kurtarma vakti geldi. "Kimseyi sağ bırakma ve Gilanto'yu bana bırak."

"Hadi ." Anton tuğla duvara doğru çömeldi, silahı hazırđı. "Hazır mısın?"

Dimitri yanımda durmak için hareket ediyor.

Silahımın emniyetini önce parmaklarımı esnetiyorum. "Hazır."

"Diğer tarafta görüşürüz, *velet*." Bir elini omzuma atarken yüzüne vahşı bir sırtıma yayılıyor.

Son bir sakin nefes alıyorum, Mario Gilanto'nun yüzü zihnimi doldururken gözlerimin bir saniyeliğine kapanmasına izin veriyorum.

Köşeyi ilk adamı öldürmeden önce, "Hadi gidip şu orospu çocuğunu öldürelim," diye hırladım.

Gilanto'nun adamları hamamböcekleri gibi, ilk silah sesi duyulduğu anda gölgelerin arasından fırladılar ve silahlarını biz binayı kuşatırken doğrulttular.

Parmağım tetiği her çektiğinde ve kan döküldüğünde, zihnim sakinleşiyor, elimdeki göreve odaklanıyorum.

Sadece Bianca'ya ulaşmam gerek.

Dimitri ve diğerleri gerisini halledebilir.

Girişe hücum ediyoruz, ana fabrika katına doğru ilerlerken arkamızda ceset izleri bırakıyoruz.

Soğuk ve nemli, tek ışıık tepedeki birkaç floresan ampulden geliyor. Eski paslı makineler fabrikanın zeminini kaplıyor ve Gilanto'nun adamlarına saklanacak pek çok yer sağlıyor.

İçimizden birkaçı biz daha orada olduklarını bile anlamadan batıyor.

Silah sesleri ve ardından acı çığlıkları etrafta yankılanırken nefes nefese metal bir sütunun arkasına daldım.

Bu hızlı ve kirli olacak.

Ana kata doğru koşmaya başlamadan önce sütunun arkasından iki kişiyi daha indiriyorum, neredeyse Dimitri'yle çarpışıyordum.

Tepemden ateş ediliyor ve yukarı baktığımda yukarıdaki balkonda daha fazla adam görüyorum.

"Yere yat!" Dimitri'yi gömleğinin arkasından yakalayıp ikimizi de yere fırlatarak bağıriyorum ve eski bir çalışma masasının altına saklanıyoruz.

Dimitri elinin tersiyle alnını silerek, "Kahretsin, her yerdeler," diyor.

"Bianca'ya ulaşmam gerek. Sanırım ." "Ben arkayı kollarım."

Ayağā kalkıp koşmaya başlamadan önce başımı sallıyorum.

Danil sağımda. Kendisinin neredeyse iki katı bir dövüşüyor.

Danil çenesine bir yumruk indirerek adamın kafasını yana savurdu. Kendini sabitlemek için geri adım atar atmaz ateş ediyorum.

Danil, adam yere düşmeye fırsat bulamadan harekete geçti bile.

Fabrika katının en ucunda bir çift kapı görüyorum.

Beni Bianca ve Zara'ya götürebilecek gibi görünen tek kapı bu, o yüzden oraya doğru gidiyorum.

Bir acı çığılığıyla arkamı döndüğümde ikinci en küçük kardeşimi sütunlardan birinin yanına yığılmış, omzunu tutarken buluyorum.

"Mikhail!"

O bir saniyelik dikkat dağınlığı yeterli.

Bir kol boynuma dolanıyor ve beni boğuyor.

Silahımı çenesine çarpması için yukarı doğru göndermeden önce dirseğimi şerefsizin karnına çarpıyorum.

Bir anda inleyerek yere düşer.

Mikhail'in yanına koşmadan önce göğsüne bir kurşun sıktım. "Ne kadar kötü?" Yanına çömelıyorum.

Parmaklarının arasından kan sızarken dişlerini sıkarak bana bakıyor. "Ben iyiyim. Senin gitmen gerek."

"Benim yüzümden ölemezsin." Küçük kardeşime bakarken sesim titriyor. Onu da kaybedemem.

"Beni alt etmek için bundan daha fazlası gerekecek," diye . "Şimdi git. Bianca'yı kurtar."

Ayağa kalkıp fabrika zemininde koşmaya başlamadan önce kardeşimi sağlam omzundan alkışlıyorum.

Paslanmış makinelerin arasına cesetler serpiştirilmiş ve ben fabrika katının en ucundaki çift kapıya doğru ilerlerken havayı kanın bakırimsı tınısı dolduruyor.

Kapılardan geçtikten sonra sola dönüyorum ve cılız demir merdivenlerden aşağı iniyorum.

Dar bir koridor boyunca bodruma inen ikinci bir merdiven setine doğru koşuyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Silah sesleri giderek . Savaş yakında bitecek.

Zamanım tükeniyor.

Nemli koridor boyunca sürünüyorum, silahım nişanlı ve hazır.

Tepemde birkaç ışık yanıp sönüyor ve ayak seslerim etrafımda

yankılanıyor. "Gilanto! Neden biraz taşak büyütüp yüzünü

göstermiyorsun!" "Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Etrafımda dönüyorum.

Mario Gilanto gölgelerin arasından çıkar, sol kolunu Bianca'nın boynuna dolayarak önünde sürükler.

"Çok basit Alexei," diye mırıldanıyor arkasından bir silah çıkarıp Bianca'nın şakağına dayarken. "Silahını indir yoksa Bianca ölür."

Gözlerim Bianca'ya kayıyor ve gözlerindeki dehşet havayı çalıyor. Boncuk boncuk ter alnını kaplıyor ve sağ kolu kazağından yarı yarıya dışarı sarkıyor.

Kolunu ön kolunun etrafına bağlamış, krem rengi kumaş kanıyla kırmızıya boyanmış.

Solnyshka'm yaralandı.

Dediğini yapmaktan başka seçeneğim yok. Onun hayatını riske atmayacağım.

İki elimi havaya kaldırarak yavaşça eğilip silahımı ayaklarımın dibine yerleştiriyorum.

". " Gilanto sırtıyor. Yukarı

bakıyorum.

Ellerini Bianca'nın üzerinde görmek, doğrudan gözlerinin arasına bir kurşun sıkma isteği uyandırıyor.

Ama Bianca'nın hayatı söz konusuysen hata yapma lüksüm yok.

Ceketimin cebine uzanıyorum ve yedek silahımı çıkarıp yere atıyorum.

İş o noktaya gelirse, o piçi çıplak ellerimle öldüreceğim. Muhtemelen ellerimi boynuna doladığımda gözlerinden akan hayatı görmek beni daha çok tatmin edecek.

"Geldiğine sevindim, Alexei. Seyirciler olmadan Bianca'yı öldürmek o kadar da eğlenceli olmazdı."

Ona ters ters bakarken dudaklarım dişlerimin arasından çekiliyor.

"Bırak onu Gilanto. Bunu sadece halledebiliriz."

"Hiç sanmıyorum. Artık onu gerçekten önemseydiğini bildiğim için değil. Karını ve doğmamış çocuğunu gözlerinin önünde öldürmeyi dört gözle bekliyorum.

Gözlerini, Koslov. Belki o zaman senin için değerli olan bir şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu öğrenirsin."

Bebekten bahsedince burun deliklerim alevlendi.

"Onu nasıl bu kadar çabuk bulduğunuzu merak ediyorum." Mario başını yana eğiyor. "Aydınlat beni."

"Zara'nın telefonu. Buraya kadar takip ettim." Mario homurdanıyor.

"İşe yaramaz bir bok . Onu o yanan enkazın içine atmalıydım."

Öyle miydi?

Zara'yı o mu öldürdü?

"Zara!" Bianca ağlıyor.

Mario Bianca'yı dik tutmak için mücadele ederken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor.

Bacakları altından bükülür, yere yığılmaya başladığında yüzü buruşur.

Yere düşmeden önce onu yakalayabilmek için dua ederek hamle yapıyorum ama Gilanto hareketlerimi yakalıyor.

Silahıma uzandığımı sanıyor.

Bianca'yı tutmayı bırakıp tam göğsüme nişan aldığı anda gözlerim açılıyor

Bir silah sesi havada çınlıyor.

"Hayır..." Kurşunun hedefini bulmasını beklerken elim Bianca'ya uzanmaya çalışıyor.

Ama asla gelmez.

Gilanto'nun vücudu yere yığılmadan önce bir kez sarsılır ve arkasında Dimitri'yi görür.

"Oldukça iyi atış, ha?" Dimitri, Gilanto'nun cansız bedenini ayağıyla dürtmek için öne doğru yürüyor, ama ne dediğini zar zor algılıyorum.

Bianca'nın yanına koşuyorum, kollarımı onun titreyen bedenine doluyorum ve onu göğsüme çekiyorum.

"*Solnyshka.*"

"Z-Zara," diye hıçkırıyor.

Dimitri'ye bakıyorum ve yüz ifademi okuyunca yüzü soluyor. Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan koşarak uzaklaşıyor.

"Ne kadar kötü yaralandın, *zhizn' moya?*"

"Kolum." İnliyor.

Kazağından yaptığı derme çatma turnikeye bakarken göğsüm .

Sol kolunu göğsüne bastırıyor ve gözlerim bileğinin etrafında belirmeye başlayan morluklara takılıyor.

Gilanto onu kelepçeledi mi?

Yerdeki cansız bedene ve başının etrafında biriken kana bakarken dişlerimi sıkıyorum.

Ölümü çok çabuk, çok kolay oldu.

Yeterince acı çekmedi.

"Onları hastaneye götürmeliyiz, Alexei." Dimitri'nin sesi arkamdan aceleyle geliyor. "Zara'nın durumu oldukça kötü."

Zara'nın kollarındaki cansız bedenine bakan ağabeyimin korku dolu gözleriyle karşılaşmak için dönüyorum.

Cildi kül rengi ve ter içinde ve kafasında hâlâ kan sızan kocaman bir yara var.

"Zara." Bianca'nın kısık sesi beni zamana geri döndürüyor.

"Dimitri onu aldı, merak etme." Alnından öperim. "Seni hastaneye götürmeliyiz, *Solnyshka*."

Bianca gözlerini kapatıyor, yüzündeki son renk de akıp gidiyor. "Lütfen. Zara'nın ölmesine izin verme."

"İkinizin de ölmesine izin vermeyeceğim. Buna söz veriyorum."

BIANCA

"ZHIZN' MOYA."

Alexei'yi o kadar özlüyorum ki, bana bu garip hitap şekliyle seslendiğini duyar gibiyim. Bu ne anlama geliyor? Hâlâ bilmiyorum.

Hiç öğrenebilecek miyim? Onu bir daha görebilecek miyim? Tenini parmak uçlarımda altında ya da dudaklarımı dudaklarımda hissedebilecek miyim?

Evlenmeye zorlandığım adam artık sevdiğim adam. Bu düşünce beni daha önce korkutabilirdi ama şimdi değil.

Bu delikte ölüyorum, bu yüzden onu tamamen sevmek için kendime izin veriyorum. Alexei Koslov benim her şeyim.

Dudaklarım alnıma bastırıyor ve göz kapaklarım çırpınarak açılırken onun Alexei olduğunu hayal ederek memnun bir iç çekiyorum.

Vay canına, çoktan ölmüş olmalıyım.

Alexei eğilmiş, kaşları çatılmış bir halde yüzümü inceliyor. "Tekrar hoş geldin." Gülümsüyor.

Bip sesleri kulaklarımı dolduruyor ve gözlerimin sert floresan ışıkları altında odaklanması için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Etrafıma bakıyorum.

Burası bir hastane odası.

Koluma bakıyorum ve sol ön kolumdaki bandajları ve bileğimin etrafındaki metal kelepçeden kaynaklanan koyu mor çürükleri görünce irkiliyorum.

Eklemlerim sertleşti ve kafam bulanıklaştı ama hayattayım.

Yaşıyor muyum?

Gözlerim Alexei'ye kayıyor.

Hayatta kaldım. Ve o burada benimle.

Ama bekle.

"Bebek." Ellerim karnıma gitti.

"Bebek iyi." Alexei sıcak elini benimkinin üzerine koydu. "İkiniz de iyi olacaksınız."

"Zara ne olacak?"

Alexei tereddüt ediyor, kahverengi gözleri bana bakarken kederle doluyor, ama odamın kapısı açılıp pembe önlüklü genç bir kadın içeri girdiğinde açıklama yapma fırsatı bulamıyor.

Yatağın ucuna yaklaşırken bana sıcak gülümseme sunuyor.

"Seni uyanık görmek güzel Bianca. Ben Dr. Keller, nöbetçi kadın doğum uzmanıyım. Sadece hızlı bir ultrason yapmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, bebeğimin iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyorum.

Dr. Keller yatağın yanındaki monitörü kurarken Alexei'ye dönüyorum. "Zara nerede?"

Alexei uzanıp yüzümü avuçluyor, başparmağı yanağımda ileri geri geziniyor.

Sessizliği beni daha da geriyor. Bana söylemediği şey ne?

"Şu anda ameliyatta. Kırık bir kolun yanı sıra epeyce iç yaralanması vardı."

"Aman Tanrım." Elim ağzıma gitti. "Onu görmem gerek." Battaniyeyi geriye atıyorum ama Alexei bir elini omzuma koyarak beni yastıklara yaslamaya zorluyor.

"Bianca. Şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Dimitri orada, tamam mı?"

"Onu kaybedemem, Alexei." Göğsümden bir hıçkırık koptu.

Yapmayacaksın." Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Dr. Keller ultrason probunu hazırlıyor. "Lütfen sakın olmanı istiyorum Bianca. Bebeğinin iyiliği için. Tüm bu stres onlar için kötü."

"Lütfen doktorun bebeğimizi kontrol etmesine izin verebilir *miyiz, zhizn' moya?*"

Alexei'nin koyu renk gözlerine bakmak için geri çekiliyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için nefes alış verişine odaklanıyorum.

Bebeğim son yirmi dört saat içinde zaten çok şey yaşadı ve ona daha fazla stres yaşatmak istemiyorum ama Zara'yı kaybetmekten de çok korkuyorum.

Dr. Keller bana bakıyor, sondası hazır. "Hazır mısın Bianca?" Alexei bana cesaretlendirici bir gülümseme sunuyor, ben de başımı sallıyorum.

"Ben hazırım."

Dr. Keller bebeğimiz olan minik damlayı gösterdiği anda gözyaşlarımı tutamıyorum.

Yanaklarım nemli ve yumuşak bir *güm güm* sesi sessizliği doldurduğunda daha da kötüleşiyor.

"İnanılmaz," diye fısıldıyor Alexei.

Ona bakıyorum ve ekrana, yarısı onun yarısı benim olan küçük mucizeye bakarken gözleri merakla doluyor.

"Her şey iyi görünüyor. Ama stres seviyene dikkat etmelisin."

Başımı salladım. "Dikkat edeceğim."

"Bu görüntüyü sizin için yazdıracağım ve birkaç saat içinde sizi kontrol etmek için geri geleceğim." Dr. Keller birkaç düğmeye bastıktan sonra ultrason probunu çıkarıyor ve basılı görüntüyü bize veriyor.

Tamamen temizlendikten sonra Alexei yanımdaki yatağa tırmanıyor ve ikimiz de bebeğimizin ilk fotoğrafına bakarken beni göğsüne çekiyor.

"En harika anne sen olacaksın." Başımın üstünü öpüyor. "Ben de baba olmak için sabırsızlanıyorum."

Kalbim onun sözleri karşısında yerinden

fırlayacak gibi oluyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Şimdi biraz uyumaya çalış, *zhizn' moya*. Zara yakında ameliyattan çıkacak."

NE KADAR UYUDUĞUMU BILMIYORUM AMA SONUNDA GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA
Dimitri ve Alexei yine köşede kısık sesle konuşuyorlar. Yatakta daha

dik oturmaya çalışıyorum. "Zara mı?"

Dimitri yüzünü dönüyor ve zayıf bir gülümseme sunuyor.

"Ameliyattan çıktı." Gözlerinin altındaki koyu mor gölgeler ve gömleğindeki kurumuş kanla bitkin görünüyor. "Önünde uzun bir yol var ama durumu stabil."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkıyor ve tekrar nefes alabiliyorum. "Onu görmem gerek."

Alexei, omuzlarını silkmiş olan

Dimitri'ye bakar. "Ben gidip bir

tekerlekli sandalye bulayım."

Alexei ve Dimitri beni Zara'nın odasına götürürken sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Birden fazla makineye bağı ve kolu alçıda. Tanıdığım ve sevdiğim güçlü, açık sözlü kıza kıyasla çok küçük görünüyor.

"Biz hemen dışarıda olacağız." Alexei beni yatağın yanına park ve başıma bir öpücük konduruyor.

Gözlerimi Zara'dan ayırmıyorum ve kapının kapanmasıyla gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Elini tutup parmaklarını nazıkçe sıkarken nefesim kesiliyor. "Uyanmışsın."

Zara bana zayıf bir gülümseme sunuyor, bana bakmak için döndüğünde gözleri hala yarı kapalı.

"Ah, Zara. Senin için çok endişelendim."

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın." Parmaklarımı zayıfça sıkıyor. "Beni asla terk edemezsin, duydun mu?"

"Asla."

Arkadaşıma sarılırken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor.

"Çok üzgünüm Bianca." Bir damla gözyaşı yüzünün kenarından aşağı dökülüyor. "Eğer o gece seni çağırmasaydım..."

"Beni almak için başka bir yol bulurlardı." Elini daha sıkı sıkıyorum. "Bu senin hatan değil. Eğer bir şey varsa, sen de benim pisliğime sürüklendin. Özür dilemesi gereken benim."

" yok, B. Ama... Ne oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum."

En iyi arkadaşıma bakıyorum, gözlerim kolundaki alçıda ve alnındaki dikişlerde geziniyor.

Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde gözlerim yaşardı.

"Bilmen gereken tek şey artık iyi olduğumuz." Elini sıkıca tutuyorum. "Alexei ve Dimitri bizi zamanında kurtardı."

"Peki ya şu adam..." Zara'nın boğazı düğümleniyor ve parmaklarını sıkıyorum.

"Dimitri onun icabına baktı. Seni dışarı çıkaran oydu."

Dimitri'den bahsedildiğinde Zara'nın yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark etmedim değil.

"Sanırım birileri ona ısınıyor olabilir..." Tonu yumuşatmaya çalışıyorum.

Zara oflayıp pufluyor, gözlerini bana

dikiyor. "Pek sayılmaz. O... benim tipim

değil."

Omuz silkiyorum ama elim karnımdaki hafif şişliğin üzerine gittiğinde yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Alexei de benim tipim değildi..."

DR. KELLER BENİ İKİ GÜN DAHA HASTANEDE TUTTU.

Bebeğin kalp atışını.

Stres seviyemi düşük tutmak için elimden geleni , ancak Zara için bu kadar endişeliyken bunu yapmak zor.

İyileşmesi için muhtemelen birkaç hafta daha kalması gerekecek ve ben de elimden geldiğince onun yanında olmayı planlıyorum.

Gerçi Alexei'ye göre, beni Forest Hills'e geri götürdüğü anda yatak istirahatine başlayacağım.

Mikhail de birkaç gün daha gözlem altında tutulacak.

Yaralandığını öğrenince dehşete kapıldım ama Alexei kurşunun sadece omzunu sıyırdığını ve tamamen iyileşeceğini söyledi. Daha dramatik bir yaralanma geçirmediği için biraz hayal kırıklığına uğramış olsa da Alexei bunun 'tipik Mikhail' olduğunu söylüyor.

Alexei taburcu evraklarımı imzalarken ben de eşyalarımı topluyordum ki hastane odamın kapısı çalındı.

"İçeri gel." Pijamalarımı katlıyorum.

Zavallı Alexei, Danil'i bana ve Zara'ya erzak alması için eve gönderdi ve yıl boyunca yetecek kadar kıyafetle geri döndüğünde çok güldüm.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve ben de başımı kaldırıp bir çığlık attım. "*Papino?*"

"*Bambina.*" Zayıf görünüyor ve mavi gözlerinin altında koyu mor gölgeler var.

"*Papino.*" Ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. "Öldüğünü sanmıştım! Gilanto... O ima etti..." Kelimeleri söylemeye bile dayanamıyorum.

"Çok üzgünüm, *bambina*," diye fısıldıyor babam beni kollarının arasına alıp çocukluğumda yaptığı gibi sımsıkı sarılırken. "Ortadan kaybolmaktan başka çarem yoktu."

"Bana söyleyebilirdin." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim.

"Senin bilmeni göze alamazdım, *bambina*. Gilanto... tehlikeli bir adamdı ve ailesi hakkındaki bilgileri Alexei'ye sattığım anda ona düşman oldum. Ama seninle ilgilenileceğinden emin olmalıydım."

Yüzümü ellerinin arasına alan babamın gözleri yaşlarla parlıyor. "Umarım bunu senin için yaptığımı anlayabilirsin Bianca."

"Korunmaya hiç ihtiyacım olmadı, *Papino.*"

Babam bir nefes veriyor ve ellerini yüzümden indiriyor.

Başımı salladım. "Özellikle de böyle bir bedelle geldiğinde."

"Başka bir yol olmadığını düşündüm. Sana acı çektirdiğim için özür dilerim, *bambina*. Bu suçluluğu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım." Omuzları çöktü.

"Anlıyorum." Bir elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Çocuğunu korumak için elinden gelen her şeyi yapmak istemenin nasıl bir his olduğunu artık biliyorum. Bu yüzden seni affediyorum *Papino*. Her şey için."

Babamın mavi gözleri genişlerken yaşlarla parlıyor. "*Bambina...?*"

"Sonunda her şey yoluna girdi, *Papino.*" Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Umarım bu *piccolino* ile tanışacak kadar uzun kalırsın?"

"Bunu dünyada kaçırmazdım, *bambina*."

"GITMEYE HAZIR MISIN?" ALEXEI BİR SAAT SONRA SORAR.

Eşyalarımı toplarken babam kaldı ve Alexei ile yeni hayatım hakkında konuştuk.

Ona inşa ettiği stüdyodan ve üzerinde çalıştığım *Mamma* portresinden .

Gittiğinde gözlerinde daha önce olmayan bir parlaklık vardı.

Umarım, yaşanan her şeye rağmen, babam ve ben, sadece benim değil çocuğumun da iyiliği için daha yakın bir ilişki kurmaya çalışabiliriz.

Alexei'ye bakıyorum ve midem düğümleniyor.

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdiğine göre bir değişiklik hissetmiş olmalı.

"Ne oldu?" karşısına geçiyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Babamın saklandığını biliyor muydun?"

Alexei uzun bir nefes veriyor ve ben de gözlerinin hüznle dolmasını izliyorum. "Ben yaptım." Başını öne eğiyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Bana düşmezdi." "Alexei,

o benim babam!"

"Ve sana söylemek onun güvenliğini tehlikeye atardı. Ben de onu güvende tutmak için bir söz verdim Bianca ve tek yol buydu."

"Sırların bizim için iyi olmadığını ne zaman öğreneceğiz?"

"Söz veriyorum, bundan sonra sır falan kalmayacak." Alexei birbirine dolanmış parmaklarımızı dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Şimdi seni eve götürelim."

"Zara'yı burada yalnız bırakmak istemiyorum. Ya biri onun peşinden gelirse? Ya-"

"Şşş..." Alexei kolunu bana doluyor ve beni göğsüne yaslıyor. "Dimitri onunla kalacağına söz verdi. İzin ver seni eve götüreyim, *solnyshka*, böylece dinlenebilirsin."

Alexei yataktan çantamı aldı.

"Günlerdir dinlenmekten başka bir şey yapmamış gibi hissediyorum."

"Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca dinlenmeye devam edeceksin." Alexei alnıma bir öpücük konduruyor.

Forest Hills'e dönüş yolunun çoğunda uyuyorum, son birkaç günün ağırlığı nihayet etkisini gösteriyor. Zara'nın da benimle gelmesini istedim ama Dimitri'yle emin ellerde olacağını biliyorum.

Sonunda gözlerimi açtığımda, tanıdık evin görüntüsü dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. "Evim güzel evim."

Alexei Mercedes'i park ediyor ve kapıma geliyor, emniyet kemerimi açmak için bana doğru uzanıyor.

Dışarı çıkıyorum ama hemen eğilip beni kollarının arasına alıyor. "Alexei!

Beni yatağa kadar taşımak zorunda değilsin!"

"Doktorun emri." Alexei kıkırdıyor ve eğilip boynuma sarılıyor. Ona

karşı kıpırdanıyorum ama o beni göğsüne daha sıkı bastırıyor.

Alay ettim. "Kendi başıma yürümekten daha fazlasını ."

"Bu konuda pazarlık yapmayacağım, *zhizn' moya*." Aleksey ön basamakları tırmanmaya başlar.

Beni odama kadar taşıyıp yatağa yerleştirdikten sonra yanıma tırmanırken göğsüne sokuluyorum ve vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Bir süreliğine beni endişelendirdin." Beni göğsüne doğru çekti. "Eğer sana bir şey olsaydı... Bebeğe..."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve göğsüm sanki ikiye ayrılmış gibi hissediyorum.

"Güvendeyiz, Alexei." Yüzünü avuçlamak için uzandım.

Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözleri sanki dokunuşumun tadını çıkarmak istercesine kapanıyor. "Beni asla kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum."

"Bu bana bir şey hatırlattı." Avucuma bir öpücük kondurmak için yüzünü çeviriyor. "Senin için bir şeyim var."

Alexei'nin ceketinin cebine uzanıp bir yüzük kutusu çıkarmasını merakla izliyorum.

Pırlanta bir nişan yüzüğü ve iki uyumlu alyansı ortaya çıkarmak için açtığında gözlerim kocaman oluyor.

"Alexei..." Yüzüklere bakıyorum. "Çok güzeller."

"Parmağına bir yüzük takmanın zamanı geldi diye düşündüm." Kıkırdıyor. "*Zhizn' moya*, tekrar karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet!" Alexei iki yüzüğümü parmağıma takarken elim ağzıma gidiyor.

"Seni seviyorum, *zhizn' moya*. Düşündüğümden çok daha fazla. Beni her gün yaşayan en mutlu adam yaptığın için çok teşekkür ederim." İşi biter bitmez yüzük parmağına öpüyor.

"Şimdi, bu şerefe nail olmak ister misin?" Alexei evlilik yüzüğünün olduğu kutuyu uzatır.

"Seni çok seviyorum, Alexei." Yüzüğü alıp parmağına geçirirken gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum. "Bütün bunlar başladığında, ben sadece

çok kızgınım. Sana, babama, dünyaya. Hayatını cehenneme çevirdiğimde bile bana karşı sabırlı olduğun ve hayallerimi desteklediğin için çok teşekkür ederim. Seni sonsuza dek seveceğim."

Kısa bir süre önce, eski hayatıma geri dönmekten başka bir şey istemiyordum. Ama Alexei'nin gözlerine baktığımda, onsuz bir hayatın yaşamak istemediğim bir hayat olduğunu anlıyorum.

Sırıtiyorum. "Bu, bu sefer gerçekten içinde olmak istediğim bir düğün planlayabileceğim anlamına mı geliyor?"

BIANCA

BEŞ AY SONRA

Yatak odamın kapısı çalınıyor ve makyajımı yapmak için başımı kaldırdığımda Alexei'nin kapıya doğru eğildiğini görüyorum.

Onu içime çekerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

O tamamen benim.

"Hazır mısın?" Kapının pervazını itiyor ve odayı geçip bana doğru geliyor.

Gözlerim vücudunun üzerinde geziniyor, hormonlarım onun yüksek gövdesini gördükçe aşırı hızlanıyor.

Kendine özgü siyah gömleğini ve pantolonunu giymiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrarak o nefis ön kollarını ortaya çıkarmış.

"Neredeyse." Kendime bakarken burnumu kırııştırıyorum.

"Sorun nedir?"

"Karaya vurmuş bir balina gibi hissediyorum." Ellerimi kocaman yumruğumun üzerinde gezdiriyorum.

Karnımı göstermek için oturan turkuaz bir elbise giymeyi tercih ettim, ancak şimdi ayrılmak üzereyiz, tek yapmak istediğim bol bir çift pantolonun altına saklanmak

Sweats.

"Görünüyorsun..." Alexei ellerini belime koyup beni çekiyor. "Muhteşem."

Boynuma bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve ben de onun dokunuşuna yaslanarak memnun bir iç çekiyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve o uzaklaşırken içimden bir inilti kaçıyor.

"Eğer en yakın elli arkadaşımız ve ailemiz bu bebek partisi için aşağıya gelmeseydi, seni tuvalet masasına yaslamış beceriyor olurdum." Gözleri neredeyse elbisemden dışarı taşan dolgun göğüslerime takılıyor.

Beni masanın üzerine yatırıp arkamdan siktiğini hayal ettiğimde karnımın alt kısmında sıcaklık birikiyor.

"Birkaç dakika geç kalsak kimse gerçekten fark eder mi..." Ellerimi göğsünde gezdiriyor, parmaklarımı yumuşak kumaşa batırıyorum.

"*Zhizn' moya.*" diye kıkırdıyor.

Bana böyle demesine bayılıyorum. Benim hayatım. Sırıttıyorum. "Ne? Bu bizim partimiz, istersek geç kalabiliriz."

Parmak uçlarıma uzanıp çenesine bir öpücük konduruyorum. "Çabucak halledebiliriz." Alexei'nin parmakları belime giriyor ve beni etrafında döndürürken ciyaklıyorum.

"O zaman işe koyulsam iyi olur." Elbisemin ipeksi kumaşını yumrukluyor ve kıcımın üzerine kaldırıyor. "Eğil, *solnyshka.*"

Dirseklerimi tuvalet masama dayayıp kıcımın havaya kaldırırken alt dudağımı ısıtıyorum.

Şişliğim çok büyüdüğünden beri seks yapabilmemizin tek yolu bu, ama umurumda değil.

Bu açıda, Alexei bana çok derinden vuruyor ve hormonlarla karışan bu, orgazmlarımın şimdiye kadar yaşadığım en yoğun olduğu anlamına geliyor.

Alexei külotumu hızla indiriyor ve pantolonunu çıkarırken ben Şimdiden beklentiyle inliyorum.

Aleti girişime değdiğinde, o kadar ıslanmıŐtım ve onun için ağrıyordum ki, geri iterek onu içime tamamen batmaya zorladım.

"*Siktir.*" Alexei'nin elleri belime sıkıca yapıŐtı.

O kadar yüksek sesle inliyorum ki tüm misafirlerimizin duyabileceğinden endişeleniyorum, ama Alexei çekilip tekrar içime girdiğinde kısa sürede onları unutuyorum.

Göğsümü masaya bastırıyorum, ağrıyan meme uçlarım her hamlede sert yüzeye sürtünüyor.

" ok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

"Daha ister misin, *Solnyshka*?"

"Tanrım, *evet.*"

Parmakları klitorisimi çalıŐtırmak için uzanırken Alexei içime daha sert giriyor.

Orgazmım onun kalın horozunun her itiŐiyle artmaya başladığında vücudum gevşiyor.

"Beni çok iyi karŐılıyorsun, *zhizn' moya.*"

Klitorisimi daha hızlı çalıştırırken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor ve beni uçurumun kenarına göndermek için çok daha fazlasının gerekmeyeceğini biliyorum.

"Daha sert," diye inliyorum.

Alexei kıkırdıyor ama hızını artırırken beni sabitlemek için boştaki elini belime doluyor.

Karnımın alt kısmında sıcaklık birikirken bacaklarım titremeye başlıyor ve uyarılmayla kayganlaŐıyor.

"Siktir. Geliyorum," diye homurdanıyor Alexei ve bir hamle daha yaparak ikimizi de uçurumun kenarına yolluyor.

"Herkes az önce seks yaptığımızı anlayacakmış gibi hissediyorum." Temizlendikten sonra elbisemi düzeltirken iç .

Alexei beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarparak dilinin alt dudağımda gezinmesine izin veriyor.

"Herkesin senin kime ait olduğunu bilmesi fikri hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor Alexei dudaklarıma karşı.

"Dur." Göğsüne bastırıyorum. "Aksi takdirde partiye asla ."

Alexei sırtıyor ve bana göz kırptıyor.

"Gidip seni kutlayalım." için elini uzattı.

Merdivenlerden inerken destek için Alexei'nin koluna yapışıyorum, fuayede toplanan tüm arkadaşlarımızı ve ailemizi gördüğümde yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Sırtarak Mikhail, Danil ve Dimitri'yi görüyorum.

Son birkaç aydır gerçekten ailem gibi hissetmeye başladılar ve oğlum onu seven bu kadar çok insanla birlikte büyüyeceği için çok minnettarım.

Gözlerim Dimitri'nin hemen yanından geçiyor ve Zara'yı gördüğümde

bir çığlık atıyorum. "Dikkatli ol, *solnyshka*." Alexei son birkaç basamağı inmeme yardım ediyor.

Zara zaten kalabalığın arasından zorla ilerliyor, bu yüzden ayaklarım yere basar basmaz kollarını boynuma doluyor ve beni sıkıca, ya da yumruğumun büyüklüğünü göz önünde bulundurarak tutabildiği kadar sıkıca tutuyor.

Ellerimi Zara'nın omuzlarına koymak için çekiyorum ve gerçekten iyi olduğundan emin olmak için bir kez ona bakıyorum. "Seni çok özledim! Gelebildiğine inanamıyorum."

Saldırıdan sonra haftalarca hastanede kaldı, ameliyattan çıktı ve aldığı iç yaralar iyileşmeye başladı. Onu bu kadar acı içinde görmek yürek parçalayıcıydı ama birkaç hafta önce taburcu olana kadar her anımı onun yanında geçirdim.

"Tabii ki geldim." Zara gülüyor. "Bu senin bebek !

"Biliyorum ama kendini fazla zorlamayı istemedim."

"Sanırım bunu sana söylemesi gereken kişi benim, B." Zara kıkırdıyor ve bir kolunu belime doluyor. "Fazla zaman kalmadı."

"Sekiz hafta." Elimi büyüyen yumruğumun üzerine koyuyorum.

"Çok hızlı geçti! Yemin ederim başkalarının bebekleri olduğunda hep böyle oluyor. Hamile olduğumda bahse girerim aylar bana yıllar gibi gelecek."

"Buna değer çünkü çocuklarımız birlikte büyüyebilir, o yüzden işe koyulsan iyi olur." Kalçamı onunkine vuruyorum. "Eminim Dimitri hizmetlerini sunmaktan mutluluk duyacaktır."

"Aman Tanrım," diye inliyor

Zara. "Sadece söylüyorum..."

"Henüz şampanyayı bırakmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Lafi açılmışken, yeniden doldurmam lazım. Sen git ve ortama karış, sonra sohbet ederiz."

Zara yanağıma bir öpücük konduruyor ve uzaklaştığı anda bir kol belime dolanıyor ve sıcak bir beden sırtıma bastırıyor.

"Merhaba, *zhizn' moya*."

Kendimi Alexei'nin misk kokusuna bırakırken gözlerim bir kapanıyor.

"Mmm..." Ellerimi Alexei'nin saçlarında gezdirmek için arkama

uzanıyorum. Sıcak nefesi kulağımda. "İkinci raunda hazır , değil mi?"

Ona karşı kıpırdanıyorum ve onu çoktan sertleşmiş bulduğumda yumuşak bir nefes veriyorum. "Suçu hamileliğe at. Özlediğim tek şey bu olacak."

"Her ne kadar sizi üst kata geri götürmek istesem de, muhtemelen gidip diğer misafirlerimizi karşılamalıyız."

"Ancak hediyeleri sonra açabilirsem." Suratımı asıyorum, Alexei'ye bakabilmek için başımı arkaya eğiyorum.

Ona her baktığımda nefesimi kesiyor. Bu kadar şanslı olabileceğimi hiç düşünmemiştim ve bu dünyaya bir çocuk getirmeye bu kadar yakın olmamız kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Her şeyi kaybetmeye çok yaklaştığımız ve sonunda her şey yoluna girdiği için minnettar olmayı asla bırakmayacağım.

Alexei dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve geri çekildiğimde Dimitri'nin bize doğru geldiğini görüyorum.

"Babalık sana yakışıyor, *velet*." Dimitri, Aleksey'in omzuna vurur. "Harika bir baba olacaksın."

"Teşekkürler, Dimitri."

"Peki ya sen Dimitri? Kendini bir gün çocuk sahibi olarak görüyor musun? Bu küçük adamın oynayacak kuzenlere ihtiyacı olacak."

Dimitri başını geriye atar ve güler.

"Kendimizi aşmayalım. Şu anda havalı amca olmaya razıyım."

"Her zaman havalı bir vaftiz babası olabilirsin..." Alexei'yle göz göze geldiğimde gülümsememle savaşıyorum.

"Ciddi misin?" Dimitri bakışıyor. Alexei

başını sallıyor. "Bianca'nın fikriydi."

"Ben... Ben onur duyarım!" Bana sarılmak için uzanırken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Vay canına, bu çok anlamlı."

Dimitri Alexei'ye sarılırken gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor.

Danil küçük grubumuza yaklaşırken gülüyor. "Uh oh, Bianca şimdiden ağlamaya başladı."

"Bunlar mutluluk gözyaşları." Gözlerimi siliyorum.

Alexei elimden tuttu. "Neden gidip biraz daha kaynaşmıyoruz?" Ben daha fazla duygusallaşmadan beni kardeşlerinin yanından uzaklaştırıyor.

Herkes birkaç kadeh şampanya içip partinin derinliklerine daldığında, bardağa vuran kaşığın parıltısı odanın sessizleşmesine neden olur.

"Konuşma!" Danil ve Mikhail sesleniyor.

Döndüğümde Dimitri'nin merdivenlerin yarısında durduğunu görüyorum, elinde bir kadeh şampanya, hepimize sırtıyor.

İnledim. "Lütfen bana bebek partimde sarhoş bir konuşma yapmayacağını söyle."

Alexei kıkırdar. "Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

"Herkese iyi akşamlar!" Dimitri sesleniyor. "Kardeşimi ve harika eşini erkek bebeklerinin yaklaşan doğumundan dolayı kutlamak için bir dakikanızı ayırmak istedim. İkinize de baktığımda, sadece peri masallarında mümkün olduğunu düşündüğümüz türden gerçek bir aşkı bulduğunuzu inkâr etmek zor."

Gözyaşlarımı kırıpıştırarak bana öyle bir huşu içinde gülümseyen Alexei'ye bakıyorum ki göğsüm patlayacak gibi oluyor.

Dimitri'ye dönüp bakmadan önce elini sıkıca sıkıyorum, dikkati artık bizim üzerimizde değil, Zara'nın üzerinde.

"Eğer ikinizin paylaştıklarının bir kısmını bile deneyimleme şansım olursa, kendimi şanslı bir adam olarak göreceğim."

Zara'ya gizlice bakıyorum ama en iyi arkadaşım Dimitri'nin sözleri karşısında burnunu kırıstırıyor.

"Hayal kurmaya devam et!" diye seslenir ve oda kahkahalara boğulur. Dimitri çenesini eğiyor, omuzları sessiz kahkahalarla titriyor.

Başımı salladım. "Zavallı Dimitri."

Alexei sırtıyor. "Zara ona gününü gösterecek, orası kesin." "Yine de çok tatlı bir çift olurlardı..."

"Karışmayın." Alexei saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Dudaklarını yakalamak için başımı yukarı eğmek istiyorum ama telefonu cebinde titremeye başlıyor.

"Bu düşünceni unutma." Cebine uzanıp telefonunu çıkarmadan önce burnunu benimkine sürüyor.

Ekrana bakar bakmaz çenesi gerilir. Bu hiç iyi değil.

ALEXEI

BIANCAYANINDAN AYRILMAKTAN NEFRET EDİYORUM AMA BU ÇAĞRIYI GÖRMEZDEN GELEMEM
özel dedektif.

Frederik son birkaç haftadır babamın zina yaptığı iddiasını araştırıyor ve ben de Ricci'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını teyit etmek için sabırsızlanıyorum.

Partiden sıvışıp üst kattaki ofisime çıkıyorum. Kardeşlerimin bu konuşmaya kulak misafiri olması riskini göze alamam. İddiaları hâlâ onlarla paylaşmadım ve doğru olup olmadığından emin olana kadar da paylaşmayı düşünmüyorum.

"Konuş benimle, Frederik." Ofisimin kapısını kapatıyorum.

"Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok, Alexei."

"Söyle bana Frederik. Her ne ise, onu alabilirim."

Frederik hattın diğer ucunda derin bir nefes alırken göğsüm sıkışıyor.

"Alexei, Ricci doğruyu söylüyordu. Sen doğmadan önce babanın gizli bir ilişkisi vardı."

Midem bulanıyor ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlatma isteğimle savaşıyorum. "Kiminle?"

"Igor Ivanov'un karısı."

"*Siktir.*" Boştaki elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Emin misin?" "Evet."

Midem bulanıyor ve bacaklarımın pes etmesine fırsat kalmadan koltuklardan birine göm÷lmek zorunda kalıyorum.

Hepsi doğruydu.

Bunca zaman, mükemmel bir evlilik örneği olarak annemle babama bakmıştım. Bianca ile sahip olmayı arzuladığım bir evlilik.

Mutluluğun resmiydiler, ya da ben öyle sanıyordum.

"Bunun babamın Igor'a verdiği Rus m÷lkleriyle bir bağlantısı var mı?"

"Büyük ihtimalle."

Aklıma zorla giren tüm düşünceleri görmezden gelmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

"Tamam, haber verdiğin için teşekkürler Frederik."

Telefonu kapattıktan sonra, bir zamanlar ailesini her şeyin üstünde tutan babama ait olan ofise göz gezdirirken uzun bir nefes alıyorum.

"*Siktir.*" Ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Kardeşlerime babamızın annemizi aldattığını nasıl söyleyeceğim? Ama bu bugün olacak bir şey değil.

Daha uzun süre yok olursam Bianca nerede olduğumu merak etmeye başlayacak ve bugün onunla ilgili ve ben de öyle kalmasını sağlayacağım.

Babamla ilgili bu haber beklemek zorunda.

Partiye geri dönüyorum ve Bianca'yı ararken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Yemek masasının yanında geziniyor, bir tabak meyveyi karıştırıyor.

Beni gördüğünde gözlerinin ışıldaması beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Her şey yolunda mı, Alexei?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim.

"Sen , her şey daha mükemmel olamazdı."

En azından hayatımda bir şeyler yolunda gidiyor. Keşke geri kalanı da bu kadar sorunsuz olsaydı.

EPILOGUE

ALEXEI

Bianca parlıyor. "Sonunda burada olduğuna inanamıyorum. O mükemmel."

Saçlarına bir öpücük konduruyorum ve kucağında uyuyan bebeğe

gülümsüyorum. "Harikaydın, *zhizn' moya*."

Dönüp bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor.

Parmağım yanağını okşuyor. "Mutlu musun?"

"O kadar mutluyum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum." Kıkırdıyor.

Yeni doğan oğlumun eşimin kollarında huzur içinde uyumasını izlerken gözlerim dolmaya başlıyor.

Böyle sevebileceğimi hiç bilmiyordum. Baba olmanın beni değiştireceğini biliyordum ama olumsuzluklara o kadar odaklanmışım ki. Onu mümkün olan her şekilde başarısızlığa uğratacağıma, onu dünyadan koruyamayacağıma.

Ama Bianca'ya baktığımda, onun bu yolculukta yanımda olduğunu bilmek, bana bunu yapabileceğim ve iyi yapabileceğim konusunda güven veriyor.

"Bir yıl önce bugün burada olacağımızı kim düşünebilirdi ki?" Oğlumun başındaki koyu renkli tutam tutam saçları okşarken kıkırdıyorum.

Bianca gülüyor. "Kesinlikle, ben değil."

"Beni asansöre kadar kovaladığın an bunu hayal etmedin mi?" Sırıtiyorum.

Bianca göğsüme vurarak alay ediyor. "Ben seni ." "Madem öyle diyorsun..."

"Bunu hayal ettin mi?" Koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Yüzünü avuçluyorum, ona bakarken başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

"Yemin ettiğimiz an, bunun bir iş anlaşmasından çok daha fazlası olacağını biliyordum. Sen aradığının farkında olmadığım her şeydin Bianca."

"Alexei..." Sesi çatlıyor.

"İşimin zor olacağını biliyordum." Kıkırdıyorum. "Ama buna değmeyeceğini düşündüğüm bir an bile olmadı."

Gözleri yaşlarla parlarsa da gülüyor. "Şu duygusallığına bak."

"Seni seviyorum Bianca. Düşündüğümde çok daha fazla." Yanaklarından süzülen gözyaşlarını öpmek için eğildim. "Karanlığıma böyle bir ışık getirdiğin için teşekkür ederim, *solnyshka*."

Bianca elini uzatıp enseme kavırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Dimitri kapıyı çaldı. "Artık içeri girebilir miyiz?"

Danil ve Mikhail arka planda mırıldanırken Bianca'nın dudaklarına kıkırdıyorum.

"Ziyaretçiler için hazır mısınız?" İyi olduğundan emin olmak için Bianca'nın yüzüne bakıyorum. "Gitmelerini söyleyebilirim."

" değil." Gülümsüyor. "Bu küçük adamın ailemizle tanışması için heyecanlıyım."

Bianca'nın dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kayarak kardeşlerimi içeri almak için odanın diğer tarafına geçiyorum.

"Tam zamanında." Dimitri alay ederek yanımdan geçip Bianca'nın yanına gidiyor. "Tebrikler Bianca," diyerek Bianca'nın başının üstünü öpüyor.

"Tebrik almayacak mıyım?" Etrafta dolanan Mikhail ve Danil'in arkasından kapıyı kapatıyorum.

"artık, sen hiçbir yapmadın. Bunların hepsi Bianca'nın işi."

"Doğru." Yatağa geri dönüp ucuna tüneyerek Bianca'ya bakarken gülüyorum.
"Onlara onun adını söylemek ister misin?"

Kardeşlerimin her birine bakmadan önce gülümsüyor.

"Millet, bu Leonid Emilio Koslov. Bebek Leo, amcalarınla tanış." Onun yanağını okşar.

"Zamanı geldiğinde ona çok kapsamlı bir eğitim vereceğiz." Dimitri Bianca'ya sırtıyor.

Başımı salladım. "Tanrı bu çocuğa yardım etsin."

Bianca gözüme takılıyor ve sırtıyor. "Şimdi acele edip ona birkaç kuzen vermen gerekiyor. Yoksa zavallı Leo bu kadar büyük bir evde yalnız kalacak."

Dimitri'nin yüzü soluklaşırken kahkahalarımı yutuyorum.

Kıkırdıyorum. "Dimitri'ye kalp krizi geçirteceksin."

"Daha yeni bir bebek doğurdum. Bırak da biraz eğleneyim."

Omzumun üzerinden hâlâ kapının yanında duran en küçük iki kardeşime bakıyorum.

Mikhail başka bir yerde olmak ister gibi görünüyor, ama Danil gözlerinde şaşkınlıktan başka bir şey olmadan Leo'ya bakıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Onu tutabilirsin, biliyorsun değil mi?" "Gerçekten mi?" Danil Bianca'ya bakıyor.

"Tabii ki!"

"Bana bırak." Leo'yu kucaklayıp Danil' yanına götürüyorum, o da Leo'yu kollarına alıyor. "Sen doğuştan yeteneklisin Danil."

En küçük kardeşim omuz silkiyor, yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor.

Başımı salladım. "O kadar küçük olduğun zamanları hatırlıyorum." "Gerçekten mi?"

Dimitri gülüyor. "Uzaylıya benziyordun."

Danil ona ters ters bakar. "Siktir git."

Başımı salladım. "Aslında Leo'ya çok benziyordun. Bir sürü saç ve kırıışık bir alın."

Dimitri gülerek omzuma vuruyor. "Kusura bakma *velet* ama bence tıpkı Bianca'ya benziyor."

Mikhail bebeğe daha yakından bakmak için Danil'in omzunun üzerinden bakıyor. "Çok iyi."

Bianca alay ediyor. "Kırıışık bir alnım olduğunu mu söylüyorsun?" "Uh..." Dimitri yardım için bana bakıyor ama ben omuz silkiyorum.

"Bu işe karışmayacağım."

Mikhail bana baktı. "Kesinlikle Koslov çenesine sahip. Ona kimin babalık ettiğini inkar edemezsin."

Danil iç geçirir. "Zavallı çocuk, Alexei'ye benzemek için büyümek zorunda." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hepiniz pisliksiniz."

Mikhail omuz silkiyor. "Sadece gerçeği söylüyorum, *velet*. Artık bir oğlun olması, iş sidik almaya geldiğinde sana hapisten bedava çıkma kartı vermiyor."

Dimitri gülüyor. "Eğer bir şey olursa, daha kötüleşecek."

Mikhail sırtıyor. "Çok daha kötüsü. Şimdi , yeğenimi tutmama izin ver."

Leo'nun Danil'in kollarından Mikhail'in kollarına geçmesine yardım ederken, arkamızdan burnunu çekme sesleri geliyor.

Bianca'yı gözlerini silerken bulmak için arkamı döndüm.

"var?" Yatağa, onun yanına tünemek için geldim.

Başını sallıyor ve bana sulu bir gülümseme sunuyor.

"Sadece..." Mikhail tarafından bir futbol topu gibi tutulan Leo'ya bakıyor.
"Her zaman büyük bir ailem olsun istemiştim ve artık bir ailem var."

Gölüyorum. "İnan bana, bu aptallar her lanet gün geldiğinde bunu söylemeyeceksin. Bir daha asla huzur bulamayacaksın."

"Sessiz bir ev istemiyorum. Bu yüzden, Alexei ve ben çoğu zaman orada ikamet etmeyi seçtiğimiz için, malikanenin hala sizin de eviniz olduğunu bilmenizi istiyorum, bu yüzden istediğiniz kadar kalın. Ama eğer oradaysanız, bez değiştirmeye yardım edin."

"Evet, hayır. Ben ." Mikhail bebeği bana geri verdi.

Göldüm. "Onlardan kurtulmanın bir yolu da bu."

Dimitri gülümser. "Seni dinlenmen için yalnız bırakmalıyız. Tekrar tebrikler."

Kardeşlerim gittikten sonra Leo'yu Bianca'ya geri veriyorum ve onu göğsüme çekebilmek için daha da yaklaşıyorum.

Saçlarını okşarken Leo'nun uyumasını izliyorum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor.

"Benim olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum

Bianca'nın saçlarına. Bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Seni seviyorum, Alexei Koslov."

"Ben de seni seviyorum, *zhizn' moya*. Hayatım."

Dimitri ve Zara'nın hikâyesini yakında yayınlanacak olan "[Günahkâr Yalanlar](#)
"da okumaya hazır olun! Bu arada, sürpriz hamilelik mafya romantizmini
seviyorsanız, kaçırmayın
"[Rapture and Ruin](#)." Önizleme için okumaya devam edin...

RAPTURE AND RUIN

İşteki ilk gecemde patronumla yatmayı başardım ve tek seferde kovuldum.

Ve tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken, gidiyor.

Bu işi kabul etmemin tek nedeni üniversiteden mezun olabilmek için çaresizce okul harçlarımı ödemeye çalışmaktı, ama yanlışlıkla bir şişe pahalı tekilayı Jovan Aguilar'ın üzerine döktüğümde, onun Miami'nin seçkin gece kulübünün sahibi olduğunu bilmiyordum - bu gerçeği, ben yatağına girdikten sonraki sabaha kadar açıklamadı.

Yani, boktan bir şişe kızı olduğumu söyleyip beni kulüpten kovmadan hemen önce.

Yine de borcumu ödemem için aklında başka bir şey var. Hayal edebileceğimden çok daha kötü bir şey. Çünkü ortaya çıktı ki, Jovian'ın kulübü gerçekte nasıl geçindiğini gösteren bir paravanmış: Kolombiyalı bir kartel patronu olarak.

Şimdi onun için gizli toplantılarında sunucu olarak çalışırken, dünyanın en kötü şöhretli suç girişimlerinden bazılarının perde arkasına bir göz atıyorum... ve hala patronum olan adamın ne kadar acımasız ve korkunç olabileceğini görüyorum. Yatağına düşmemin nedeni bu değil, ama birkaç hafta sonra iki pembe küçük çizgi bana baktığında, başımın belada olduğunu anlıyorum.

Ve başvurabileceğim tek kişi aynı zamanda en büyük tehdidim: Jovan'ın

kendisi. [Rapture and Ruin](#)'i okumaya devam edin....

HADLEY

Beni ofise götürürken müdürün elinin kıkırda gezinmesi günümün cehenneme döneceğinin ilk işareti olmalıydı.

Eğer bu boktan hayattan kurtulacaksam, bu işe ihtiyacım var.

Müdür sandalyesinde arkasına yaslanırken şöyle diyor. "The Brazen'da personelimize değer veriyor," Craig kollarını kavuşturuyor ve nihayet bakışlarımla buluştuğunda sırıtıyor. "Personel sayımız az ve daha önce hiç barda çalışmamış olsan da sorun değil çünkü tek yapacağın masalara şişe dağıtmak. Öyle bir yüzün var ki şişeler raflardan uçup gidecek."

Nedense, şeyin benim yüzüm olduğunu sanmıyorum.

"Bu fırsat için çok teşekkür ederim." İşe alım paketini çıkarırken kibarca gülümsedim. "Bir süredir The Brazen'da çalışmak istiyordum."

"Seni bu gece işe başlatacağım ama ikinci vardiyanın için bunu doldurman gerekiyor. Kazandığın bahşişler senin olacak. Bu da erkeklere güzelce gülümsemek isteyeceğinin anlamına geliyor ve eğer biraz ellerini kaldırırlarsa, bu kötü bir şey değil."

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum ve başımı sallıyorum. Kendim için istediğim şey bu değildi ama yapabileceğim en iyi şey buydu. Masanın üzerinden uzanıp işe alım paketini alırken, bunun berbat bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Okulumun son yılını bitirip anaokulu öğretmeni olmak istiyorsam, Brazen'in şişe servisi kızlarına ödediği türden bir maaşa ihtiyacım var. Çocukların hayatında fark yaratmak istiyorum.

Bu, gecelerimi zengin adamlar tarafından taciz edilerek geçirmem anlamına gelse bile.

Craig deri koltuğundan kalkıp masanın etrafında dönüyor. Kapıyı açıyor, ben çıkarken bakışları kıcıma doğru kayıyor.

"Barda Kennedy'yi görmeye git. Bu gece seni o eğitecek. Herhangi bir sorunuz olursa ona götürün."

Bara doğru giderken eli kalçamı sıyırdığında dilimi ısırarak "Teşekkür ederim," diyorum.

"Siz yeni kız olmalısınız." Barın arkasından bir kadın fırladı ve küçük tabletini önlüğünün cebine soktu. "Craig bu gece için birini tutacağını söylüyordu. Ona inanmamıştım. Çoğu kadın onunla karşılaştığında ters yöne koşar."

"Eminim öyledir."

"Ben Kennedy. Neden beni bu taraftan takip etmiyorsun, sana uyacak bir üniforma bulabiliriz? Ondan sonra VIP katına çıkıp şişeleri servis etmeye başlayacağız."

Başımı sallıyorum ve kulübün etrafına bakıyorum. Henüz erken olduğu için şu anda sessiz. Brazen henüz akşam için açılmadı ama açıldığında tıklım tıklım olacağından hiç şüphem yok.

Miami'nin en seçkin kulüplerinden biri olarak, kapının önünde her zaman bir sıra vardır. Kulübe sık sık gelen erkek ve kadınların genellikle ne yapacaklarını bildiklerinden daha fazla paraları vardır.

En azından, çalışılacak yerleri araştırırken internette okuduğum şey buydu. Şahsen ben mümkün olduğunca kulüplerden uzak durmaya çalışıyorum.

Kennedy beni barın hemen sağındaki bir kapıya götürdü.

Kulübün geri kalanının tasarımına uyan bir personel odasına giriyoruz. Kalın kumaşlar, deri koltuklar, koyu renkli bir zemin ve daha da koyu renkli duvarlar. The Brazen ile ilgili her şey sınıf ve lüksü haykırıyor.

Hiç bu kadar yersiz olmamıştım.

Kennedy dolaptan bir yığın kumaş çıkarır. "Bunlar sana uyacak gibi görünüyor. Git bunları dene ve geri kalan eşyalarını bir dolaba at. Kulüp bir saat içinde açılacak ve o zamana kadar yapacak çok işimiz var."

Perdelerden birinin arkasında kaybolmadan önce elime tutuşturduğu üniformayı alıyorum.

Okula dönmene sadece birkaç ay kaldı. Okul ücretini ödeyecek kadar para kazandığın sürece, okul tekrar başladığında buradan ayrılabilirsin.

Konfor alanımın dışına doğru koşarken kendime sürekli bunu söylüyorum.

Küçük gümüş tepside bir şişeyi dengelerken arka planda ağır bir müzik çalıyor.

Bin dolarlık bir şişe burbon.

Şişenin bedeli yüzünden ellerim hafifçe titriyor ama kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum.

İhtiyacım olan son şey ilk maaşımı bir şişe burbon için kaybetmek.

"Harika olacaksın," Kennedy bir eliyle tepsimi sabitliyor ve diğer eliyle şişenin konumunu ayarlıyor. Şişeyi ortalıyor ve kehribar rengindeki sıvının durulmadan önce kenarlarda sallanmasını izliyor.

"Sadece nefes almayı unutma."

Son bir saattir takındığım sahte gülümseme yüzünden yanaklarım ağrıyor. Vardiyamın bitmesine daha birkaç saat var ama ayaklarım şimdiden düşecekmiş gibi hissediyor.

Mermer bir masanın etrafındaki süet koltuklarda oturan bir grup erkeğe doğru ilerlerken şişeyi düşürmemeye çalışıyorum. Koyu renk gözlü bir adam beni durduruyor.

Bakışları, etrafıma ördüğüm yüksek duvarlarda delikler açmaya yetiyor.

Bana bakışı henüz gelecek şeylerin bir vaadi. O kara gözler sanki doğrudan ruhumun derinliklerini görebiliyor. Gülümsemese de, tek hayal edebildiğim o dolgun dudakların tenime bastırdığı. Dilinin bir hareketiyle nabzımın izini sürüyor.

Odaklan. Bu işe ihtiyacım var.

Tepsiyi oturma alanlarının yanındaki küçük masanın üzerine koyuyorum ve kapağı açıyorum. Şişeyi alıp oturma alanına girdiğimde adamlar beni izliyor.

Şişeyi tutarken ellerim terliyor, Kennedy'nin bana daha önce gösterdiği el pozisyonunu hatırlamaya çalışıyorum.

Sadece birkaç adım daha, sonra masadasınız ve içecekleri doldurabilirsiniz.

Masanın üzerine eğilmek üzereyken bir el kışıma vuruyor. Çenemi sıkıyorum ve yüzümde bir gülümseme tutarak tepki vermemeye çalışıyorum. El bana tekrar vurduğunda, onları azarlamaya hazır bir şekilde arkamı dönmeye başlıyorum ama dengemi kaybediyorum.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum. Daha önce ilgimi çeken adama bakarken yanaklarım sıcaklık doluyor. Karanlık bakışları hâlâ üzerimde, aklımı başımdan alıyor.

Bir sonraki adım son adım. Topuğum yerdeki fayansların arasındaki bir çatlağa takılıyor ve açık burbon şişesi elimden kayıyor.

Ne olduğunu anlayamadan şişe, delici gözleri adamın üzerine dökülüyor.

"Bu ne lan!" Koltuğundan fırladı, sesi VIP alanında yankılandı.

"Çok özür dilerim," diyerek tepsiyi odanın arka tarafındaki tezgâhın üzerine koydum. "Gidip temizlemek için bir şeyler getireyim."

Burbon beyaz gömleğinin içinden ve gri pantolonunun önünden aşağı süzülüyor. Sıkı vücudu sergilenirken bakmamaya çalışıyorum. Yanındaki adamlar fısıldaşmaya başladığında gömleğini göğsünden çekip çıkarıyor.

"Gerek yok. Senin beceriksizliğin zaten her şeyi anlatıyor. Gidip kendim bir havlu bulabilirim."

Yoluna çıktığımda adam bana ters ters bakıyor. Kenara çekilip geçmesine izin vermem gerektiğini bilsem de yapmıyorum.

Diğer adamlar değişimi izlerken sessizliğe gömülüyorlar. Omuzlarımı geriye çekip biraz daha dik duruyorum ve titreyen ellerimi önümde birleştiriyorum.

"Lütfen efendim, üzgün olduğumu söyledim zaten. Bu bir kazaydı. Üzgün olduğunuzu ve kıyafetlerinizi mahvettiğimi anlıyorum ama bu benimle bu şekilde konuşmanızı doğru kılmaz."

Bir kaşını kaldırıyor, kara gözleri daralıyor. "Seni kovdurmadan önce yolumdan çekil."

"Sakin ol dostum," diyor diğer adamlardan biri, ilk adama ters ters bakarak. "Bu sadece bir gömlek. Sana yeni bir tane alırım."

Yardım etmeye çalışan adama belli belirsiz ama minnetle gülümsüyorum. O da başını sallıyor.

"Mesele prensip meselesi, Alessio. Şişe kızları pahalı içkileri konukların üzerine dökmemeli. Ve müşterilerle onun yaptığı gibi konuşmamalılar." İçkiyi üzerine döktüğüm adam başını sallıyor. "Arkadaşım ne düşünürse düşünsün, bundan sonra seni kovdurmazsam şanslısın."

"Teşekkür ." Yardım etmeye çalışan adama gülümsüyorum. O da bana küçük bir baş selamıyla karşılık veriyor.

Dikkatimi tekrar diğer adama verdiğimde öfkem alevlendi.

"Ben şu anda ilk vardiyasında çalışan bir insanım. Özür diledim ve bunu kabul etmek zorunda olmasanız da, bir pislik gibi davranmanız için hiçbir neden yok."

İşte bu kadar. Resmi olarak işimi kaybettim. Geleceğimi ateşe verdim. Boku yedim.

O başka bir şey söyleyemeden topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlere doğru yola çıkıyorum. Başımı daha fazla belaya sokmadan önce personel odasına gitmeli ve biraz sakinleşmeliyim.

Kennedy elinde bir havluyla yanımdan geçerken, "Ben onlarla ilgilenirim," diyor. "Git biraz nefes al ve hazır olduğunda geri gel."

"Kovulacağım."

Gülümsüyor ve omuzlarımdan tutarak beni yerimde tutuyor. "Hayır, değilsin. Sadece git biraz nefes al. Söz veriyorum her şey girecek. Sadece bir şişe döküldü. İlk gecemde, benden purosunu yakmamı isteyen bir kadının saçlarını neredeyse ateşe veriyordum."

Karmaşanın midemi bulandırmasına rağmen göğsümdeki gerginlik hafifliyor. Kennedy beni bırakıyor ve bir adım geri çekilerek havluyu cebine sokuyor.

"Her şey yoluna girecek Hadley. Bu sadece kötü bir gece."

"Her şeyin yolunda gitmesine ihtiyaç duyduğum bir gecede kötü bir gece." Yere bakarken sesim kesiliyor. "Bunu yapamam. Daha iyi bilmeliydim."

"Git temizlen." Kennedy kenara çekilerek bana onu geçmem için yeterli alan bıraktı. "Bunu ben hallederim. En iyilerimizin bile başına gelir."

Boğazımdaki yumru tüm kelimeleri kesiyor. Başımı salladım ve merdivenlerden inip personel odasına girdim.

Yalnız kaldığım anda kanepelerden birine uzanıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

The Brazen'da çalışmak, tam bursumu kaybetmeme bir çözüm olacaktı.

Bir arabada yaşamak ve sahip olduğum her şey için savaşmak beni neredeyse öldürüyordu ama o hayattan kurtuldum.

Ailem öldü, hayat boka sardı ve ben bunu çözdüm.

Bu gecenin ne kadar kötüye gideceğini bilmesem de bunu tekrar çözebilirim.

Rapture and Ruin'i okumaya devam edin....

JOVAN

Onu kim işe aldı bilmiyorum ama kovan ben olacağım.

"Bu gece kışına ne girdi senin?" Alessio koltuk minderlerine yaslanırken şöyle diyor. "Üzgün olduğunu ve bunun bir kaza olduğunu söyledi. Bu gece sadece sinirli bir ruh hali içindesin. Biriyle yatmayı düşündün mü?"

"Canın cehenneme," diyorum, ağzımın kenarı seğirse de. "En yakın arkadaşlarımdan biri olabilirsin Alessio, ama bu benim bölgeme girip ağzını açabileceğin anlamına gelmiyor. Bu benim işim ve onunla nasıl uygun görürsem öyle ilgileneceğim."

"Eşek gibi davranıyorsun." Alessio bir bacağını diğerinin üzerine atar.

Dramatik olduğumu düşünebilir ama iş yerimde böyle şeyler olmasından bıktım.

Eğer Alessio Atlanta'daki İtalyan mafyasının lideri olmasaydı, bu gece onu buradan kovardım.

Beni çıldırtıyor olabilir ama en eski ve en yakın arkadaşlarımdan biri.

Bugünlerde, güvenebileceğim birkaç kişiden biri olduğunu hissediyorum.

Tam ona cevap verecekken Kennedy sözümüzü kesiyor ve istediğim tişörtle geliyor. Alessio gözlerini devirirken ona ters ters bakıyorum.

Kennedy bana barmenlerin giydiği siyah tişörtlerden birini uzatarak, "Kaza için özür dilerim efendim," diyor. "Bu Hadley'nin ilk gecesi ve şişeyi üzerinize dökmek istemedi. Size getirebileceğim başka bir şey var mı? Servisi benim üstlenmemi ya da içkileri benim ödememi ister misiniz?"

Kennedy'den gömleği alırken iç geçirdim. "Bunu da temizlemek için başka havlunuz var mı? Arkadaşına onu bulduğumda kovulmuş kadar iyi olduğunu söyleyebilirsin."

Kennedy ellerini birbirine kenetleyerek bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen onu kovmayın."

Kennedy bara döner ve bardağı bir faraşa doldurduktan sonra garsonlardan birine el sallar. Başka bir garson kucağında bir yığın havluyla aceleyle gelir. Kennedy faraşı havlularla değiştirir ve onları yere koyar.

"Onu kovacağım. Bu dağınıklığın hiçbir mazereti yok." Diğer tarafına yığıldığı havluları alırken ona ters ters bakıyorum. "Ben gidip bunlarla ilgileneceğim. Lütfen masamdaki diğer insanlarla ilgilenin ve onlara iyi bakıldığından emin olun. Sipariş ettikleri yemekleri de hazırlayın."

Kennedy başını sallayıp masamdaki kadın ve erkeklerle sohbet etmeye başlarken ben de aceleyle merdivenlerden kulübümün ana katına iniyorum. Müzik gümbür gümbür çalıyor ve insanlar dans pistinin ortasında dans ediyor.

Bara doğru bakıyorum ve etrafını saran büyük kalabalığı görünce sırtıtıyorum. Bu gece satış yapmakta sorun yaşamayacağız, bu da demek oluyor ki kapanışa kadar bu sabah getirdiğim para temiz ve harcamaya hazır olacak.

Ne kadar çok para temizleyebilirsek, Miami üzerindeki hakimiyetim o kadar sıkı olur. Etrafta pusuya yatmış düşmanlarımın olduğunu ve şehri yıllar önce benim aldığım gibi benden almak için fırsat kolladıklarını biliyorum.

Kartelim insanları korkutup hizaya getirmek için hâlâ çok yeni.

İktidardaki konumumu korumak istiyorsam, hırsımın benim düşüşüm olmadığını sürekli olarak kanıtlamalıyım. Kartelin, benim için

her zamankinden daha güçlü.

Bazı günler, hiç ayaklanma başlatmamış olsaydım hayat nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Şimdiye kadar evlenmiş olur muydum? Bir ailem olur muydu? Çocuklarım?

Doğrusu, hayatta tek istediğim ailemi gururlandırmaktı. Hedef üstüne hedef koyarken, her engeli aşarken, her zafere onların yanında ulaşırken yüzlerindeki gülümsemeyi görmek.

Keşke... Kendimi bu korkaklıktan kurtarabilsem. Şu anda buna odaklanamam, yapmam gereken bir iş var.

Mutfağın yanındaki çamaşır odasına girerken gözüm Hadley'nin üzerindeydi. Craig daha önce bana mesaj atıp yeni bir şişe kızını işe aldığını söylediğinde, onun böyle görünmesini beklemiyordum.

Ya da ağzını böyle açmaz.

Dürüst olmak gerekirse, bana karşı koymaya istekli olması beni tahrik etti. Bugünlerde pek çok kadın bana haddimi bildirmeye çalışmakla ilgilenmiyor.

Sayısız başkalarını mahvettiğim gibi onların ailelerini de mahvedeceğimden korkuyorlar.

Eğer seçim şansım olsaydı, daha az insan hayatını kaybederdi. Buna kendi ailem de dahil.

Tek başıma daha iyiyim. Bana bağlanmazlarsa kimse zarar görmez.

Benimle konuşacak kadar cesur olan az sayıdaki kadının da kendine göre sebepleri var.

Çoğu sadece kartele bağlı olmanın getirdiği koruma ve gücü istiyor.

Hadley değil ama. Beni tanımıyor. Kim olduğumu ya da ona ne sunacağımı bilmiyor.

O sadece bilmeden aslanın inine giren başka bir kız.

Personel odasının kapısı açılır ve Hadley orada dikilir, farlara yakalanmış bir geyik gibi bakmaktadır.

O dönüp merdivenlere doğru ilerlerken ben de havluları kirli çamaşır yığınının içine bırakıyorum.

"Bekle!" Kalabalığın arasında dolanırken birkaç kişiye çarptım. "Dur!"

VIP alanına çıkan merdivenlerin yarısında durdu ve bana baktı. "Şişe için özür dilerim. Lütfen beni kovdurmayın. Bu işe ihtiyacım var."

"Özür dilemek istedim." Onun birkaç adım altında durdum. "Kaba davranmış olabilirim."

Kollarını kavuşturup kalçasını kaldırıyor. "Kaba görünmüş *olabilir miyim?* Öncelikle, bir özür özür dilerim ile başlar. İkincisi, olayların şu ya da bu şekilde *olabileceğini* belirtmez."

Gözlerinde yanan ateş karşısında sırtışıma bastırmaya çalışıyorum. Onun peşinden gitmek -sadece bu gece için bile olsa- kötü bir fikir olsa da, o ela gözlerde beni daha derine çeken bir şey var.

"Özür dilerim," diyerek ona bir adım daha yaklaştım. "Şişeyi döktün ama bu bir kazaydı. Bunu telafi etmek için benimle dans edebilirsin."

Kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken yanakları kızarıyor. Dolgun dudakları hafifçe ayrılıyor.

İnsanlar merdivenlerde bizi geçmeye çalışırken ikimiz de kenara çekiliyoruz.

"Çalışıyorum," diyor, ancak sesinin ardında artık gerçek bir öfke yok. "İlk ve son vardiyamı bitirmek zorundayım."

"Kovulacağını bildiğin halde iş ahlakı mı?" Sesim müziğin üzerinde duyulmak için hafifçe yükseliyor. Bu kız her geçen saniye daha da şaşırtıcı oluyor. "İşte bu övgüye değer. Biraz risk olmadan hayatın ne anlamı var ki?"

"Alkolle kaplı bir adama sürtünmek benim için almaya değer bir risk değil." Kalçaları birbirine bastırıyor, vücudu sözlerine ihanet ediyor. "İzin verirseniz, misafirlerimin yanına dönmem gerekiyor."

Sırıtiyorum ve etrafından dolanarak yoluna çıkıyorum. "Tamam, o zaman benimle dans etme. Beni eve götür."

"Üzerine bir şişe burbon dökülmesi bir sapkınlık mı?" Gözlerimi devirdiğimde sırtıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama vardiyam bittiğinde gecemde yapacak daha iyi şeylerim var."

Vücudunun benimkine bu kadar yakın olması kanımın güneye doğru akmasına neden oluyor.

Tek düşünebildiğim göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımları. Nefes nefese inlemeleri hızlanırken, vücudu benimkinin altında.

Elini tutup başparmağımı arkasında . " ne diyeceğim, eğer vardiyanın sonunda müdür gelip seni kovmazsa, o zaman beni de eve götürürsün."

Elini çeker ve bir basamak daha çıkar. "Sırf işimi kaybetmemek için bana üzücü olacağından emin olduğum bir seksle rüşvet mi veriyorsun?"

Onu takip ediyorum, yine alanını işgal ediyorum. Öne doğru eğilip ağzım onun kine birkaç santim yaklaşına kadar başımı eğdiğimde gözleri açılıyor. Bakışları benimkilerle birleştiğinde ilgisi parlıyor.

"Güven bana, ağlayacaksın çünkü başka bir orgazmı kaldıramayacaksın."

Nefesi kesilir ve bakışları alevlenir. Gözlerini tekrar açmadan önce bir anlığına sıkıca kapatıyor.

"Pekâlâ," sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyor. Bir parmağını göğsümde gezdirirken ağzının kenarı yukarı doğru seğiriyor. "Vibratör dışında bir şeyle eğlenmeyeli uzun zaman oldu."

Tişıörtümü gövdemden yukarı doğru çekerken sırtışı büyüyor. İçinde serbest kalmak için yalvaran küçük, pervasız bir parça var.

Onun pervasız ruhunu tutan kafesin kilidini kıran kişi ben olacağım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde küçük bir daireye girerken "Güzel yer," diyorum.

Kendi çatı katım gibi değil ama güzel bir daire. Pencereden dışarı bakar, sola doğru eğilir ve gözlerinizi kısarsanız neredeyse sahili görebilirsiniz. Daire oldukça sade - sanki hayatı için gösterecek pek bir şeyi yokmuş gibi.

Hadley anahtarlarını ve çantasını mutfak tezgâhına bırakırken, "Biliyorsun," diyor. "Bana hâlâ adını söylemedin."

"O kadar önemli olduğunu sanmıyorum." Ellerimi ceplerime sokuyorum ve gülümsüyorum. "Eğer gerçekten bir isim istiyorsan, sana sahte bir isim verebilirim."

Ayakkabılarını tekmeliyor. "Gerçekten o kadar önemli değil. Sadece sabah hangi ismi aramamam gerektiğini merak ediyordum."

Kıkırdıyorum ve kendi ayakkabılarımı çıkarıp onunkilerin yanına koyuyorum. "Oh, şimdi de şaka mı yapıyorsun?"

"Hayatı bir şekilde atlatmak zorundayım." Hadley mutfğa girer ve bir şişe tekila çıkarır.

Şişeyi açıp uzun bir yudum alırken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Normalde böyle bir şey yapmam."

Sırıtarak bej rengi una tünüyorum. "Bunu benim gibi söylüyorsun."

Vücudumu işaret ediyor. "Kendine bak ve sonra bana olmadığını söyle."

"Söyleyemem."

Hadley tezgâha yaslanır ve şortunun paçalarıyla oynar. "Aynen öyle. Kovulmayacağım konusunda haklı olduğuna hâlâ inanamıyorum. O şişe pahalıydı."

Şu anda konuşmak istediğim son şey o lanet şişe.

Ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Tekilayı ondan alıp üzerine koyduğumda nefesi kesiliyor. "Eğer gitmemi istiyorsan, gidebilirsin."

söyle bana. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi sana yaptırmayacağım." Ben onun üzerinde yükselirken gözlerinde şüphe belirliyor.

"Ben ciddiym Hadley. İşyerini arayıp kovulman için ısrar da etmeyeceğim."

Gözleri kısıldı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Diğer şişeci kız dökülenleri temizlerken söyledi." Ellerimi kalçalarına koydum, başparmaklarım şortunun bel bandının üstündeki görünür deri parçasını okşadı.

Titriyor, başı geriye eğiliyor. "Bu konuda gerçekten ciddi misin?" Kulak memesini dişlerimle sıyırmak için eğildim. "Çok ciddiym."

Elleri göğsümde ilerleyerek boynumun arkasında birleşiyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum ve sanki tüm dünyam paramparça olmuş gibi hissediyorum.

Bundan sonra onu kovmak zorunda kalacağım. Benimle çalışmasına ve bana bakmasına izin veremem. Sanki ben... biriyle birlikte olmaya layıkmışım gibi. Sanki en karanlık yanlarımı kucaklamak üzereymiş gibi.

Sikişmeyi bitirdiğimizde ne olacağına dair tüm düşünceleri bir kenara itiyorum. Bunun yerine, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ağzının benimkine karşı verdiği hisse odaklanıyorum.

Hadley'nin parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve beni kendine çekiyor. Dilim onunkine karşı kayarken yumuşak inlemeleri sikimi sertleştiriyor. Sikim içine girdiğinde nefesi kesiliyor. Dilimi onunkine dolama fırsatını değerlendiriyorum, onun tadı hafızama kazınıyor.

Ona doğru bastırıyorum, ellerim gömleğinin altından kayarken onu tezgahla vücudum arasına sıkıştırıyorum.

Göğüslerinin alt tarafına doğru ilerlerken teni parmak uçlarıma karşı yumuşak. Ellerimi dantelli sütyeninin altından geçirip meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarladığımda daha yüksek sesle inliyor.

Meme uçları dokunuşumun altında zirve yapıyor, bana olan çekiciliği yadsınamaz. Kıyafetlerini soymak ve göğüs uçlarıyla alay etmek istiyorum.

Orgazm.

"Çok duyarlı," diyorum boynundan aşağı doğru öperken.

Ben yumuşak etlerine masaj yaparken sırtını dikleştiriyor, göğüslerini ellerime daha sert bastırıyor. Ben boynunun dibindeki hassas deriyi emerken Hadley'nin parmakları omuzlarımı pençeliyor.

"Çok fazla kıyafet giymişsin," elleri vücudumda aşağı doğru kayarken sesi nefes nefese çıkıyor. Tırnaklarını tenime batırarak beni ürpertiyor.

O benim pantolonumun düğmesini açarken ben de onun gömleğini çıkarıyorum. Birbirimizi soyarken giysilerimiz ayaklarımızın dibinde bir yığın oluşturuyor.

Onu tezgâhın üzerine kaldırdığımda tırnakları tenimi tırmalıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Yere diz çöktüğümde bacaklarını ayırıyor, parmaklarım ıslak göbeğinin üzerinde geziniyor. Parmaklarım klitorisinin etrafında dönerken Hadley bacaklarını biraz daha açıyor. Ben onu kızdırırken ıslaklığı parmaklarımı kaplıyor.

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, amını dokunuşlarıma karşı gıcırdatırken saçlarımı çekiyor.

"Biraz daha, lütfen." Hadley bir bacağı omzuma atıp sırtını kamburlaştırıyor. Topukları omzuma saplanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Dilimin üzerine boşalmak ister misin?" Parmaklarımı klitorisine geri götürmeden önce sözlerimi vurgulamak için ona alaycı bir yalama veriyorum.

"Evet."

"Söyle Hadley. Bana ne istediğini söyle."

Başparmağımı klitorisine bastırdığımda inliyor. "Lütfen. Dilinin üzerine boşalmak istiyorum."

"Aferin kızıma."

Parmaklarımın yerine dilimi koyduğumda bacakları omuzlarımı sıkıyor. Parmaklarımı içine bastırıyorum, iterken iç duvarlarına doğru bastırıyorum. Parmaklarım daha hızlı hareket ederken dilim klitorisine çarpıyor.

Amcığı etrafımda titreşmeye başladığında, dilimi klitorisine doğru düzleştiriyorum. Hadley inlemeleri odayı dolduruyor, parmaklarımı ıslaklığıyla kaplıyor.

"Boşaldığında çok güzel görünüyorsun." Bacaklarının arasında duruyorum, parmaklarım hâlâ yavaşça içine giriyor. "Ben boşalırken o daracık amcığın sikimi sağdığını hissetmek istiyorum."

"Yatak odası. Koridorun sonunda sağda," diyor bacakları belime dolanırken.

Onu kucağıma alıp koridorun sonuna kadar taşıyorum, bacakları etrafımda gerilirken boynunu ve göğsünü öpüyorum. Tırnakları sırtıma batıyor ve eminim sabah orada izler kalacak.

Onu yatağa fırlattığımda Hadley'nin bakışlarını şehvet dolduruyor. Bacakları ayrılıyor ve elleri vücudunda dolaşmaya başlıyor. Ben yatağa sürünüp onun üzerinde gezinirken meme uçlarını okşuyor.

Sikimi girişiyle aynı hizaya getirdiğimde, bir bacağına kalçama doluyor. Ona doğru bastırırken inliyorum, amının etrafımda sıkıldığını hissediyorum.

Hadley kalçalarını sallıyor, ben kendimi tutarken beni daha derine çalışıyor. "Siktir," Ona uzun ve yavaş vuruşlar yaparken sesim titriyor. Hadley kalçalarını kaldırıyor, itiş için benimle buluşuyor.

Daha hızlı ve daha sert iterken onu kendime doğru çekiyorum.

Başka bir orgazm onu yıkarken iç duvarları etrafımda kenetleniyor. Beni boşaltmak için tek gereken, amının sikimi sıkıldığını hissetmek. Ona pompalarken inliyorum, tamamen tükenene kadar daha derine sürüyorum.

Yatakta onun yanında uzanırken, parmaklarım kalçasında aşağı yukarı gezinirken, söylemek üzere olduğum şey için kendimi korkunç hissediyorum.

Yine de ondan etkileniyorum, tam da bu yüzden onu yanıma yaklaştıramıyorum.

"Hadley," diyerek yataktan kalktım ve giysilerimi topladım. "Eğlenceliydi ama bu iş yürümeyecek. The Brazen'a sahip olmanın birkaç avantajı var ve bunlardan biri de personel üzerinde kontrol sahibi olmak."

Gözleri büyür ve dudakları aralanır. Battaniyeyi göğsüne bastırırken gözlerinden sular akıyor. "Ne yapıyorsun? Ne diyorsun sen?"

"Bu Brazen'da çalıştığın ilk ve son gecendi. Maaş çekiniz size postalanacak."

[Rapture and Ruin](#)'i okumaya devam edin....

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

